

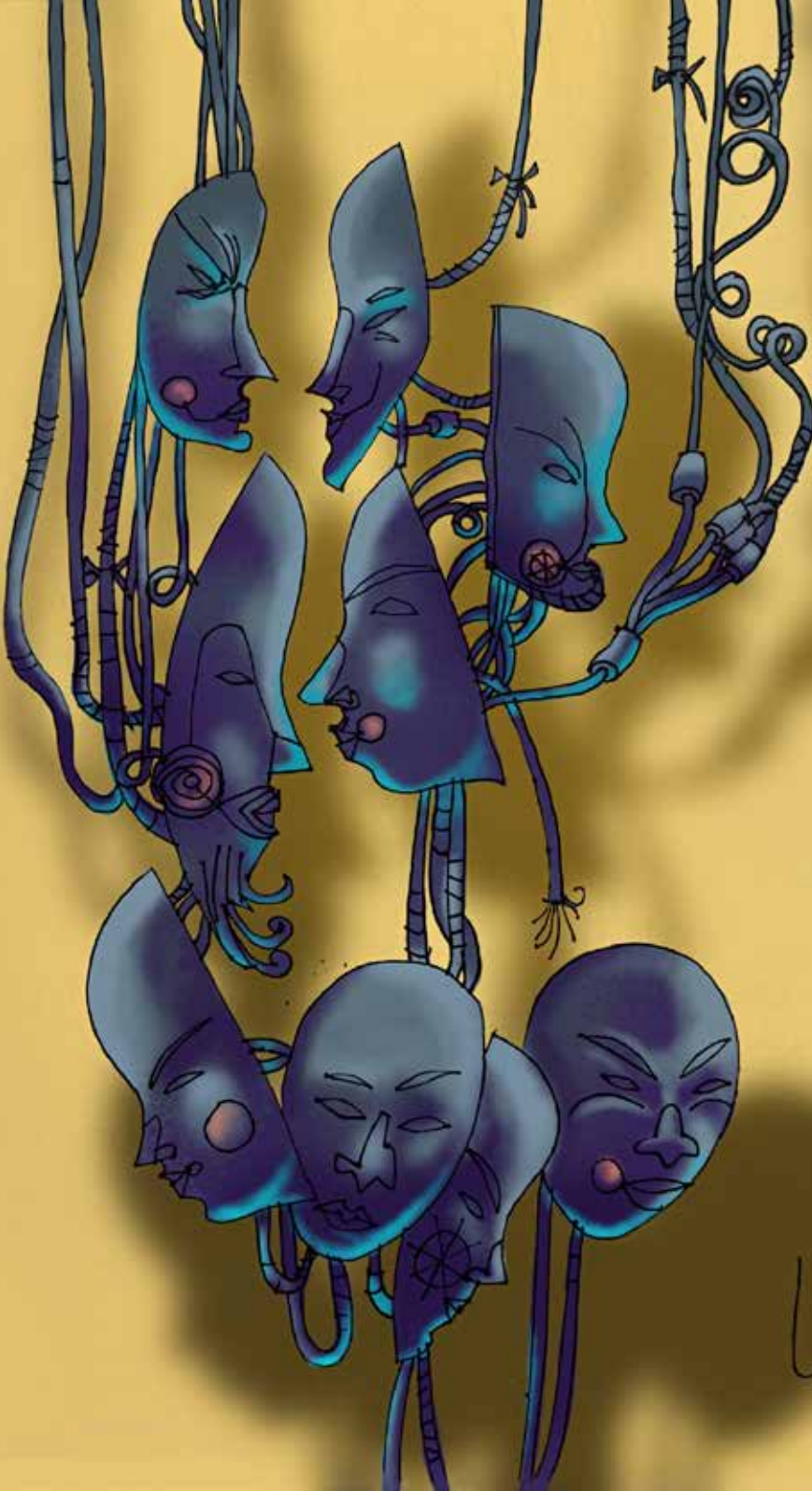
இறக்கை: 9 இறகு: 10

காக்கை

இலக்கிய மாத இதழ்

அக்டோபர் | விலை
2020 | ₹25

சென்னை

தமிழ்நாட்டின் தொடக்க
கால காலனிய
ஆட்சியின் ஆவணங்கள்
• ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

பசி என்பது தத்துவப்
பிரச்சினை ஆகுமா?
• ந. முத்துமோகன்

கமலா ஹாரிஸ்
கறுப்பா? காவியா?
• இரா. மோகன்ராஜன்

இந்திய
வேளாண்மைக்கு
பேராபத்து
• தேவீந்தர் சர்மா

குமிழி:
நிர்க்கதியாகிப் போன
ஒரு நூற்றாண்டுக்
கனவு
• சூரியதீபன்

அன்னக் கொடை
• நாஞ்சில் நாடன்

இறக்கை: 9

இறகு: 10

திருவள்ளூர்ப்பாண்டு 2051
ஐப்பசி
அக்டோபர் 2020

ஆசிரியர்
வி.முத்தையா
9841457503

பொறுப்பாசிரியர்
க.சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா.எட்வின்
முகிலன்
அமரந்தா
கசன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி.பி.அரவிந்தன்
வீர.சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிராட்ஸ்கி மருது
க.பஞ்சாங்கம்
கே.எம்.வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான
தொடர்புக்கு:

கனடா:
வி.மகேந்திரன்
V.Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா:
க.முகுந்தன்
K.Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை,
கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்
கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின்
கருத்தாகும். காக்கையின்
கருத்தாகாது.

கீழடி தந்த நெருக்கடி

அறுதிப் பெரும்பான்மையிலும் பெரும்பான்மையாய் ஒரு கட்சி ஆட்சி அமைக்க மக்கள் அதிகாரம் அளித்தால், இந்தியாவின் ஒன்றிய அரசு எப்படியெல்லாம் குதியாட்டம் போடும் என்பதற்கு அடையாளமாய் அதிகாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறது பாரதிய ஜனதாக்கட்சி. அடித்தட்டு மக்களுக்கான கல்வியை மறுக்கும் புதிய கல்விக் கொள்கை; எளிய மக்கள் மருத்துவம் படிப்பதற்கான வாய்ப்பை மறுக்கும் நீட் தேர்வு, இயற்கை வளங்களை அந்நியர்கள் சூறையாடத் துணைபோகும் சூழல் கொள்கை, விவசாயத்தையே சீரழிக்கத் துடிக்கும் புதிய விவசாயக் கொள்கை, சமூகநீதியை மறுக்கும் இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை என மக்களின் வாழ்வியலோடும் வாழ்வாதாரங்களோடும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது ஒன்றிய அரசு.

ஒரு திட்டத்தை முன் வைக்கும்போதோ அல்லது நடைமுறைப்படுத்த முற்படும்போதோ மக்கள் கருத்துகேட்கும் வாசலையே அடைத்துநிற்கிறது இந்த அரசு. நாடாளுமன்றத்தை ஒரு பொருட்டாகவே கருதுவதில்லை. இந்த நாட்டில் எதிர்க்கட்சிகள் இருப்பதாகவே இந்த அரசு நினைப்பதுமில்லை; அவற்றைக் கண்டு கொள்வதுமில்லை. இருக்கிற பெரும்பான்மையை வைத்து அவர்தம் கனவுத் திட்டங்களையெல்லாம் கேள்வி கேட்பாரின்றி நிறைவேற்றத் துடிக்கிற ஆணவமும் அகங்காரமும் நிறைந்த ஒரு அரசாட்சியாகவே இந்த ஒன்றிய அரசைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு மதிப்பளிப்பதில்லை; பொதுவெளிகளில் விவாதிக்க முன்வருவதில்லை. மக்கள் போராட்டங்களுக்கு மதிப்பளிப்பதில்லை. எதிர்க்கிறவர்கள் என்ன சொல்ல வருகிறார்கள் என்பதை செவிமடுத்துக் கேட்கிற பொறுமைகூட இந்த அரசிடம் இல்லை. போராட்டத்தையும் போராட்டக்காரர்களையும் ஒடுக்குவதையும் தாக்குவதையும் கொடுங்காய்ப்படுத்துவதையும் அவமானப்படுத்துவதையும், சிறுமைப்படுத்துவதையும் உளவியல் ரீதியாக துன்புறுத்துவதையுமே வழமையாகக் கொண்டுள்ள இந்த அரசு, இராணுவத்தையும், காவல்துறையையும் முன்னிறுத்தி சீருடை அணியாத 'தேச பக்தர்'களை ஊடும் பாவுமாய் களத்திலிறக்கிவிட்டு பழிதீர்க்கும் பாசிச வெறிபிடித்த பயங்கரவாத அரசாக மூர்க்கம் காட்டுகிறது. அதிகாரம் கொடுத்த மக்களையே அஞ்சி நடுங்கச் செய்கிறது.

கட்டக் கடைசியாய் கீழடி தந்த நெருக்கடி, வரலாற்றையே திருத்தப்பார்க்கும் அவசியத்தையும் அவசரத்தையும் இந்தியர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இந்த வாய்ப்பை வரலாற்றைத் திரித்து எழுதுவதற்கு மட்டும் பயன்படுத்தாமல் எந்த வலையிலும் சிக்கிவிடாமல் துள்ளித் திரியும் தமிழ்நாடு இந்தியாவில் உள்ள வேறு எந்த மாநிலங்களைவிடவும் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் அடித்தளக் கட்டமைப்பு வசதிகளிலும் மேம்பட்டுள்ள நிலையிலுள்ளதோடு, உலகிலுள்ள வளர்ந்துவரும் சின்னஞ்சிறு நாடுகளோடு ஒப்பிடத்தக்க அளவுக்கு பூகோள அமைப்பையும் பாதுகாப்பு அரண்களையும் எல்லையற்ற இயற்கை வளத்தையும் மனிதவளத்தையும் கொண்டு வலுவாகக் காலான்றி நிற்கும்

**ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்**

ஒவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறகினிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: **98414 57503**

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை.....ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா.....ரூ. 200
(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்
KAAKKAI,
A/c No. **60111010005660**
SYNDICATE BANK,
TRIPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: **Synb0006011**
என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மணியாட்டர்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம்..... \$ 30
உறுப்பினர் கட்டணத்தை
KAAKKAI,
A/c No. **60111010005660**
SYNDICATE BANK,
TRIPLICANE, CHENNAI - 5.
Shift Code : **SYNBINBB031**
என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.

செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:

kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

தமிழகத்தின் இருப்பு அவர்களின் கண்களை உறுத்தத்
தொடங்கிவிட்டது.

மட்டுமின்றி, பிறப்பிலேயே மூளை பலம்
நிறைந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் மூன்று
சதவிகித இந்துக்களின் நலன்களுக்காக பிறப்பிலேயே
மூளை வளர்ச்சி குறைவானவர்களாகப் பிரசாரம்
செய்யப்படும் தொன்னூற்றேழு சதவிகித சாதி
இந்துக்களின் வாழ்வாதாரங்களும் வாழ்வாதார
உரிமைகளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப்
பறிபோய்க்கொண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக மூன்று
சதவிகித இந்துக்களின் வீடுகளிலிருந்து உமியையும்
தொன்னூற்றேழு சதவிகித சாதி இந்துக்களின்
வீடுகளிலிருந்து அரிசியையும் கொண்டுவந்து
இரண்டையும் ஒன்றாகக் கலந்து அதை உதிஉதித்
திங்கும்வேலைகனகச்சிதமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

இந்தப் பிரச்சினைகளின் மீதெல்லாம் தமது
அரசியல் செயல்பாட்டை கூர்மைப்படுத்தாமல்
நாடுதழுவிய அமைப்பைக் கட்டாமல் ஒத்த கருத்துள்ள
ஜனநாயக சக்திகளை ஒருங்கிணைக்கிற பணிகளைச்
செய்யாமல், ஓரணியில் திரட்டுகிற வல்லமையை
முன்னெடுக்காமல் திராவிடத் தேசியம், தமிழ்த் தேசியம்,
இடதுசாரித் தேசியம் எனத் தமிழர்களை
கூறுபோட்டுக்கொண்டும் யார் தலைவர்? யார்
முதல்வர்? என்பதில் குடுமிபிடிச் சண்டை
போட்டுக்கொண்டும் வீட்டுக்குள்ளேயே உட்கார்ந்து
காணொளியில் காட்சியளிப்பதற்குக் கூட
மணிக்கணக்கில் ஒப்பனை செய்வதில் கவனத்தைச்
செலுத்திக்கொண்டும் அல்லாடுகிற தமிழ்நாட்டு
அரசியல் கட்சிகளை நினைத்தால் பரிதாபமாக
இருக்கிறது.

சாதிமத அடையாளங்களைக் கடந்து தமிழர்கள்
தமிழர்களாய் முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதற்குக்
காரணம் அவர்தம் தொன்மையும் நீட்சியுமாய்
நிற்கின்ற தமிழர் வரலாறுதான். அந்த வரலாற்றுக்கு
இன்னும் அரண் சேர்க்கின்ற வகையில் கீழடியும்
கொந்தகையும் அகரமும் மணலூரும் ஆதிச்சநல்லூரும்
அள்ளி அள்ளித் தருகின்ற சான்றாதாரங்களும்
தடயங்களும் இன்னும் சில ஆயிரம் ஆண்டுகள்
முன்னோக்கிய பழமையை உலகுக்குப் பறை
சாற்றியிருக்கிறது. இதெல்லாம்தான் இந்தீயர்களின்
உறக்கத்தைத் தொலைத்திருக்கிறது.

இந்த நிலையில்தான் அவசர அவசரமாய்
வரலாற்றைத் திருத்துவதாகச் சொல்லி திருத்தங்களை
தயாரித்து வைத்துக்கொண்டு இருக்கிற சான்றுகளை
அழிக்கும் அல்லது புதைக்கும் பணியில்
ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் இந்தீயர்கள். தமிழர்களுக்கு
இவ்வளவு சான்றாதாரங்கள் கிடைத்த பிறகும்
வரலாற்றைத் திரிக்கவும் திருத்தவும் துணிகிறார்கள்
என்றால் இந்தீயர்கள் எவ்வளவு நயவஞ்சகமானவர்கள்!
ஒருவேளை அது நடந்தால் தமிழர்கள் தெற்கிலிருந்து
வரலாற்றை எழுதத்தொடங்கும் நிலையை உருவாக்க
வேண்டும். அதற்குரிய ஆளுமைமிக்க ஒரு தலைமையை
தமிழர்கள் கண்டடைய வேண்டும். இதுதான்
இப்போது தமிழர்களின் முன்நிற்கும் தலையாயப்
பணி.

கட்டுரை

● ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

தமிழ்நாட்டின் தொடக்க கால காலனிய ஆட்சியின் ஆவணங்கள்

தமிழ்நாட்டில் காலனிய ஆட்சி எனும்போது, நம் உள்ளத்தில் பளிச்சிடுவது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும், அதனையடுத்து வந்த ஆங்கில ஆட்சியும்தான். ஆங்கிலக்காலக் காலனியம் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கிய காலத்தில்தான் புதுச்சேரி, காரைக்கால் பகுதிகளில் பிரெஞ்சுக் காலனியம் வேரூன்றியது. ஆனால் இவ்விரண்டு காலனியவாதிகளின் வருகைக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் போர்ச்சுகல் ஆதிக்கம் நிலவியது. 17ஆம் நூற்றாண்டில் இப்பகுதிகளில் போர்ச்சுகீசியர்களை வெற்றிகொண்டு டச்சுக்காரர்கள் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தினர். இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆகியோருக்கு முன்பே போர்ச்சுகீஸ் மற்றும் டச்சுக்காரர்கள் தமிழ்நாட்டின் கடலோரப் பகுதிகளின் ஆட்சியாளர்களாக மாறினர். இவ்விரு நாட்டினரையும் இதன் அடிப்படையில், தமிழ்நாட்டின் தொடக்கக்கால காலனியவாதிகள் என்றழைக்கலாம். இவர்கள் தம் தாய்மொழிகளில் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் நிலை, வாணிபம், சமயம் ஆகியன குறித்த செய்திகளை ஆவணப்பதிவாக்கியுள்ளனர். இவையே தொடக்கக்கால காலனிய ஆவணங்கள் ஆகும்.

தமிழ்நாட்டில் போர்ச்சுகீசியர்

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அரேபியர்களின் கொடூரமான தாக்குதலுக்கு தென்மாவட்டக் கடற்கரைப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த பரதவர்கள் ஆளாகினர். இதிலிருந்து தப்பிக்கும் வழிமுறையாக கொச்சியிலிருந்த போர்ச்சுகீசியத் தளபதியின் உதவியை நாடினர். பரதவர்கள் கத்தோலிக்கர்களாக மாறினால் உதவுவதாகச் சொன்னதன் அடிப்படையில் பரதவர்கள் மதம் மாறி போர்ச்சுகீசியரின் படை உதவியைப் பெற்றனர். இந்நிகழ்ச்சி நடந்த

காலம் 1533ஆம் ஆண்டாகும். முத்துக்குளித்துறை என்றழைக்கப்பட்ட இக் கடற்கரைப் பகுதியில் கால்கொண்ட இவர்கள், இலங்கையிலிருந்து யானைகளையும் அரேபியாவிலிருந்து குதிரைகளையும் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் இறக்குமதி செய்து மதுரை நாயக்க மன்னருக்கும் உள்நாட்டுச் சிற்றரசர்களுக்கும் விற்பனை செய்தனர். முத்துக்குளித்தலில் கிடைக்கும் முத்துக்களைச் சேகரித்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பினர். வெடி மருந்துக்கு மூலப் பொருளான வெடியுப்பை உள்நாட்டுப் பகுதியில் சேகரித்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு விற்பனை செய்தனர்.

போப்பாண்டவரின் ஆதரவைப் பெற்றவர்கள் என்ற நிலையில், கத்தோலிக்க சமயத்தை இங்கு நிலைக்கச் செய்வதில் ஆர்வம் காட்டினர். இதன்பொருட்டு தம் நாட்டிலிருந்தும் பிரான்ஸ் இத்தாலிய நாடுகளிலிருந்தும் மதக்குருக்களை வரவழைத்தனர். இவ்வகையில் வந்தவர்களில் பிரான்சிஸ் சேவியர், அண்டிரிக் அடிகளார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்வாறு வாணிபம், சமயம் ஆகியனவற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இவர்கள் மதுரை நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சியதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்படாதவர்களாகத் தம்மைப் படிப்படியாக ஆக்கிக்கொண்டனர்.

போர்ச்சுகீசிய ஆட்சியின்போது உருவான ஆவணங்களை (1) அரசியல் தொடர்பானவை (2) வாணிபம் தொடர்பானவை (3) சமயம் தொடர்பானவை என மூன்றாகப் பகுக்கலாம். முதலிரு வகை ஆவணங்கள் இன்றும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பதைவிட அது குறித்து அதிக அளவில் நமக்கு எதுவும் தெரியாது என்பதுதான் உண்மை. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இவை போர்ச்சுகீசிய மொழியில் இருப்பதுதான். போர்ச்சுகீசிய நாட்டின் தலைநகரான லிஸ்பனில் மட்டுமே இவை இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை மற்றொரு காரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

சமய ஆவணங்கள்

போர்ச்சுகீசியர்களின் ஆதரவுடன் ராமேஸ்வரம் தொடங்கி கன்னியாகுமரி வரையிலான கடற்கரைப் பகுதியில் கத்தோலிக்கம் பரவி நிலைத்தது. இப்பகுதிகளில் சமயப் பணியாற்ற போர்ச்சுகீசிய நாட்டுக் குருக்களும், ரோமிலிருந்த சேசுசபை என்ற துறவியர் அமைப்பைச் சேர்ந்த, பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த குருக்களும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தாம் வாழும் பகுதிகளில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும், அப்பகுதிகளின் அரசியல் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகளையும் கடிதங்கள், அறிக்கைகள், தனிப்பட்ட நாட்குறிப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். குறிப்பாக சேசு சபையினரின் ஆண்டு மடல்கள் இவற்றில் முக்கியமானவை.

விக்கி என்ற சேசு சபைத் துறவி இந்தியாவிலிருந்து சேசுசபையினர் எழுதிய கடிதங்களைத் தொகுத்து 'டாக்குமெண்டா இந்தியா' என்ற தலைப்பில் பதினாறு தொகுதிகளுக்கு மேல் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தொகுப்பில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து பதினாறாவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கடிதங்களுள் அவர்கள் பணிபுரிந்த காலத்தின் முக்கிய அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர். ஓர் அயற்பண்பாட்டினர் என்ற முறையில் ஆர்வத்துடன் இங்குள்ள வழிபாட்டு முறைகள் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றையும் பதிவு செய்துள்ளனர். ஓரளவுக்கு இவர்களின் இப்பதிவுகளில் ஐரோப்பிய இன மையவாதச் சிந்தனை இடம்பெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு. என்றாலும், இலக்கியம் தவிர எவ்வித எழுத்தாவணமும் கிட்டாத காலத்தைய சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்ள இப்பதிவுகள் உதவும் தன்மையன. சவேரியாரின் கடிதங்களில் பதினாறாவது நூற்றாண்டில், புன்னைக்காயல் என்ற கடற்கரைச் சிற்றூரில் மதுவிலக்கை அவர் நடைமுறைப்படுத்தியதும் அதை மீறும் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் தண்டம் மற்றும் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டதும் இடம்பெற்றுள்ளன.

தமிழக சமூக வரலாற்றுக்கான தரவுகள் ஆங்கில மொழியில் மட்டுமின்றி போர்ச்சுகீசிய, இத்தாலி, ஸ்பானிஷ் ஆகிய மொழிகளில் உள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றை ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பயன்படுத்தும்போதுதான், முழுமையான தமிழக வரலாற்றை எழுத முடியும்.

பெண்களைச் சிறைப்பிடித்து சிலகாலம் அவர்களை அனுபவித்துவிட்டு, பின்னர் அவர்களை விற்றுவிடும் செயலை போர்ச்சுக்கீசிய அதிகாரிகள் மேற்கொண்ட கொடுமை, அடிமைமுறை ஆகியனவற்றை சில கடிதங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. விசயநகரப் பேரரசிலிருந்து வந்த வித்தாலராயனின் படையெடுப்பும், அதனால் கடற்கரை மக்கள் பட்ட அவலமும் இக்கடிதங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அரசு ஆவணங்கள்:

போர்ச்சுக்கீசிய மொழியில் எழுதப்பட்ட அரசு ஆவணங்கள், முத்துக் குளித்தலில் அவர்கள் மேற்கொண்ட ஏகபோக உரிமைமுறை, முத்துக்குளிப்போரிடம் மிகவும் மோசமாக வரி வாங்கியமை, உள்நாட்டுச் சிற்றரசர்களுடனான அவர்களது மோதல், போர்ச்சுக்கீசிய ஆண்களுக்கும், தமிழ் பெண்களுக்கும் ஏற்பட்ட உறவின அடிப்படையில் உருவான 'கசாதுகள்' என்ற புதிய மக்கள் பிரிவு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி குறித்த வாணிபச் செய்திகள் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றுள் ஒருசில கோவாவில் உள்ள ஆவணக்காப்பகங்களிலும், பெரும்பாலானவை லிஸ்பன் நகரத்திலுள்ள ஆவணக்காப்பகங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

டச்சுக் காலனியம்:

கி.பி.1658இல் போர்ச்சுக்கீசியர்களிடமிருந்து தூத்துக்குடியைக் கைப்பற்றிய டச்சுக்காரர்கள் தம் வாணிப மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கத்தை கடற்கரைப் பகுதியில் நிலைநிறுத்தினர். நாகப்பட்டினம், பரங்கிப்பேட்டை, பழவேற்காடு, தூத்துக்குடி ஆகிய பகுதிகளில் தம் பண்டக சாலைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். தமிழ்நாட்டிலிருந்து கச்சைத் துணிகளை வாங்கி அதை ஏற்றுமதி செய்தனர். இதன்பொருட்டு உள்நாட்டு நெசவாளர்களை தூத்துக்குடி நகருக்கு அழைத்து வந்து பட்டறை போன்ற அமைப்பை நிறுவி அவர்களனைவரும் ஒரே இடத்தில் பணிசெய்யச் செய்தனர்.

போர்ச்சுக்கீசியர்களைவிட மோசமாக அடிமை வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டனர். இஸ்லாமியர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் இடையே இணக்கமான உறவு நிலவவில்லை. சேதுபதி மன்னரின் ஆதரவுடன் பெரியதம்பி மரைக்காயர் என்பவர் டச்சுக்காரர்களுடன் மோதினார். இவையெல்லாம் டச்சு ஆட்சியில் நிகழ்ந்த முக்கிய நிகழ்வுகள். இந்நிகழ்வுகள் தொடர்பான செய்திகள் டச்சு மொழியியல் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களில் பதிவாகியுள்ளன.

செய்யவேண்டிய பணி:

மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ள மேற்கூறிய செய்திகள், தமிழக சமூக வரலாற்றுக்கான தரவுகள் ஆங்கில மொழியில் மட்டுமின்றி

போர்ச்சுக்கீஸ், இத்தாலி, ஸ்பானிஷ் ஆகிய மொழிகளில் உள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றை ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பயன்படுத்தும்போதுதான், முழுமையான தமிழக வரலாற்றை எழுத முடியும். ஆனால் நாடு விடுதலை பெற்று அறுபதாண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இதுவரை இது தொடர்பான முயற்சியை தமிழக அரசும், தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களும் மேற்கொள்ளவில்லை. 'புதிய வரலாறு படைப்போம்' என்ற முழுக்கம் மட்டும் அரசியல் மேடைகளில் அவ்வப்போது ஒலிக்கிறது.

தஞ்சையை ஆண்ட மராத்திய மன்னர்கள், அரசின் ரகசியத்தைக் காக்கும் வகையில் மோடி எழுத்து என்ற எழுத்து முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். மோடி என்ற மராத்தி மொழிச்சொல், உடைத்தல் என்ற பொருளைத் தரும். மராத்தி எழுத்துகளை சிதைத்து ஒரு புதிய எழுத்து முறையில் அரசு ஆவணங்களை எழுதியுள்ளனர். மராத்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாலும் கூட மோடி எழுத்துகளைப் படித்தறிய முடியாது. ஆனால் பல அறிய வரலாற்றுச் செய்திகள் மோடி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களில் புதைந்துள்ளன. இதை வெளிப்படுத்த தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர் வி.அய்.சுப்பிரமணியன் முயன்றார். அதன் முதற்படியாக தஞ்சையில் வாழ்ந்து வந்த மராத்திய சமூகத்திலிருந்து சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு உதவித்தொகை வழங்கி மோடி எழுத்துகளைப் படித்தறியும் பயிற்சியை வழங்கினார்.

இதுபோன்றே தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் ஆர்வமும், ஆற்றலும் கொண்ட வேலை ஆய்வு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நல்ல உதவித்தொகை வழங்கி போர்ச்சுக்கீஸ், டச்சு மொழிகளைப் பயிலும்படி செய்ய வேண்டும். பின்னர் அவர்களை முழுநேரப்பணியாளர்களாக நியமித்து இவ்விரு மொழிகளிலும் உள்ள ஆவணங்களை மொழிபெயர்க்கச் செய்ய வேண்டும்.

தற்போது பேராசிரியர். எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன் தொடக்கக்காலக் காலனிய ஆவணங்களைப் பயன்படுத்தி ஆங்கில மொழியில் எழுதிய நான்கு நூல்கள் தமிழில் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. 'சோழமண்டலக் கடற்கரையும் அதன் உள்நாடும் (2017), காலனியத் தொடக்கக்காலம் (2018), நெசவாளர்களும் துணிவணிகர்களும் (2019), தமிழகக் கடல்சார் பொருளாதாரமும் போர்ச்சுக்கீசிய காலனியமயமாக்கலும் (2020) என்ற தலைப்பிலான நான்கு நூல்களும் 16ஆவது 17ஆவது நூற்றாண்டுக் காலத்தின் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சியுள்ளன. இதற்கு உறுதுணையாக, தொடக்கக்காலக் காலனிய ஆவணங்கள் அமைந்துள்ளன.

கட்டுரையாளர்: தமிழ்ப் பேராசிரியர்

கட்டுரை

● ந. முத்துமோகன்

nmohanmuthu054@gmail.com

பசி என்பது, தத்துவப் பிரச்சினை ஆகுமா?

புண்டைய இந்தியக் காப்பியங்களான மகாபாரதமும் ராமாயணமும் முன்வைக்கும் திரௌபதி, சீதா போன்ற பெண் கதாபாத்திரங்களை விட, தமிழ்க் காப்பியங்களின் கதாநாயகிகள் வீரியம் மிக்கவர்களாகத் தென்படுகிறார்கள். கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை போன்றோரைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அஞ்ஞாடி.. நாவலின் ஆசிரியரான திரு பூமணி அவர்களை நேரில் சந்தித்தபோது அவர் சொன்ன ஒரு செய்தி எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது: “இந்த நாவலைப் படித்து முடிக்கும் போது, அதனுள்ளிருந்து ஒரு பெண்ணின் அழகைக் குரல், ஓர் ஓலம் உங்களுக்குக் கேட்கிறதா?” என்று அவர் வினவினார். அப்போது நான் எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் யோசித்துப் பார்க்கும்போது, மகாபாரதத்திலும் ராமாயணத்திலும் கனமாக மிஞ்சுவது இரண்டு பெண்களும் அவர்களின் ஓலங்களும் தானே, என்று தோன்றியது. ஐந்து தமிழ்க் காப்பியங்களின் நாயகிராகவும் பெண்கதாபாத்திரங்கள், அவர்களின் அவதிகள், போராட்டங்கள் உள்ளன.. ஆனால் அவர்கள் வெகுவாக ஓலமிடுவதாகத் தெரியவில்லை. திரௌபதி, சீதையை விடவும் கண்ணகியும் மணிமேகலையும் நன்கு போராடத் தெரிந்தவர்களாகவே உள்ளனர். அவர்களுக்கு எந்த ஆண்களின் துணையும் தேவைப்படவில்லை.

மணிமேகலையில் இரண்டு நிலைகளில் தத்துவம் பேசப்பட்டுள்ளது. ஒன்று “சமயக் கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதை” என்ற பகுதியில். இப்பகுதியில் அன்றைய நாட்களில் தமிழில் மட்டுமல்ல, வடநாட்டிலும் உலகாயதம், பூத வாதம் என்ற தலைப்புகளில் அறியப்பட்டிருந்த பொருள் முதல்வாதத் தத்துவம் வரையறுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆயின் கூடுதலாக, மணிமேகலைக் காப்பியக் கதையின் வழியாகவும் தத்துவம் பேசப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, தத்துவப் பிரிவுகளில் ஒன்றான பொருள்முதல்வாதம் குறித்த உரையாடலை நாம் மணிமேகலைக் கதைப்பகுதியிலிருந்து அறிகிறோம்.

மணிமேகலை நூலில் அமுத சூரி எனும் குறியீடு புழங்கி வருவதை நாம் அறிகிறோம். அமுதசூரி எதன் குறியீடு? பசியின் குறியீடு. வற்றிய வயிறு. நிறைந்த வயிறு. காலியான பிச்சைப் பாத்திரம். நிறைந்த பாத்திரம். இருவகைக் குறியீடுகளையும் சேர்த்தால், பசியும் பசி நீக்கலும். துக்கமும் துக்கம் நீக்கலும் என்ற புத்த இலக்கு எளிதாக்கப்பட்டுள்ளதா? துக்கத்தைவிட துக்கம் நீக்கல் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் தூக்கலாகவே உள்ளது. துக்கத்தை வென்றுவிட்ட திருப்தி தென்படுகிறது.

மணிமேகலை தமிழின் முதல் இரண்டு காப்பிய நூல்களில் ஒன்று. எனில் தமிழ்த் தத்துவத்தின் முதல் பிரச்சினை பசி என்பதாகக் கூட இருக்கலாம். பசி என்ற தத்துவப் பிரச்சினையை எட்டும்போது, தமிழ் மெய்யியலில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எல்லையை எட்டி விடுகிறோம். ஓர் ஆழத்தை எட்டி விடுகிறோம். ஒரு தனித்துவத்தை எட்டி விடுகிறோம். பிரம்மமோ முக்தியோ தமிழின் முதல் தத்துவப் பிரச்சினை ஆக வில்லை. வெகுமக்களைப் பற்றிப் பிடிக்கும் பசி என்ற மெய்யான பிரச்சினை மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் முன்வைக்கப்படுகிறது.

மணிமேகலை மிகவும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் தள்ளப்பட்ட ஒரு பெண், அவளுக்கு விதிக்கப்பட்ட குடும்ப மற்றும் குலச் சூழலைத் துணிச்சலாக மீறும் கதையை மணிமேகலை பேசுகிறது. காப்பியத்தின் பல இடங்களில் வர்ணமீறல்கள், வைதீக மீறல்கள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. பெளத்தத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சினை துக்கம் என்று வரையறுக்கப்படுகிறது. துக்கத்தை வேறு எப்படியெல்லாம் சொல்லலாம்? புத்தர் பல்வகையாக முயற்சித்திருக்கிறார். துக்கம், சாவு, முதுமை, பிணி (நோய்), ஏழ்மை, பிரிவு, போர், பிறப்பு, இறப்பு இன்னும் பலவாக. பசி என்பதும் அதுவே. பசி என்பதும் துக்கமே. துக்கம் நீக்கல் என்பது பசி நீக்கலாகவும் ஆகும். மானுடத் துயரத்தின் விரிந்த

பரப்பை முழுதும் கண்டறிந்து விட வேண்டும் என புத்தர் முயன்றிருக்கிறார். ஏதேனும் ஒன்றாகவோ சிலவாகவோ துக்கத்தைச் சுருக்கிக் கூறிவிட முடியுமா? மேலும் மேலும் விரித்துக் கூறலாம். கால ஓட்டத்தில் மனிதரைத் துக்கப்படுத்தும் பல புதிய முறைமைகள், கருவிகள் தோன்றலாம். அவை குறையைப் போவதில்லை.

மணிமேகலையில் தத்துவத்தின் பொருள்முதல்வாத எல்லையை எட்டுகிறோம். பசி எனும் பிரச்சினை பொருள்முதல்வாதமா? என்று சிலர் ஆச்சரியப்படலாம். பசி என்பது தத்துவ மெய்யியல் பிரச்சினையா, என்றே சிலர் கேட்கலாம். பசியை விட மெய்யான ஒன்றைக் காணவோ, கேட்கவோ முடியுமா? பசி என்பது உடலையும் உயிரையும் தொடும் பெரும் உண்மை. பசியினால் பாதிக்கப்பட்டவன் அவனது இருத்தலிய சமநிலையை இழந்து விடுகிறான். நிதானமாக அவனால் செயல்படவோ, சிந்திக்கவோ முடியாது. மனித இருத்தல் பசியால் அதிகப்பட்சம் பாதிக்கப்படுகிறது. பசி என்பது வேறு எந்த தத்துவப்பிரச்சினையை விடவும் அதிக உலகியல் (உலகாயத்த) தன்மை கொண்ட பிரச்சினை. மணிமேகலை பசியை மட்டும் கண்டறியவில்லை, மெய்யான உலகியல் பிரச்சினை ஒன்றைத் தத்துவமாக்க வேண்டும் என்பதையும் கண்டறிந்துள்ளது.

பசி குறித்து பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பேசியுள்ளன. புறநானூறும் பிற சங்கப் பாடல்களும் பசி குறித்துப் பேசியுள்ளன. நமது புலவர்களும் பாணர்களும் பசியால் வருந்தியுள்ளனர். ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் பசி, வறுமை ஆகியவற்றுக்குச் சாட்சியமாகும் இலக்கியங்கள். ஓளவையின் பாடல்களில் பசி பற்றிய குறிப்புகள் பல கிடைக்கின்றன. வள்ளுவரும் பாரதியும் பசி, வறுமை குறித்துக் கனத்த குரலில் பேசியுள்ளனர். இருப்பினும் முழுக் காப்பியம் ஒன்றின் நடுவில் பசி வைக்கப்பட்டுள்ளது மணிமேகலையில்தான். ஆச்சரியம் தான், இருப்பினும் நமது பக்தி இலக்கியங்களில் மிகமிகக்குறைவாகவே பசி, ஏழ்மை பற்றிய பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. மணிமேகலைக்குப் பிறகு சுமார் 1500 ஆண்டுகள் தமிழ் பசியைப் பற்றிப் பேசவில்லை!

நீண்ட நெடிய ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தமிழில் வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள் பசித்த மக்களைப் பற்றி எழுதியுள்ளார். பசியின் ஊடாகவே அவர் இறைவனையும் அவனது அருளையும் உருவகித்துள்ளார். இறை அனுபவம் ராமலிங்கருக்கு ஏழையர் அனுபவத்தின் ஊடாகவே கிட்டியுள்ளது. பசியையும் பசித்தோருக்கு உணவிடுதலையும் மையமாக்கி அவர் இறைவனைக் கண்டுள்ளார். அவர் இறைவனுக்கு அணையா விளக்கு ஏற்றவில்லை, பசித்தோர் உணவருந்த கஞ்சி காய்க்கும் அடுப்புக்கு அணையா பெரு நெருப்பை ஏற்றினார். பசியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வள்ளலார் இறைக்கருத்தையே வரையறுத்தார். பெருங்கருணை இறைவனின் பண்பு, சிறுகருணை மனிதரின் பண்பு என்றார். பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் மனித விழுமியமான கருணையைக் கொண்டு அளந்திருக்கிறார்!

மனிதநேயம் என்ற பிரச்சினையை தத்துவங்கள் பேசியுள்ளன. கடவுளைப் பற்றிப் பேசிய இடைக்காலத்தை இருண்ட காலம் என அடையாளப்படுத்திய ஐரோப்பியத் தத்துவம், அதிலிருந்து மனிதனை நோக்கித் திரும்பிய காலத்தை மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்றது. மனித உணர்ச்சிகள் இயல்பான நிலையில் அங்கு பேசப்பட்டன. மனித உடல், பெண் அழகு கலையின் தத்துவத்தின்

பிரச்சினைகளாகின. மறுமலர்ச்சிக் காலத் தத்துவ அறிஞர்கள் பசியை அறியாமலிருந்திருக்க முடியாது. எனினும் அவர்கள் பசியைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசிவிடவில்லை. பசி என்ற பிரச்சினையைக் கார்ல் மார்க்ஸ் உழைப்பின் தத்துவமாகவும் புரட்சியின் தத்துவமாகவும் மாற்றினாரா? பசியைக் கருணையால், இரக்கத்தால் மட்டும் தீர்க்க முடியும் என்று மார்க்ஸ் நம்பவில்லை.

பசியையும் பாலியல் பிரச்சினையையும் ஒப்பிட முடியுமா? இரண்டுமே மனிதரிடம் கட்டாயமாக இடம்பெறும் (உயிரியல், உடலியல்) போதாமைகள் அல்லது பற்றாக்குறைகள் (Lack) என்று சில அறிஞர்கள் கூறுவர். இந்தப் போதாமைகளை இட்டு நிரப்ப நிர்ந்தரமாக முயற்சித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். அவை நிறைவேற்றப்படாதபோது, மனித ஆளுமையில் சிதைவுகள் ஏற்படுகின்றன. பசியினால் அவதிப்படும் மனிதரின் ஆளுமை சிதைக்கப்படுகிறது. பாலுணர்வுப் போதாமையில் வருந்தும் மனிதருக்கும் முறையாக உதவுங்கள் என்று வள்ளலார் எழுதுவார். இருவகைப் போதாமைகளிலும் மனிதர் அந்நியமாகின்றனர். இரண்டுமே பொருள்முதல்வாதப் பண்பு கொண்ட பிரச்சினைகள் தாம். இவை இரண்டுமே பொருள்முதல்வாதப் பிரச்சினைகள் என்பதை அங்கீகரிக்க மார்க்சியரும் கூட தயங்குவார்.

நவீன காலத்தில் பேசப்படும் பல பிரச்சினைகளை அமுதசுரபி இணைத்துப் பேசியுள்ளது. உணவுக்கான உரிமை, உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை (Right to Food, Right to Live) போன்றன. பகுத்துண்டு வாழ்தல் என்பது தானே அமுதசுரபி. மணிமேகலையின் துறவு “அறப் பிழைகள்” செய்தோருக்குக் கடுந் தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. குற்றவாளிகள் எனக் கருதப்பட்டோரையும் அணுகி அரவணைத்துக் கொள்கிறது. அறத் தண்டனைகளின் இடத்தில் இரக்கமும் கருணையும் முகிழ்க்கின்றன. சிறைக் கோட்டத்தை மணிமேகலை அறக்கோட்டமாக்குகிறார். சமணத்தின் வினைக் கோட்பாடு அறப்பிழைகளுக்குக் கறாரான தண்டனைகளை முன்மொழிகிறது. மணிமேகலையின் பௌத்தம் வினைக்கோட்பாட்டை நெகிழ்வாக்குகிறது.

பசி என்ற ஒரு பிரச்சினையை காப்பியத்தின் பிரச்சினையாக மாற்றியதன் மூலம் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் பௌத்த சிந்தனை பொருள்முதல்வாதப் பண்பினை ஈட்டுகிறது. பசித்த மனிதர்களோடு தனக்குள்ள உறவை பௌத்தம் நெருக்கமானதாக ஆக்கிக்கொள்ளுகிறது. பசி, பசி நீக்கல் போன்ற எடுப்புகளின் மூலம் தத்துவத்தின் பூடகமான, அருவமான நிலைப்பாடுகளிலிருந்து பௌத்தம் பருமனான நிலைப்பாடுகளை நோக்கி நகருகிறது. காப்பியம் அல்லது கதை என்ற வெகுமக்களிய இலக்கிய வடிவத்தை ஏற்கும்போது தத்துவத்திற்கும் மக்களுக்கும் நடுவிலான இடைவெளி மறைகிறது என்பதையும் காண்கிறோம். “சமயக் கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதை” என்ற பகுதியில் நாம் காணும் பூதவாதத்தை விட செழுமையான பொருள்முதல்வாத மெய்யியலை நாம் மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் கதைப் பகுதியில் காணுகிறோம்.

கட்டுரையாளர்: தத்துவப் பேராசிரியர்

● தாமஸ் ஹைலண்ட் எரிக்சன்
பேராசிரியர், சமூக மானிடவியல் துறை, ஓஸ்லோ பல்கலைக்கழகம்

கோவிட்-19: எதிர்வினையும் 'நோர்டிக்' நாடுகளின் நம்பிக்கை முகமும்

தமிழில்: ரூபன் சிவராஜா

Thomas Hylland Eriksen:
ஓஸ்லோ பல்கலைக்கழகம்
சமூக மானிடவியல் துறை
பேராசிரியர். சர்வதேச
கல்வியாளர்கள் மத்தியில்
அறியப்பட்ட, நோர்வேயின்
முதன்மையான
கருத்தாளர்களில் ஒருவர்.
தனது ஆய்வு மற்றும்
அறிவியல்
செயற்பாடுகளுக்கான
'கல்வியாளர் விருதினை'
2019இல் பெற்றவர்.
உலகமயமாக்கல்,
தேசியவாதம், அடையாளம்,
சமூக அறிவியல்,
இனத்துவம், சூழலியல்,
காலநிலை மாற்றம் ஆகிய
துறைகளில் காத்திரமான
ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு
வருபவர். மட்டுமல்லாது
அவற்றை வெகுமக்கள்
மத்தியில் எடுத்துச்சென்று
அறிவியல்துறையிலும்
காத்திரமான பங்கினை
ஆற்றிவருபவர்.

அவருடைய புத்தகங்கள்:
Globalization: The Key
Concepts (2006/2014),
Overheating (2016)
Boomtown (2018)

இன்று நாம் முகம் கொடுக்கும் நிகழ்வு எம் வாழ்நாளில் நாம் அனுபவிக்கின்ற மிகப் பாரதூரமான உலகளாவிய நிகழ்வு என்பதைத் தாமதமாகவேனும் பெரும்பான்மையினர் உணரத் தலைப்பட்டுள்ளனர். குறைந்தபட்சம் ஐரோப்பாவில் அது உணரப்பட்டுள்ளது. நாம் செய்வதறியாது தடுமாறிய இந்த நிலையை 'நெருக்கடி' எனும் சொற்பிரயோகத்தினூடாகக் குறிப்பிடுவது ஒரு வகையில் குறைமதிப்பீடாகும். இந்தப் பூமியில் நாம் ஏழரை பில்லியனுக்கு மேலுள்ளோம். அம்மக்களில் இதனால் பாதிக்கப்படாதவர்கள் யாரேனும் இருப்பின் அவர்கள் மிகச் சொற்பமானவர்களே.

இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் (மே, 2020) கோவிட்-19 இன் உலகளாவிய இறப்பு எண்ணிக்கை 3 லட்சத்தைத் தாண்டியிருந்தது. கடைகளை மூடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. நடமாட்ட சுதந்திரம் கணிசமாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பெரு வணிக நிறுவனங்கள் திவாலாவாகும் அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொண்டுள்ளன. சிறுவணிக நிறுவனங்கள் காணாமற்போகும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. வீட்டுக் கடன் மீள்செலுத்தல் தாமதமாகின்றது. மாணவர்கள் தேர்வு எழுத முடியாத நிலை. உலகின் தெற்கிலுள்ள (global south) நிரந்தர தொழிலற்ற தொழிலாளர்கள் மேலும் மோசமான நிலைக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டுள்ளனர். மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒன்று அல்லது இரண்டு மீற்றர் இடைவெளியைப் பேணுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டு வருகின்றனர்.

கை குலுக்குதல் இனி இல்லை. நட்பு ரீதியான கட்டியணைப்பு இனி இல்லை. கண்ணுக்குப் புலப்படாத- அதேவேளை ஒருவரோடொருவர் எம்மைப் பிணைக்கும் உற்பத்திச் சங்கிலி, விநியோகம், தொடர்பாடல் ஆகிய பல பில்லியன் இழைகளுடனான உலகளாவிய அமைப்பு எப்படி இயங்குகிறது என்பதை இப்பொழுதுதான் பலரும் முதன்முறையாக தெளிவாக (அல்லது மங்கலாக) அறிந்து கொள்கின்றனர்.

நம்பிக்கைகளும் நெருக்கடிகளும் நெருக்கடிகளின் போதே, ஒரு சமூகத்தினுடைய கூட்டிசைவு - அது நம்பிக்கை அல்லது பயத்தின் அடிப்படையிலிருந்தாலும் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்படுவது பொதுவாக நிகழக்கூடியது. தொடர் நெருக்கடிகளுக்கு முகம்கொடுக்கும் சமூகங்களில் ஒப்பீட்டளவில் நம்பிக்கை குறைவாகவே இருக்கும்

நம்பிக்கை தொடர்பான எண்ணிக்கை சார் கணக்கெடுப்புகளில் (quantitative surveys) நோர்டிக் நாடுகள், உச்சத்திற்கு அருகில் அல்லது மேலாக இருந்துவந்துள்ளன. வைரஸ் பரம்பல் காரணமாக அவசரகால நடைமுறை அமுல்படுத்தப்பட்டு இரண்டு மாதங்கள் கடந்துவிட்ட நிலையில், நெருக்கடியின் விளைவாக 'நோர்டிக் நம்பிக்கை' எந்த அளவில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற கேள்விகளை நாம் கேட்கத் தொடங்கலாம்.

இந்த நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட, அமைதி பொருந்திய உலகின் வடக்கு

மூலையில் (corner of the Global North) பெரும் திரள்மையப்பட்ட நம்பிக்கை நிலவுகின்றது. ஆனால் இந்த விலைமதிப்பற்ற வளத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு நீண்ட ஆயுளின் காலங்கள் தேவை. அழிப்பதற்கு நொடிப்பொழுதுகள் போதுமானவை. இங்கே மக்கள் இந்நிலையை எதிர்கொள்ள முன் தயாரிப்புகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இதற்கு முன்னர் இதனையொத்த ஒரு வீழ்ச்சியையும் நிச்சயமற்ற தன்மையையும் தூரத்திற்கு அனுபவித்ததில்லை.

உண்மையில் பன்முகப்பட்ட, குறிப்பாக பெருகிவரும் அதி-பன்முகப்பட்ட சமூகங்களின் நம்பிக்கை தொடர்பான கேள்விகள் சமூக அறிவியலாளர்கள் மற்றும் சமூகபொறியியலாளர்கள் மத்தியில் சில ஆண்டுகளாக இருந்துவருகின்றன. இந்த விடயத்தில் உலகளாவிய வடக்கிற்குள் முக்கிய வேறுபாடுகள் உள்ளதாக சர்வதேச ஆய்வுகள் கூறுகின்றன: ஸ்கன்டினேவிய மக்கள் பொதுவாக பிறமனிதர்கள் மீது நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அதேவேளை அமெரிக்கர்கள் பொதுவாக அவ்வாறில்லை. ஆனால் நம்பிக்கையின் இரண்டு முதன்மை வடிவங்களை நாம் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும்: நீங்கள் ஒரு யாராவது ஒரு நபரை அல்லது நபரல்லாத ஏதாவதொன்றை நம்பலாம். பிற மனிதர்களை நம்புகின்ற ஒரு சமூகத்தில் நீங்கள் வாழலாம், ஆனால் அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்கலாம். இதன் தலைகீழ் நிலையும் சாத்தியம்: அதாவது நீங்கள் அரசாங்கத்தை நம்புவவராக இருக்கக்கூடும். ஆனால் அயலிலுள்ள சக மனிதர்களை நம்பாதவராக இருக்கக்கூடும். அப்படியாயின் உண்மையில் நீங்கள் சமூகவெளியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் சந்தேகத்திற்கிடமான மனிதர்களிடமிருந்து உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு அரசாங்கத்தில் தங்கியுள்ளீர்கள்.

நெருக்கடி காலங்களின் போது இந்த இரண்டு வகையான நம்பிக்கைகளும் சோதனைக்கு உட்படுகின்றன. உலகெங்கிலுமுள்ள அரசாங்கங்கள் கொரோனா வைரசின் கட்டற்ற பரம்பலைத் தடுப்பதற்கு ஒப்பிடக்கூடியவாறான பல கட்டுப்பாடுகளையும் விதிமுறைகளையும் அமுல்படுத்தின. சில தடவைகள் துப்பாக்கி முனையிலும் சில தடவைகள் தயவான அறிவுறுத்தல்கள் மூலமும் செய்தன.

நோர்வேயின் எதிர்வினை

ஏனைய நாடுகள் சார்ந்த ஒரு பக்கவாட்டுப் பார்வையுடன் நோர்வே மீது பார்வையைச் செலுத்துவோம். கோவிட் - 19 இற்கு எதிராக நோர்வே விரைந்து கடுமையான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தது (வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களைத் தனிமைப்படுத்தல் உட்பட கல்வி நிறுவனங்களை மூடியது வரை). தற்போது தொற்றுத்தடுப்புப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து படிப்படியாக மீள்திறப்பு நடைபெறுகிறது.

பின்லாந்த், டென்மார்க், சுவீடன் போன்ற ஏனைய நோர்டிக் நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் நோர்வேயில் இறப்பு வீதம் மிகக் குறைவு என்பதோடு

பதிவு செய்யப்பட்ட தொற்று எண்ணிக்கையிலும் இரண்டாவது மிகக் குறைந்த நிலையிலும் உள்ளது. எப்படியிருப்பினும் கடைப்பிடித்த மூலோபாயம் வெற்றியளித்ததா என்பதை நெருக்கடியின் முடியும் சூழலில் மட்டுமே கண்டறிய முடியும்

‘தன்னார்வப் பொதுப்பணி’ (dugnad) என்பது நோர்வே தேசியப் பண்பாட்டின் தனிச்சிறப்பான அம்சமாகப் பரவலாகக் கருதப்படுகின்றது. உண்மையில் இது சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஒரு புகழ்பெற்ற வானொலி நிகழ்ச்சியின் (Nitimen) நேயர் வாக்கெடுப்பில் “தேசியச் சொல்” என்று பெயரிடப்பட்டது. தன்னார்வப் பொதுப்பணி என்பது சமூகத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் அவர்களின் சமூக நிலைக்கு அப்பாற்பட்டு, அவர்களின் பங்கேற்பினைக் கோருகின்ற ஊதியம் பெறாத, கூட்டுணர்வை, கூட்டுச்செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது.

வழக்கமான தன்னார்வப் பணிகள் பெற்றோர்களால் முன்னெடுக்கப்படும் முன்பள்ளிகளின் உட்கட்டுமான பராமரிப்பு மற்றும் சிறிய திருத்தவேலைகளைக் குறிக்கின்றன. இவை வழமையாக சனிக்கிழமைகளில் முன்னெடுக்கப்படுவன. அத்தோடு பிள்ளைகள் அங்கத்துவம் வகிக்கும் விளையாட்டுக் குழுக்கள் அல்லது இசை அணிவகுப்புக் குழுக்களுக்கான வருமான ஈட்டல் செயற்பாடுகளுக்குள் அடங்கக்கூடிய பயன்படுத்திய பொருட்களின் விற்பனை, சிற்றுண்டிச் சாலை நடாத்துவதில் பங்களித்தல், குடியிருப்புகளின் பொதுப்பகுதிகளைத் துப்புரவாக்கி அழகுபடுத்துதல் போன்றன பொதுவான தன்னார்வப் பணிகள் எனும் வரையறைக்கு உட்பட்ட செயற்பாடுகளாகும். நிச்சயமாக இதனையொத்த நடைமுறைகள் உலகின் வேறெந்தப் பகுதிகளிலும் காணக்கூடியவை. ஆனால் நோர்வேஜியர்களைப் பொறுத்தவரை, தன்னார்வப்பணி என்பது மொழிபெயர்ப்பதற்குக் கடினமான ஒரு உள்ளூர் சொல் என்பதற்கு அப்பால், ஒரு வகையில் சமத்துவவாதத்தின் குறியீடாகவும், புராதனமாக பிணைப்பினைக் கொண்ட ஒருமைப்பாட்டின் குறியீடாகவும் உள்ளது.

இந்த இலைதுளிர் காலம், அரசியல்வாதிகள் தத்தமது தேர்தல் தொகுதிகளை அணிதிரட்டுவதற்காக ‘தேசிய தன்னார்வப் பொதுப்பணி’ என்ற சொல்லாடலைத் திரும்பத்திரும்ப பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இச் சொல்லாடல், தேசமாகச் சிந்தித்து தனித்துவம்மிக்க தனிநபராக நடந்துகொள்வதைப் பரிந்துரைக்கின்றது. - அதாவது தனிநபர்களின் கூட்டுணர்வு மற்றும் கூட்டுணர்வாகச் சிந்திக்கும் தனிநபர். மானிடவியலாளர் *Louis Dumont* பேரிடர்களிலிருந்து வெளிவர முனையும் நவீன தேசத்தை இப்படியாகச் சித்தரித்தார்.

உண்மையில் இந்தச் சொல்லாட்சி மிகைமதிப்பிற்கு உட்பட்டுவிட்டதாகவும் தலைவர்களிடமிருந்து கிடைக்கப்பெறும் அறிவுறுத்தல்களைப் பின்பற்றுவதற்காக, தமது வழமையான வழிமுறைகளிலிருந்து வெளியேறுகின்றனர். இது நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு மீதான நம்பிக்கை மற்ற நாடுகளை விட நோர்வேயில் ஆழ வேருன்றியுள்ளது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஒரு சில மேலோட்டமான உதாரணங்கள் மூலம் இந்த விடயத்தை விளக்க முடியும். ஏப்ரல் ஆரம்பத்தில், மக்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்டறியும் திறன்பேசிச் செயலி புதிதாக அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டது.

ஒரு வாரத்திற்கும் குறைவான காலப்பகுதியில் 1.4 மில்லியன் நோர்வேஜியர்கள் (மொத்தச் சனத்தொகை 5.5 மில்லியன்) தன்னியல்பாக அந்தச் செயலியை தமது திறன்பேசிகளில் தரவிறக்கியிருந்தனர். அந்தச் செயலி மூலம் சேகரிக்கப்படும் இலத்திரனியல் தகவல்களை அரசாங்கம் தவறாகப் பயன்படுத்தாது என்பதோடு, ஏனைய அனைத்துப் பொறுப்புமிக்க குடிமக்கள் போல தேசிய சிரமதானத்திற்குப் பங்களிக்கின்ற சமீக்கை இதன் மூலம் வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும், இந்தச் செயலியைத் தரவிறக்கிய அனைவரும் அதனைச் செயற்படுத்தியுள்ளனர் என்று அர்த்தமில்லை.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர், நகரத்திற்கு வெளியேயுள்ள தனியார் ஓய்வுக்குடில்களுக்கும் ஏனைய பொது ஓய்வுக்குடில்களுக்கும் சென்று தங்குவதற்கு அரசாங்கம் தற்காலிகத் தடை விதித்திருந்தது. ஒரு நாட்டின் மத்தியதர வர்க்கத்தின் பெரும்பகுதி இந்தக் காலப்பகுதியில் ஒரு சமய உள்ளூர்வோடு ஒரே பழங்களைச் சுவைப்பதற்கும் நீள் தூரப் பனிச்சறுக்கலுக்காகவும் தமது மலைக்குடில்களில் ஈஸ்ரர் காலத்தைக் கழிப்பது வழமை. இத்தகைய சூழலில் ஓய்வுக்குடில் தடை என்பது நுண்ணுணர்வற்ற சர்வாதிகார அரசாங்கத்திடமிருந்து வந்த ஆத்திரமூட்டுகின்றதும் அவமானப் படுத்துகின்றதுமான அறிவித்தலாகப் பார்க்கப்பட்டிருக்கக்கூடியது.

இருப்பினும் எதிர்வினைகள் மிகுந்த புரிதலை வெளிப்படுத்தின. 80 வீதத்திற்கு மேலான மக்கள் தடையை ஏற்றுக்கொண்டதாக கணிப்பு ஒன்று கூறியது. அதேவேளை மிகச் சொற்பமான தொகையினரே தடையைத் தீவிரமாக எதிர்த்தனர்.

கொரோனா வைரசினால் ஏற்பட்ட தன்னார்வக் கூட்டுணர்வின் இசைவுச்சூழல் உச்சத்திலிருப்பதை வேறு புறநிலைகளில் வைத்தும் அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக மார்ச் இறுதியிலிருந்து ஓட்டப்பயிற்சி தொடர்பான சர்ச்சை உட்கத்தாளங்களில் முக்கிய இடம்பிடித்தது. உடற்பயிற்சி நிலையங்கள், மற்றும்

ஏனைய பொது இடங்கள் மூடப்பட்டிருக்கும் நிலையில் ஓட்டம் (ஜொக்கிங்) என்பது அர்த்தமுள்ளதும் ஆரோக்கியமானதுமான பொழுதுபோக்கு என்பது ஒரு பார்வை. தவிர நடை அமைதியாக நடைபாதைகளில் செல்பவர்கள் மற்றும் தள்ளுவண்டிகளில் குழந்தைகளோடு செல்பவர்கள், குறுகிய பாதைகளின் பாதசாரிகள் மீது வேர்வை, மூச்சுத் துளிகளை உமிழ்ந்து செல்கின்ற பொறுப்பற்றவர்களாக நடைபாதைகளில் ஜொக்கிங்கில் ஈடுபடுபவர்கள் உள்ளனர் என்ற எதிர்ப்பார்வையும் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது பார்வை சமத்துவத்தின் பாற்பட்டது. சலுகைகள் மற்றும் பாரபட்ச நடவடிக்கைகளை நிராகரிக்கிறது.

தனிப்பட்ட தொடர்பு வலையமைப்புகள் மற்றெங்கிலும்விட நோர்வேயில் குறைவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததில்லை என்ற போதிலும், குறிப்பாக தொழிற்சந்தை, பொருளாதாரத் தளங்களில் அவற்றின் முக்கியத்துவம் குறைவானது. அத்தோடு ஊழல் பற்றிய பார்வை சார்ந்த சர்வதேச ஆய்வுகள் நோர்வேஜியர்கள் அதனை மிகக்குறைவு என நம்புவதாகக் கூறுகின்றது. தன்னார்வப் பொதுப்பணி எனும் கருத்தியல் பற்றியும் அதன் மீதான அதீத நம்பிக்கையின் அளவீடு பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன். அது மனிதர்களுக்கிடையிலான பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட நம்பிக்கையையும் தனிப்பட்ட உறவுத்தொடர்பற்ற அதிகார நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கைக்கும் பொருந்தும்.

நோர்வேஜியர்களின் சுய புரிதல் சார்ந்த விடயத்தைக் குறிக்கின்ற, சுவர்ச்சிகரம் குறைந்த ஒரு அம்சத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம்; இரண்டையும் புரிந்து கொள்ளலாம். அது *Janteloven*, *the Law of Jante* இது நோர்டிக் நாடுகளின் சமத்துவம் பற்றிய புரிதலுக்கு அடிப்படையாகக் கருதப்படும் ஒரு இலக்கியப் படைப்பில் இடம்பெற்ற அம்சம். *Aksel Sandemose* (1899 - 1965) எனும் டெனிஸ்-நோர்வேஜிய எழுத்தாளரின் 1933 இல் வெளிவந்த நையாண்டி நாவலான *A Fugitive Crosses His Tracks (En flyktning krysser sitt spor)* இல் இடம்பெற்றிருந்தது. அதில் பத்துக் கட்டளைகள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் அடிப்படையில் அது மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதும் உரிமை எவருக்கும் இல்லை என்று அது கூறுகின்றது. *Law of Jante* இற்குள் ஸ்கன்டினேவிய தேசியப் பண்புகளின் குறைபாடாகப் பரவலாகக் கருதப்படும் பொறாமை, சமூக அங்கீகாரம் மிக்க நடத்தைகள், மற்றும் சிறுமைத்தன முன்தீர்மானங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதாக கருதப்படுகிறது. இருப்பினும், மாறுபட்ட வெளிச்சத்தில் புரிந்துகொள்ளப்பட்டாலும், *Law of Jante* also சுயநல ஆசைகளைப் பின்பற்றுவதைவிடவும், மக்களை மறைமுகமாக கூட்டுணர்வை வெளிப்படுத்தவும் அதற்காக செயற்படவும் வழிகோலுகிறது.

நோர்வேஜிய இலக்கியத்தில், *Law of Jante* வினை மிகப் பிரபலமாக மீறிய படைப்பு இப்பசனின் பேர் கிந்த. அந்தப் பாத்திரம் இப்போதைய

தனிமைப்படுத்தல் விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற விரும்பியிருக்காது. அத்தோடு ஆபத்து நிறைந்த வயதுப் பிரிவினரை வைரசிலிருந்து பாதுகாப்பதற்குரிய எவ்வித அக்கறையையும் செலுத்தியிருக்க மாட்டாது. மார்ச் 12 இல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தேசிய கூட்டு நடவடிக்கை அனைவரிடமிருந்தும் அர்ப்பணிப்பினைக் கோரியிருந்தது. இதன் முதன்மை அழுத்தம் தீவிர கடமைகளைச் செய்யச் சொல்லி வலியுறுத்தும் வகையானதல்ல. மாறாக கட்டியணைத்தல், அலுவலகங்களுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்தல் போன்றவற்றைக் கடமையாக அறிவுறுத்தப்பட்டது. பெற்றோர்கள் தமது பதினம வயதுப் பிள்ளைகளுக்கு இப்படிச் சொன்னார்கள்: உங்களுக்காக அல்ல. உங்கள் தாத்தா, பாட்டிகளைக் கருத்திற்கொண்டு நீங்கள் வெளியில் சென்று உங்கள் நண்பர்களுடன் களித்திருப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் எனச் சொல்ல நேர்ந்தது.

நோர்வேஜியர்களின் நம்பிக்கையின் அடிப்படை என்ன?

முடிவாக நான்கு சாத்தியமான விளக்கங்களைப் பட்டியலிடுகிறேன். நோர்வே மீதான உயர்ந்த நம்பிக்கையும் நாட்டின் வலுவையும் கொண்டு, அச்சுறுத்துவதற்கு மாறாக வேண்டுகோளின் ஊடாக இந்தப் பேரிடர் காலத்தில் அரசாங்கத்தின் குறையான கட்டுப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குரிய முறையில் மக்களை அணிதிரட்டவும் Law of Janteவின் நேர்மறையான அம்சங்களின் பயன்பாடு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

முதலாவது சமூக இடைவெளி என்பது தற்காலிகம். பிரதமரை அறிந்த ஒருவரை அறிந்த இன்னொருவரைப் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கும். உயர்மட்டத்திற்கும் அடிமட்டத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளி வெகுசில நீக்கல்களால் ஆனது. இது ஆளுபவர்களுக்கும் ஆளப்படுபவர்களுக்கும் இடையிலான குறுகிய இடைவெளியைக் குறிக்கின்றது. இதன் ஒரு விளைவு என்பது வலுவானதொரு கூட்டு அடையாளம். இரண்டாவது, மற்றைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை விடத் தாமதமாக நோர்வே நகரமயமாக்க மடைந்தது. கிராமப்புற விழுமியங்களான ஒருங்கிணைவு, சமத்துவம் போன்றன இன்றும் நீடிக்கின்றன. ஆகையினால்

கடைகளுக்குள் மக்கள் தனிநபர் இடைவெளியைக் கடைப்பிடிக்காதவிடத்து ஒருவரையொருவர் கடிந்துகொள்கின்ற நிலையில், அந்நியர்களுக்கிடையிலான சமூகக் கட்டுப்பாடு என்பது விளைவுத்தாக்கம் மிக்கது.

மூன்றாவது, மக்கட்தொகை ஒப்பீட்டளவில் சிறியது. இதனுடன் முதல் இரண்டு விடயங்களுடன் இணைந்து, தவிர்க்க முடியாமல் அதிகளவில் ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழிவகுக்கின்றது. இதனால் பரஸ்பரம் உருவக அயலவர்களாக மாறுகிறோம். நான்காவது, அரசுக்கும் குடிமக்களுக்கும் இடையிலான இணைவாக்கம் என்பது வலுவானதும், பெரும்பாலும் ஒத்திசைவும் கொண்டதுமாகும். அதாவது அவர்களுக்குத் தேவையான சேவைகளை அரசாங்கம் வழங்கும், மேலும் தேவையேற்படின காவல்துறை உதவிக்கு வரும் போன்ற பொதுவானதொரு பார்வை நோர்வேஜியர்கள் மத்தியில் உள்ளது. இந்நிலை செயின்ட் நூலீய்சில் உள்ள ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கருக்கோ அல்லது பாகிஸ்தானில் உள்ள சுயாதீன சிந்தனையாளர் ஒருவருக்கோ பொருந்தாது.

இது சமூக ஒத்திசைவு மற்றும் கூட்டுணர்வினை உருவாக்குகின்றது. ஆனால் சமத்துவமின்மைக்கு மறைப்பிடுகிறது. மேலும் இதுவொரு சமூகக் கட்டுப்பாட்டு வடிவத்திற்கு வித்திடுகிறது. சமூகக் கட்டுப்பாடு என்பது இசைவாக்கத்திற்கான வலுவான அழுத்தம், விழிப்புணர்வுக்கான போக்குகளை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துவதோடு, எல்லை ரோந்துகள், முறைசாரா தடைகள், அதனோடு மேலும் முக்கியமாக இன ரீதியான அந்நியப்படுத்தல்கள், ஏனைய சிறுபான்மையினரை விலக்கி வைத்தல் போன்றவற்றிற்கும் இட்டுச்செல்லும்.

தற்போதைய விவாதம் என்னவெனில், நடைபாதையில் தள்ளுவண்டிகளில் இளம்தாய்மார்களைக் கடந்து வியர்வையைப் பறக்கவிடுவதும், மூச்சுவாங்க ஓடுவதும் பொருத்தப்பாடானதா? அல்லது அயலவர்கள் தம்மை மறந்து முஷ்டியில் இருமுவதாலோ, அல்லது கைகுலுக்க முனைவதாலோ அவர் தவறானவராகப் பார்க்கப்படுவாரா என்பதாகும். இது சிறியளவு செயல்வெளியைக் கொண்ட சாத்தியமான தகவலறிந்த அல்லது பெரும்பான்மையினரின் விழுமியங்களுக்கு இணக்கமில்லாத நெகிழ்வுத்தன்மைகளைக் கொண்ட சமூகத்தைக் குறிக்கின்றது.

‘பெரியண்ணா’ துண்டுவிசைக்கூட உயர்த்தத் தேவையில்லாத, அதேவேளை சிறிய சகோதர சகோதரிகள் நெறிமுறைக் கட்டமைப்பின் எல்லைகளை உறுதியாகவும் கூர்மையாகவும் பேணுகின்ற சமுதாயத்தை நோக்கி, Sandemose பரிந்துரைத்த Law of Janteவின் மூல வடிவத்துக்கு முழுவட்டத்தையும் நாங்கள் நகர்த்தியுள்ளோம்.

இந்தக் கட்டுரை <https://www.coronetimes.net/norway-covid-19-nordic-trust/> தளத்தில் (15-5-2020) வெளிவந்தது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

● சு.இராமசுப்பிரமணியன்

மரணத்தில் உடல்தான் அழிகிறது; 'உயிர்' வாழ்கிறது

மரணத்திற்குப்பின் என்ன நிகழ்கிறது என்று அறியாதவரையில்தான், மனிதனுக்கு மரணபயம் இருக்கும். மரணபயம் இருக்கும் வரையில்தான், அவன் கொஞ்சமாவது 'மனிதனாக' இருப்பான். அதுவே, இந்த பூமிக்கான வாழ்வியல் அறம் என்றும் சொல்லலாம்.

“உறங்குவது போலும் சாக்காடு - உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு” (குறள் - 339)

பூமியில் முதல் மனிதன் தோன்றிய நாள்முதல் இன்றுவரை சாதாரண மனிதர்கள் மரணத்தைக்கண்டு அஞ்சியபடியேதான் வாழ்கிறார்கள். மரணத்தின்போது, உயிரைத்தாங்கிய உடல் அழிந்துவிடுகிறது. உடலில் இருந்த உயிர் என்ன ஆகிறது என்பது இன்றுவரைப் புரியாத புதிராக இருப்பதே, மரண பயத்திற்கான காரணம் எனலாம். அதன்பொருட்டே, இறைவழிபாடும் அதுசார்ந்த சடங்குகளும், அவை சார்ந்த மதங்களும் உயிர்ப்புடன் உள்ளன என்றும் அவதானிக்கலாம்.

மனிதனின் மரணத்தின் மீதான அச்சத்தை மூலதனமாகக்கொண்டு, மரணத்திற்குப்பிறகான மறுமையைப்பற்றிப் பேசும் போலிச்சாமியார்கள், கோடிகளில் சம்பாதித்து, இம்மையில் வசதியாக வாழ்கிறார்கள். அரசுகளே அவர்களது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இயங்கக்கூடியதாக மாறிவிடுகிறது.

இந்தச் சூழலில்தான், மரணத்தின்போது உயிர் அழிவதில்லை என்று ராபர்ட் லான்சா (Robert Lanza) என்னும் அறிவியலாளர் கூறுவது கவனம் பெறுகிறது. 'அண்டம்' (Universe) பற்றிய 'உயிர்-மையக்கொள்கை' (Bio-centrism) என்கிற புதிய கோட்பாட்டின் துணையுடன் மரணத்திற்குப்பிறகும் உயிர், உயிர்த்திருப்பதாக ராபர்ட் லான்சா கூறுகிறார். பாப் பெர்மேன் (Bob Berman) என்பவரோடு இணைந்து 'உயிர்-மையக்கொள்கை' ("Bio-Centrism) என்னும் நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

ஆரம்பத்தில், பூமி தட்டையாக இருப்பதாக மக்கள் நம்பிவந்தனர். ஆனால் உண்மையில் பூமி தட்டை அல்ல, உருண்டை என்பது தெரியவந்ததும், ஓர் அறிவியல் புரட்சி ஏற்பட்டதாக வரலாறு பதிவுசெய்கிறது. இதுபோன்ற, உலகைப் புரட்டிப்போடும் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் அவ்வப்போது வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றாக, ராபர்ட் லான்சா முன்வைக்கும் அறிவியல் அடிப்படையிலான புதிய கொள்கையும் பார்க்கப்படுகிறது..

சூரியனை மையமாகக்கொண்டு, நீள்வட்டப்பாதைகளில் சுற்றிவரும் கோள்களையும், துணைக்கோள்களையும் உள்ளடக்கிய சூரியக் குடும்பமும், வானில் மின்னும் கணக்கிலடங்காத விண்மீன்களும் சேர்ந்த கேலக்ஸி (Galaxy), இருள்வெளி (Dark Space) என எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் அண்டம் (Universe)..

அண்டத்தைப்பற்றிய கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், கணக்கீடுகள் அனைத்தும் இயற்பியலை மையமாக வைத்தே

ராபர்ட் லான்சா

மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதுதான், 'இயற்பியல்-மையக்கொள்கை' (Physics Centered hypothesis) எனப்படுகிறது. அண்டம்தான் முதலில் தோன்றியது எனவும், அதன் பிறகே உயிர்கள் தோன்றின என்றும் இயற்பியல்-மையக்கொள்கை கூறுகிறது.

இந்த கருத்தைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப்போடுகிறது, உயிர்-மையக்கொள்கை (Life-centered hypothesis) அதாவது, முதலில் உயிர் தோன்றியது என்றும், உயிரை (life) மையமாக வைத்தே அண்டம் தோன்றியது என்றும் 'உயிர்-மைய' கொள்கை கூறுகிறது.

மாத்திரமல்ல, இயற்பியல்-மையக் கொள்கை, ஒரே ஒரு அண்டம்தான் (Universe) இருக்கிறது என்று கூறுகிறது. இதற்கு மாறாக, உயிர்-மையக் கொள்கை, பல அண்டங்கள் (multiverse) இருப்பதாகவும், அவை ஒவ்வொன்றும் உறுதியாகத் தனித்திருப்பதாகவும் கூறுகிறது.

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ராபர்ட் லான்சா, மருத்துவத்தில், எம்.டி.(M.D) பட்டம் பெற்றவர். உயிரியல் (Biology) ஆய்வில் சிறந்த அறிவியலாளர். 'நவீன செல் தொழில்நுட்பத்தின் அறிவியல் தலைமை அலுவலர்'. (Chief Scientific Officer Of Advanced Cell Technology).. டைம் இதழ் (Time magazine) தேர்வுசெய்த 100 பிரபலங்களில், ராபர்ட் லான்சாவும் ஒருவர்.

உயிர்-மையக்கொள்கையின் அடிப்படையில், மரணம் ஒரு மாயை; மரணத்தில் உயிர் அழிவதில்லை; மரணத்திற்குப் பிறகும் உயிர் வாழ்கிறது.; இப்படி அறிவியல் இதழ்களில், ராபர்ட் லான்சா மரணம் பற்றிய தனது ஆய்வு முடிவுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அப்படிக்கூறுவதற்கான அறிவியல் காரணங்களையும் அவர் முன்வைக்கிறார் குவாண்டம் இயற்பியல். சில காட்சிப்பதிவுகளைத் தனித்திருப்பதாகக் (absolute) கருத இயலாது என்றும், நிகழ் சாத்தியமான காட்சிப்பதிவுகளின் தொகுப்பாகவே கருத இயலும் என்றும் கூறுகிறது. இந்த நெடுக்கத்தில் (range) அமைந்த ஒவ்வொரு காட்சிப்பதிவும், 'பல்-அண்டங்களின்' (Multiverse) வெவ்வேறு அண்டங்களைச் சேர்ந்தவையாகவே இருக்கும் என்றும் புதிய கொள்கை கூறுகிறது. அதாவது, பல்வேறு அண்டங்களிலும், உயிர்கள் வாழ்வதற்கான சாத்தியக்கூறாகவும் இதனைக் கருதலாம்.

உயிர் என்று வரும்போது, காலமும், வெளியும் (space & Time) முதன்மைப் பங்காற்றுவவை. 'இயற்பியல்-மையக் கொள்கை, காலமும், வெளியும் திடப்பொருட்கள் (solid matter) என்கிறது. மாறாக, காலமும், வெளியும் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைக்கும் கருவிகள் (tools) மட்டுமே என்கிறது புதிய உயிர்-மையக்கொள்கை.

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், காலமும்,

வெளியும் இல்லாத உலகில், மரணமும் இல்லை என்றாகிறது. மரணமற்ற நிலையை, காலத்துடன் முடிவுற்றநிலை (terminated with time) எனக்கருதலாம். அதனால், மரணத்தைக் காலத்திற்குப் புறத்தே (outside time) அமைந்த ஒன்றாகவே கருதவேண்டும் என்றும் புதிய கொள்கை கூறுகிறது.

அருகருகே இருக்கும் இரண்டு பிளவுகள் வழியேயும் (double slit), ஒரு துகள், ஒரே நேரத்தில் செல்லக்கூடிய நிகழ்தகவு (probability) இருப்பதாக, குவாண்டம் இயற்பியல் (Quantum Physics) கூறுகிறது. இதனைச் சுட்டிக்காட்டுவதன்மூலம், உயிரும் கூட ஒரே நேரத்தில் மரித்தும், உயிர்த்தும் இருப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளதாக உயிர்-மையக் கொள்கை கூறுகிறது.

"ஆற்றலை ஆக்கவும் முடியாது, அழிக்கவும் முடியாது; ஒருவகை ஆற்றலை இன்னொருவகை ஆற்றலாக மாற்றலாம்" என்பது இயற்பியலின் 'ஆற்றல் அழிவின்மை விதி'. (Law of conservation of Energy). அதுபோலவே, உயிரும் அழிவதில்லை என்று சொல்கிறது புதிய கொள்கை.

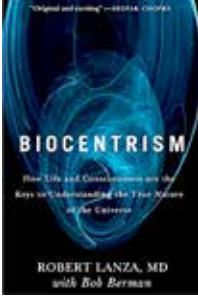
தனித்தனி மனித உடல்கள், தங்களைத்தாங்களே அழித்துக்கொள்ள விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், மூளையின் ஒரு பகுதியில் செயல்படும் இருபது வாட் ஆற்றல் (20 watt energy) மரணத்தோடு மறைந்துவிடுவதில்லை. மாறாக, மரணத்திற்குப் பிறகும் கூட உயிர்த்திருக்கிறது. அந்த இருபது வாட் ஆற்றல், மரணத்திற்குப் பிறகும், 'நான் யார்?' என்ற எண்ணம் உயிர்த்திருக்க வகை செய்கிறது என்பதாக, 'உயிர்-மையக்கொள்கை கூறுகிறது.

இந்த புதிய புரட்சிகரமான கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வதில், அறிவியல் வல்லுநர்களிடையே கருத்து முரண்கள் உள்ளன. ஒருசில அறிவியலாளர்கள், இதனை ஏற்பதோடு பாராட்டியும் பேசுகின்றனர். வேறு சிலர், 'இது அறிவியலே அல்ல, ஆன்மிகம்போல் உள்ளது' என கேலிபேசுகின்றனர்.

எனினும், 'சொர்க்கம், நரகம்' என்றும் 'மேலே ஏழு உலகம், கீழே ஏழு உலகம்' என்றும், 'ஆவி, பிதுர்' என்றும் பேசிவரும் ஆன்மிகவாதிகளுக்கு இந்த புதிய கொள்கை உவப்பானதாகவே இருக்கும்.

மரணத்தில் உயிர் அழிவதில்லை என்று சொல்லும் ராபர்ட் லான்சா, மரணத்திற்குப் பிறகு அந்த உயிர் என்னவாகிறது என்றோ, எப்படி நீடிக்கிறது என்றோ எதுவும் கூறவில்லை. இந்தச் சூழலில்தான், பெரும்பலான மதங்களின் நம்பிக்கையாக இருக்கிற ஆன்மாபற்றியும் பேசவேண்டியுள்ளது.

ஆன்மாவும், உயிரும் ஒன்றுதானா என்னும் கேள்வியும் எழுகிறது. 'உயிர்-மைய'க் கொள்கையின் அடிப்படையில், மரணத்திற்குப் பிறகும் உயிர் நீடித்திருப்பதால், உயிரின் நீட்சியே

காலமும்,
வெளியும்
இல்லாத
உலகில்,
மரணமும்
இல்லை
என்றாகிறது.
மரணமற்ற
நிலையை,
காலத்துடன்
முடிவுற்ற நிலை
எனக்
கருதலாம்.
அதனால்,
மரணத்தைக்
காலத்திற்குப்
புறத்தே
அமைந்த
ஒன்றாகவே
கருதவேண்டும்
என்றும் புதிய
கொள்கை
கூறுகிறது.

ஆன்மா எனலாம். காலம், இடத்தைப்பொறுத்து பெயர் வேறுபடுகிறது என்பதாகும்.

உடலைவிட்டு உயிர் பிரிந்தபிறகு, அது ஆன்மா ஆகிவிடுவதாக நம்பப்படுகிறது. அந்த ஆன்மா அமைதியாக இருந்தால், அது நல்ல ஆன்மா. குடும்பத்தினருக்கு இன்னலைக் கொடுத்தால் அது கெட்ட ஆன்மா. அதன் காரணமாகவே, அதாவது, உயிர், ஆன்மாவாக மாறியபிறகு, அது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் கெடுதல் செய்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே, பல்வேறு சாவுச்சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அதன்பிறகும், நினைவுநாள் மற்றும் அமாவாசைகளில் செய்யும் 'நீத்தார் கடன்களும்', ஆன்மாவை அமைதிப்படுத்துவதற்காக என்றே புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

முதுமைவரை வாழ்ந்து மரித்தவர்களைவிடவும், இளம் வயதில் மரணிக்கும் (கொலை செய்யப்படும் அல்லது தற்கொலைக்குத் தூண்டப்படும்) இளம் பெண்களின் ஆன்மாவிடம்தான் அதிக அளவிலான பயமும் அதுசார்ந்த பக்தியும் ஏற்படுகின்றது.. குடும்பத்தினரை விட்டுச்சென்ற அப்படிப்பட்ட ஆன்மா, அவர்களது கட்டுப்பாட்டிற்குள், வராதபோது, அல்லது அவர்கள் அப்படி நினைக்கும்போது, அந்த ஆன்மாவை அமைதிப்படுத்துவதாகச்சொல்லி ஏமாற்றிப் பெரும் பொருள் ஈட்டும் கூட்டமும் உருவாகி, நிலைபெற்றுவிட்டது.

குமரி மாவட்டத்தில், பெரும்பாலான வீடுகளில், இன்றும் 'கன்னி வழிபாடு' தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. தென்மேற்கு மூலைக்குப் பெயரே, 'கன்னி மூலை' என்றாகிவிட்டது.

தனது நெருங்கிய நண்பர் பெஸ்ஸோ (Besso) மரணமடைந்தபோது, "நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பதெல்லாம் மாயத்தோற்றங்களே" (illusions) என்று அயின்ஸ்டைன் கூறியது கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

அயின்ஸ்டைனுக்கு மட்டுமல்ல, கிரேக்கநாட்டு சட்டத்தை மதிக்கவேண்டும் என்பதற்காக விரும்பி நஞ்சை அருந்திய தர்க்கவியலாளர் சாக்ரடீஸ், காவலர்கள் தூக்குமேடைக்கு அழைக்கவந்த அந்த கணத்திலும் லெனின் எழுதிய நூல் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டிருந்த புரட்சியாளர் பகத்சிங், "காலனைக் காலால் எட்டி உதைப்பேன்" என்றுசொன்ன புரட்சிக்கவிஞன் பாரதி ஆகியோருக்கும்கூட மரணம் துச்சம்தான். ஆனால் நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு மரணம் என்றுமே அச்சம்தானே!

ஜோசஃப் பிளாங்கோ ஓயிட் (Joseph Planco White) என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் 'இரவும், மரணமும்' (Night and Death) என்னும் 14 வரி கவிதை (sonnet) ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். அதில் பகலில் படைக்கப்பட்ட முதல் மனிதன், சூரியன் மறைந்து இருள் கவியத்துவங்கிய உடன், அச்சம்கொள்கிறான். ஆனால், பகல் மறைந்து, இருள் சூழ்ந்ததும் பகலில் தெரியாத ஒளிவீசும், நிலவு, மின்னும் விண்மீன்கள் எல்லாம் அவனது கண்ணுக்குப் புலப்படலாயின. இரவைக்கண்டு அச்சம்கொண்ட முதல் மனிதன், மகிழ்ச்சியில் பரவசமடைகிறான். பகல் இத்தனை அற்புதங்களை நம்மிடம் இருந்து மறைத்து வைத்தைப்போல, மரணமும் மனித வாழ்க்கையில் காணக்கிடைக்காத ஓர் அற்புத உலகத்தை நமக்குக் காட்டக்கூடும். அதனால், மரணத்தைக்கண்டு அச்சம்கொள்ளாதே மனிதா என்று அந்தக்கவிதையில், ஜோசஃப் பிளாங்கோ ஓயிட் கருத்து சொல்கிறார்.

அந்த கவிதையோடு, ராபர்ட் லான்சா-வின் 'உயிர்-மையக் கொள்கையையும்' சேர்த்துப் பார்த்தால், மனிதர்கள் மரணத்தைக்கண்டு அஞ்சத் தேவையில்லை எனலாம். என்னதான் மரணத்தில் உயிர் அழிவதில்லை என்று அறிவியலே கூறினாலும், மரணத்தில் உடலைவிட்டுப் பிரியும் உயிர், ஏதோ ஒரு வடிவில் மீண்டும் நம்மிடம் வந்து, மரணத்திற்குப்பின் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதைக்கூறும் வரையில், நாம் அதனை நம்பப்போவதில்லை என்பதுதான் நடைமுறை உண்மை.

அதே வேளையில், மரணத்திற்குப்பின் என்ன நிகழ்கிறது என்று அறியாதவரையில்தான், மனிதனுக்கு மரணபயம் இருக்கும். மரணபயம் இருக்கும் வரையில்தான், அவன் கொஞ்சமாவது 'மனிதனாக' இருப்பான். அதுவே, இந்த பூமிக்கான வாழ்வியல் அறம் என்றும் சொல்லலாம்.

கட்டுரையாளர்: இயற்பியல் பேராசிரியர்

கமலா ஹாரிஸ் கறுப்பா? காவிയാ?!

அமெரிக்க சனாதிபதித் தேர்தல் குறித்து முன்னெப்போதும் இவ்வளவு கவலைபாட்டிருப்பார்களா அல்லது கவனித்திருப்பார்களா நமது இந்திய தமிழ் மக்கள் என்று கருதுமளவிற்கு ஏதோ தமது சொந்த வார்டில் உள்ளூர் தேர்தலில் போட்டியிடுவது போல ஒரு தோற்றத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது அமெரிக்க அதிபர் தேர்தல். அதிலும் முக்கியமாகத் துணை அதிபராகச் சனநாயக்கட்சியின் சார்பில் போட்டியிடும் கமலாஹாரிஸ் பற்றிய செய்திகள். அது பற்றிய கவன ஈர்ப்பும், அதீதமும் முற்றிலும் வேறொன்றை சொல்வதாக இருக்கிறது.

இக்காலத்தில் அவரைத் தெரிந்து கொள்ளாத தமிழர்கள், தமிழர்களே அல்ல வென்றும். அவர் யாரென்று கேட்பதே தேசத்துரோகம்தான் என்றும் தேசபக்தர்கள் இனி சொல்லக்கூடும். கமலாஹாரிஸ் அவர்களுக்கே உங்கள் ஓட்டு என்று அமெரிக்க மக்களை, அமெரிக்கவாழ் இந்திய மக்களை, அமெரிக்க குடியுரிமை பெற்றுள்ள இந்தியர்களைத், தமிழர்களை இங்குள்ளோர் வேண்டிக் கொள்கிறார்களோ இல்லையோ நிச்சயம் இங்குள்ளோருக்கு அமெரிக்க வாக்குரிமை இல்லையென்றாலும் பரவாயில்லை கமலாஹாரிசை ஆதரித்தே ஆகவேண்டும் என்று சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

அமெரிக்காவின் குடியரசுத் துணைத் தலைவர் பதவி இந்தியாவிலும் நீட்சி பெற்றிருக்கிறது. பெற்றேயாகவேண்டும் கமலாஹாரிஸ் இந்தியாவம்சாவளி. தமிழர். தமிழ்ச்சி. சென்னைவாசி எனவே அமெரிக்க துணை அதிபர் தேர்தல் இந்திய துணை அதிபர் தேர்தலாகத்தான் இருக்க முடியும். கமலா ஹாரிசின் தாய்வழி பாட்டியின் வீடு திருவாரூர் மாவட்டம் துளேசேந்திரபுரம் ஊராட்சி பைங்காநாட்டில் இருக்கிறது. அவரது தாய்மாமன் கோபலன் அங்கு வந்து செல்வது உண்டு. அவர்களுக்கு சொந்தமான கோவில் ஒன்று கிராமத்தில் இருக்கிறது. அதன் பூசை புனஸ்காரத்துக்கு கமலாவின் குடும்பம் நிதி உதவி செய்வதாக கிராமத்தினர் ஊடகத்தில் பேசுகின்றனர். கோவில் அறங்காவலர் பட்டியலில் அவரது பெயர் கற்பலகையில் பொறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ஊரின் ஆதிக்கசாதிகளின் மேட்டுக்குடி, மேல்சாதியினர் கமலாஹாரிசுக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்லி சுவரொட்டி ஓட்டுகிறார்கள். வலைதளங்களிலும் அவற்றை ஓட்டி வைக்கிறார்கள். இதைவிட வேறென்ன வேண்டும், அவர் இந்தியர் தமிழ்ச்சி என்று சொல்வதற்கு என்பதாக இருக்கிறது அவை.

அமெரிக்காவில் கமலாஹாரிஸ் துணை சனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான காரணங்கள், நியதிகள், நீதிகள் என்பன என்னவாகவும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இங்கு அது தேவையில்லை. இங்கு ஒரு காரணம் மட்டும் போதுமானது அவரது பெயர் கமலாவாக இருக்கிறது. அவரது வம்சாவளி, இந்தியாவின் மேட்டுக்குடி அதிகாரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தப் பார்ப்பன குடும்பமாக இருக்கிறது. எனவே அவர் பார்ப்பனராக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டும். அமெரிக்க துணை சனாதிபதி என்பதைவிட பார்ப்பன அடையாளமே மிக முக்கியமானதாகும்.

கமலா, தான் பார்ப்பனர் என்று சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை. சென்னையிலுள்ள அவரது மாமன் குடும்பமும் கூட அப்படி சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை. அதை சொல்வதற்கு இங்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள் எனவே கமலாஹாரிஸ் பார்ப்பனர் என்பதும், அவர் பார்ப்பனராக இங்கு அறியப்படுவதும் முக்கியமானதாகிறது. தமிழர் என்பதைவிட பார்ப்பனர் என்பது மேலானது. எனவே கமலா ஹாரிசுக்கான முக்கியத்துவம் இந்தியப் பார்ப்பனத் தன்மை பெறுகிறது.

கமலா, கமலாவாக அறியப்படுவதற்கு அவரது பெயருடன் சேர்த்து அறியப்படுவதற்கு அதன் உள்ளார்ந்த வைதீகத்துடன் சேர்த்து அல்லது பார்ப்பன நியதிகளுடன் அறியப்படுவதற்கு மாமிசம் சாப்பிடும் அவர் விரும்ப வேண்டும் என்பதில்லை. இங்கு அப்படி அறியப்பட வேண்டும் என்பதிலுள்ள அரசியல், அவர் என்ன சாப்பிடுகிறார். அவரது அமெரிக்கப்பின்னணி என்பனவெல்லாம் இப்போது தேவைப்படக்கூடிய, வேண்டிய ஒன்றல்ல.

அவர் சாப்பிடும் மாமிச உணவு இங்கு பல உயிர்களை காவு வாங்கக் கூடியது என்பதோ, அது மிக கேவலமான உணவரசியலாக இருப்பதோ இப்போது கமலாவுக்கும் முக்கியமானதாகவோ, அறிய வேண்டும் என்பதோ இல்லை. அவது தொப்புள் கொடி உறவுகளுக்கும் தேவைப்படவில்லை. பசுவை சூத்திரன் கொல்வதற்கும், சண்டாளன் கொல்வதற்கும், பார்ப்பனன் கொல்வதற்கும் தெளிவான வரையறை இருக்குமிடத்தில் கமலா சாப்பிடும் மாமிசத்திற்கு வேறொரு மணமும், குணமும் உண்டு. வேறொரு நீதியும் உண்டு.

அவரது தொப்புள் கொடி இங்கு உள்ளவரை அவர் பார்ப்பனராகத்தான் இருக்க முடியும். இருந்தாக வேண்டும். வலைதளங்களில், தொலைக்காட்சிகளில், பல்வேறு அரசியல், ஊடகங்கள் என பணியாற்றும் அவரது சாதிசார், சமூகம்சார் உறவுகள் அப்படித்தான் பார்க்கிறார்கள். பார்ப்பார்கள். பார்க்கவும் வலியுறுத்துகிறார்கள். பார்க்கவைக்கும் இடத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள் இந்தியா என்பது பார்ப்பனக் கண்களாலும், பார்ப்பன நீதியாலும் ஆனது. அமெரிக்கா எப்படி வேண்டுமானாலும் கமலாவை பார்க்கட்டும். இங்கு அவரை வேறொரு கண்களால் காண்பது தேசத்துரோகம்.

ஹாரிஸ் யார், கமலாவின் தாய் சியாமளா யார் என்பதெல்லாம் அவர்களது அடையாள அரசியலுக்கு அத்தனை முக்கியமானதாக இருக்க முடியாது. கூடாது. சியாமளா இங்கு ஓடுகாலி. சாதி பிரதஷ்டம் செய்யப்பட்டவர். உடன் கட்டை ஏறுவதையும், விதவைக் கொடுமைகளையும், மறுமண மறுப்பிலிருந்தும், சாதி ஆணவக் கொலைகளிலிருந்தும் தப்பித்துச் சென்றவர். பெருங்கடலையும், சாத்திரக்கடலையும் ஏகக் காலத்தில் கடந்து சென்றவர்.

கமலாவின் தாயர் சியாமளா நினைவுகூறக்கூடப் பெயராக இருக்க முடியாது. சியாமளாவின் தந்தை வெள்ளையர் கால ஆட்சியில் அரசு பொறுப்பில் இருக்கிறார். சியாமளா புற்று நோய் ஆய்வுக்கென அமெரிக்கா செல்கிறார். அங்கு ஜமைக்காவைச் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஹாரிஸை சந்தித்து காதல் மணம்புரிகிறார். பின்னர் கணவரின் நாடான ஜமைக்கா சென்று அங்கு வசிக்கிறார். அங்கு நிறுவெறிக்கு எதிரான அன்றைய காலக்கட்டத்தின் பலஉக்கிரமான போராட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறார்.

தமது பிள்ளைகளை அக்கிரகாரத்துப் பிள்ளைகளாக அவர் வளர்க்கவில்லை. மேட்டுக்குடி உயர் சாதிப்பிள்ளைகளாக வளர்க்கவில்லை.

ஹாரிசைப் போன்றொரு கறுப்பினத்தவராக வளர்க்கிறார். கறுப்பினத்திற்கெதிரான ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து அதன் நீதிக்காகப் போராடுகிறார். தமது பிள்ளைகளையும் அப்படியான களத்திலும், கருத்தியலிலும் தான் வளர்க்கிறார். ஹாரிசைவிட்டுப் பிரிந்து, திருமண உறவு முறிந்து அமெரிக்காவில் குடியேறிய பின்னும் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் அமெரிக்காவின் மிகநெடிய நீண்டக் கறுப்பினப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக நிறுவெறிக்கு எதிரானப் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார். குடியேற்ற அடிமைகளாகக் கருதும் வெள்ளை அரசியலை எதிர்க்கும் களத்தை அவர் அமெரிக்காவிலும் தீவிரப்படுத்தவே செய்கிறார். தன்னை, தனது பிள்ளைகளை அவர் கறுப்பினத்துடன் சேர்த்து அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

இதுதான் சியாமளாவின் அடையாளம். அதைத் தொடரும் கமலாஹாரிசின் அடையாளம். இந்தியாவில் சியாமளாவின், கமலாவின் தொப்புள் கொடிகளுக்கு இந்த வரலாறுகள் தேவைப்படுவதில்லை. இந்த அடையாளங்கள் தேவைப்படுவதில்லை. கமலா என்ற பெயரும், அவர் இட்டிலி சாப்பிடுவதும், இந்திய-தமிழ் அதைவிட பார்ப்பன இரத்தஉறவில் உள்ளவர் என்பது மட்டும் போதுமானது. அக்கிரகாரத்து குருதி ஆட்சி செய்வதற்கான குருதி, ஆளுமைக்கான குருதி. எங்கிருந்தாலும் அது ஆட்சி செய்யும். இதுதான் கமலா ஹாரிசை அடையாளப்படுத்தும் அரசியல் நெடுக ஓடுகிறது. ஓடும்.

கமலாஹாரிஸ் இந்த அடையாளத்தை ஏற்க வேண்டும் என்பதில்லை. அக்கிரகாரம் ஏற்கிறது. எனவே இந்தியா ஏற்கும், பார்ப்பன ஊடகங்கள் ஏற்கும். அமெரிக்காவில் கறுப்பின வெறுப்பு என்கிற ஒருவித பார்ப்பனியத்தை எதிர்த்தே கமலாஹாரிஸ், அவரது தாய் சியாமளா ஆகியோரது போராட்டங்கள் இருந்தன இருக்கின்றன. பரவாயில்லை. இங்கு சில பார்ப்பனர்கள் தலித்துகளுக்காக பேசவில்லையா. பேசட்டும். போராட்டமும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் இந்திய வம்சாவளி பார்ப்பனர் என்பது முக்கியமானதாகும். மேலானதாகும்.

கமலாஹாரிசின் தாய் சியாமளா அமெரிக்காவில் ஹாரிசை காதலித்து மணம்புரிகிறார். இங்கு தமிழகத்தில் சென்னையிலோ அல்லது தஞ்சைவட்டாரத்திலோ இப்படியானதொரு காதலையோ, திருமணத்தையோ சியாமளாவால் கற்பனை செய்து கூட பார்க்க இயலாது. கறுப்பின இளைஞரை திருமணம் செய்வது என்பது நிறுவெறியும், நிறவேறுபாடும், அத்துடன் சாதிநிறமும் நிறைந்த தமிழ் பார்ப்பன சமூகத்தில் சூத்திரனுக்கு கீழாகவே பார்க்கப்படும். பார்க்கப்படுகிறது. அதனால்தான் சியாமளாவைப் பற்றி பேசுவதைவிட அவர்களுக்கு கமலா பற்றி பேசுவது முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

கடந்த காலங்களில் தமிழ்-பார்ப்பனச் சமூகத்தில்(தமிழ் பேசும் பார்ப்பனச் சமூகத்தில்) பெண் ஒடுக்குமுறை ஒரு பண்பாடாகவே

வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. பிறப்புத் தொடங்கி இறப்பு வரையிலுமான பெண் ஒடுக்குமுறையின் எல்லா உச்ச வடிவங்களையும் அச்சமூகத்தின் பெண்கள் சந்தித்துக் கொண்டுள்ளனர். அவற்றிலிலிருந்தெல்லாம்தான் சியாமளா தப்பிச் சென்றுள்ளார். கமலா தப்பிச் சென்றுள்ளார். கமலாஹாரிசு பற்றி பேசுவோர், பெண் உரிமை பற்றி பேச வேண்டும், ஆணாதிக்கம் பற்றி பேச வேண்டும், சாதி ஒடுக்குமுறைப் பற்றி பேச வேண்டும். ஆதிக்கத்தை, சாதியை நிறுவும் அரசியல் சட்ட நூலான மனுதர்மம் பற்றி பேச வேண்டும். கறுப்பின விடுதலைப்பற்றி பேச வேண்டும் பார்ப்பனப் பெண்கள் பற்றி பேச வேண்டும். தன்சமூகப் பெண்கள் பற்றிய கடந்த கால, இக்கால நிலைப் பற்றி பேச வேண்டும்.

ஆண்கள் வழி சமூகத்திலிருந்து சியாமளா பெண் வழி சமூகமானக் கறுப்பினத்துக்கு, நைஜருக்கு செல்வது அவரது வாழ் முறையை மாற்றுகிறது. மாற்றம் இங்கிருந்து தொடங்குகிறது. தனது தாய்வழியில் கமலாவும் கறுப்பின அடையாளத்தை ஏற்கிறார். எங்கும் பார்ப்பன அடையாளத்தை ஏற்றதாக செய்திகள் இல்லை. இருக்கப் போவதுமில்லை. கமலா அமெரிக்கக் குடியேற்றப் பார்ப்பன, பனியா இவர்களின் பிரதிநிதி அல்ல. அங்கு இரண்டாம்தர குடிமக்களாக நடத்தப்படும் கறுப்பின மக்களின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகவே அரசியலிலும், சமூக இயக்கங்களிலும் அடையாளம் காணப்படுகிறார். கமலாஹாரிசின் கடந்தகால வரலாறுகளும் அப்படித்தான் இருக்கின்றன.

அவரது தாய்வழித்தொடர்பு அல்லது பார்ப்பனத் தொடர்பு என்பதற்கு இங்கு எதுவித தடயமும் இல்லை. அவரது தாய்மாமன் கோபலன் மட்டுமே சியாமளா பற்றியும், அவரது மகள் கமலா பற்றியும் நினைவு கூர்பவராக இருக்கிறார். கமலாவின் நினைவும் அந்த அளவிலானதே. அதைத்தாண்டி கமலா அக்கிரகாரத்தையும், துளசிச் செடியையும், தர்ப்பைப் புல்லையும், பூணூலையும் நினைவு கூறுவார் என்று இவர்களது ஆசையை, விருப்பத்தை, எதிர்பார்ப்பை அவர் நிறைவேற்றுவார் என்று சொல்வதற்கில்லை.

கமலாஹாரிசை தமது சமூகத்துடன், அல்லது அதிகாரவர்க்கத்துடன், அல்லது ஆதிக்கநிலையுடன் வைத்து பார்ப்பதற்கு எந்த நீதியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் சியாமளாவை அப்படியான இடத்தில் வைத்துப் பேசுவதற்கு எதுவுமில்லை. அப்படி வைத்துப்பேசுவோருக்கு எதிரான வரலாறாகவே சியாமளா, அவரது மகளும் அமெரிக்க துணை சனாதிபதிக்குப் போட்டியிடும் கமலாவின் வரலாறுகளும் இருக்கின்றன.

கமலாவை பார்ப்பன சமூகத்துடன், மேலாண்மை சமூகத்துடன் இணைத்து யோசிப்பவர்கள், இந்தியாவில் கறுப்பு நிறவெறிக்கும் மேலான, நுட்பமான சாதி படிநிலைக்கு எதிரான ஓர் அரசியல் இயக்கத்திலோ, அமைப்பிலோ வைத்து யோசிக்க வேண்டும். என்பதையெல்லாம் பார்க்க

வேண்டும். அவ்வாறான தலைமைக்கு அவரை பார்ப்பனிய கருத்தியல் அதிகாரத்தில் இயங்கும் இந்தியா போன்ற நாடு அவரது தலைமைக்கு, கட்சியிலோ, அமைப்பிலோ அல்லது அந்தக் கருத்தியலுக்கே சனநாயக வழியில், வழிவிடுமா என்பதை நீதியாக யோசிக்க வேண்டும். அமெரிக்க சனநாயகத்துக்குள் கமலாவுக்கான இடம் பற்றி பெருமைபடுவர்கள், போற்றுபவர்கள், குறைந்தப் பட்சம் ஒரு பொது தொகுதியில் தலித் ஒருவரை நிற்கவைக்கும் அரசியல் சமூக சனநாயக வெளியை இங்கு நாம் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறோமா என்பதை இத்துடன் வைத்துப்பரிந்து கொள்வது நீதியாக இருக்கும்.

அமெரிக்க அரசியலில் இன்றைக்கு கறுப்பின சமூகத்தின் சமூக நீதி அரசியல் என்றழைக்கலாத வகையில் மேலுக்கு வந்திருக்கிறது. பெண், தலைமைக்கு வரவே முடியாத ஆணாதிக்க வெள்ளை சனநாயக அரசியலில் கறுப்பின வழி வந்த பெண் அதற்கு தலைமை ஏற்கவும், துணை சனாதிபதிக்குப் போட்டியிடவும் முடிகிறது. இப்படியான சனநாயக வெளி இந்தியாவில் இருக்கிறதா? கமலாவுக்கு அப்படியான இடம் இங்கு இருக்க முடியுமா, கமலா அல்லது கமலாவைப் போன்றவர்களுக்கு அப்படியான இடம் இங்கு என்னவாக இருக்கும், இருக்கிறது என்பதையும் கமலாஹாரிசை தங்களுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளுபவர்கள் இவற்றையும் சேர்த்துப் பேச வேண்டும்.

கமலாஹாரிசு அவர்கள் தமது தந்தைவழி இனத்துக்காகப் பேசுவதையெல்லாம், போராடுவதையெல்லாம் இங்கு நீங்கள், ஒடுக்கும், ஒடுக்குகிற மக்களில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ளும்போதுதான் நீங்கள் கமலாவைப் புரிந்துகொள்ள முடியும், அவரது தாய் சியாமளாவைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவரது போராட்டத்தை, ஏன் அவரது அரசியல் வரவு, துணை சனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் போட்டியிடுவது என்று சகலத்தையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். அப்போதுதான் சியாமளாவையும், கமலாவையுமே உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடிவதாக இருக்கும்.

இந்திய தந்தைக்கும், இத்தாலி தாய்க்கும் பிறந்த சோனியாவின் மகளை அல்லது சோனியாகாந்தியை ஏற்காத நீங்கள் கமலாஹாரிசை கொண்டாடும், ஏற்கும் நீதியின் அரசியல் ஆபாசமானதாகும். வெள்ளை அரசியலில் ஒரு கறுப்பின பெண் துணைசனாதிபதிக்குப் போட்டியிட முடிகிறது. முடியும். அதற்கான சனநாயக வெளியை அங்கு வெள்ளை இனம் ஏற்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது. இங்கு அப்படியான சனநாயக வெளியை கமலாவைக் கொண்டாடுபவர்களால் மனதளவில் கூட ஏற்க முடியாது. அப்படியான சனநாயக வெளியாதொன்றும் காலந்தோறும் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

கமலா தன்னை தனது தாய்வழி நாடாகவும், தாய்மாமன் கோபலன் வழியாகவும் மட்டுமே அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். அவரது தாய் தமிழில் அவருக்கு பெயரிட்டுள்ளார். இந்தியா பற்றிய சித்திரங்கள் என்பன அவரது தாயின்

வழியாக வரையப்பட்ட ஒன்று அதனையும் கடந்து அவர் இந்தியாபற்றி அறிவதன் வழி தன்னைப் பற்றியும் அறிந்திருக்கக்கூடும். தன்னை பார்ப்பன க ல ா ச ா ர அ ட ட ய ா ள ங க ள ட ன் , அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுள்ளதாக கொஞ்சமும் கருத நியாயம் இல்லை. இட்லி பற்றி பேசுவதெல்லாம் பார்ப்பனர், அக்கரகாரம் பற்றி பேசுவதாகாது. நிச்சயமாக இங்குள்ளோரின் கமலா அவர்களுக்கானவராக இருக்க முடியாது. கமலா பற்றி இங்குத் தீட்டும் சித்திரங்கள் மிக ஆபாசமானவை. அவரை அவமானப்படுத்தக் கூடியவை. அவரது போராட்டங்களை இழிவுபடுத்தக்கூடியவை.

அமெரிக்காவில் ஒரு பெண் அதிலும் கறுப்பின பெண் என்கிற வகையில் அவரது உழைப்பும், போராட்டமும், நீதியான அரசியல் வழியுமே அவரை சனாதிபதி தேர்தலுக்கு தெரிவு செய்யவைத்திருக்கிறது. இங்கு போல, இங்குள்ளோர் நினைப்பது போல அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது போல பிறப்பு வழியில் பார்ப்பனராக இருக்கும் பிறப்பை மட்டுமே ஒரே தகுதியாகக் கொண்டு அவர் செனட் சபைக்கு போட்டியிடவில்லை. அப்படி முடியாது. பிறிதொன்று அவர் பெண்ணாக அரசியலில் நீடிப்பது. வெள்ளையர் அரசியலில், வெள்ளையர் மட்டுமே நிறைந்திருக்க கூடிய அரசியல் கட்சிகளில் பிரதான எதிர் கட்சி ஒன்றின் முதல் பெண் பிரதிநிதியாக மட்டுமல்ல கறுப்பின, தென்னாசிய பெண் என்று நீண்டு கொண்டே போகிறது அவருக்கான இடம்.

வெள்ளைப் பெண்ணாக அரசியல் அனுபவம் இருந்தும் ஹிலாரிகிளின்டனை அமெரிக்க ஆணாதிக்கச் சமூகம் ஏற்கவில்லை என்பதையும் அவர் வெள்ளை ஆணாதிக்கத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் என்பதையும் கமலா ஹாரிசு என்ற கறுப்பினப் பெண்ணின் தேர்தல் தெரிவை, சமூகத்தெரிவை, அரசியல் வரவின் அவசியத்தை, சவால்மிக்க அவரது அரசியல் எதிர்காலத்தை இதனுடன் வைத்து பார்ப்பதும் பேசுவதும் முக்கியமானதாகுகிறது.

அங்குள்ள அமெரிக்க இந்தியர்கள், குறிப்பாக இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள் அவரை தமிழராக பார்க்கின்றனர். ஈழத் தமிழர்கள் போராடும் ஒரு ஆளுமையாகப் பார்க்கின்றனர். இட்லியோடும், மொழியோடும், சமகால இன வெறி போராட்டங்களுடனும் அவர் அவர்களுக்கு உறவாக இருக்கிறார். சித்தியாக இருக்கிறார். இப்படித்தான் இருக்க முடியும். இப்படித்தான் அவரை தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வோர் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். போராடும், ஒடுக்கப்படும் ஈழத் தமிழ் உறவுகளுக்குதான் அவர் உறவாக இருக்க முடியும். ஒடுக்க முனைவோர் அவரை உறவென்று சொல்லிக் கொள்வது அவரை இழிவுபடுத்துவதாகும்.

அமெரிக்க அரசியலில் சனநாயக கட்சியின் அதிபர் வேட்பாளர் ஜோபைடன் இந்திய கறுப்பின ஓட்டுக்களை கணிசமாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக கமலாவை முன்நிறுத்துவதாக சொல்வது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் அமெரிக்காவைப் பொறுத்த

வரையிலும் அடையாள அரசியல் அங்கு எடுபடாது என்பதே மெய்யாகும். கமலாவும் அடையாள அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு நீதிக்கான அரசியலை முன்னெடுப்பவர் என்ற வகையிலேயே அறியப்படுபவராக இருக்கிறார் என்பது முக்கியமானதாகும்.

ஹிலாரிகிளின்டனுக்கு அரசியல் அனுபவம் கைகொடுத்த அளவிற்கு பெண் என்ற அடையாளம் கைக்கொடுக்கவில்லை. கமலா ஹாரிசும் இதையே எதிர் கொள்ள நேர்ந்திருக்கும் போதிலும் அதைத்தாண்டிய, கடந்த நீதிக்கான அடையாளமாக, ஒடுக்கும் அரசியலுக்கு எதிராக அவர் களமிறங்கிக் கொண்டுள்ளார். ஒடுக்கும் அரசியலுக்குள்ளும் பெண் ஒடுக்குமுறை இருக்கவே செய்கிறது. கறுப்பின ஆணாதிக்கக் கண்ணோட்டம் மாற்றம் பெறுமெனில் கமலாவிற்கு இந்த தேர்தல் அது கூடுதல் பலமாகவும் அமையக்கூடும்.

கமலா ஹாரிசு அமெரிக்காவில் தம்மை கறுப்பினத்துடனே அடையாளப்படுத்தி வந்திருக்கிறார். அவர் கல்வி கற்கப் புகழ் பெற்ற கறுப்பினப் பல்கலைக்கழகத்தையே தெரிவு செய்திருந்தார். அதுபோல அமெரிக்காவில் செயற்படும் கறுப்பின மகளிர் அமைப்புகளிலும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு வழக்கறிஞராக அவரது பணி இருந்த போதிலும், சமூக இன ஒதுக்கல் போராட்டங்கள், அதற்கான பணிகள் என்று இருந்த போதிலும் ஒரு அரசியல் வாதியாக, சனநாயகக்கட்சியின் பிரதிநி என்கிற வகையில் கறுப்பின ஆண்கள், பெண்களிடையே கமலா ஹாரிசுக்கு பலத்த ஆதரவு வேறுபாடுகள் காணப்படுவதாக சொல்லப்படுகிறது. கறுப்பின பிரதிநிதியாக, போராடும் பெண்ணாக சமூக நீதியின் அடையாளமாக இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான பெண்ணாக அவர் அடையாளங்காணப்படுவதே இன்றைக்கு அமெரிக்க இனவெறிக்கு எதிரான ஓர் மதிப்புமிக்க, மரியாதையான அரசியல் தெரிவாக இருக்க முடியும். அப்படித்தான் அவர் அடையாளம் காணப்படுகிறார்.

அவர் சார்ந்த கறுப்பின பெண்கள் கழகமானது இன ஒதுக்கல்கொள்கைகளுக்கு எதிரான பல தலைவர்களை தந்த அமைப்பாகும். எனவே அந்த அமைப்பும், அதன் செயற்பாடும் கமலா ஹாரிசின் பங்களிப்பையும் அமெரிக்க மக்கள் நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளனர் தேர்தல் அரசியலுக்கு அப்பால் அவரது சமூக செயற்பாடுகள் தேர்தலில் என்னவிதமாக எதிரொளிக்கும் என்பதை இப்போதைக்கு சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அண்மைக்கால கறுப்பின எழுச்சி கமலா ஹாரிசுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பை மறுப்பதற்கில்லை. அவரும் தனது தேர்தல் பிரசாரங்களில் பாகுபாட்டுக்கெதிரான கண்டனங்களை முன்வைத்து உரையாற்றுகிறார்.

நிறுவெறி இன்றைக்கும் நீடித்துக் கொண்டிருப்பது. அதன் இரக்கமற்ற, கொடூரப் போக்குகள், நிகழ்வுகள், ஜார்ஜ் ப்ளோய்ட் போன்ற கறுப்பின இளைஞர்களின் படுகொலை, கறுப்பின இளைஞர் ஒருவர் துவக்குச் சூட்டில் கொல்லப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்த

இனப்பாகுப்பாட்டிற்கெதிரான எழுச்சிகள் என்பன இயல்பாகவே நிற்பாகுபாட்டிற்கு எதிராக கறுப்பினத்தவரை அமைப்பு வழியில் திரட்டியிருக்கும் அதே வேளையில் நிற்பாகுப்பாட்டிற்கு எதிராக வெள்ளையினத்தவரும் கறுப்பினத்தவருக்கு ஆதரவாக போராட்டக் களங்களில் பங்குபெறுவதும், முன்னெடுப்பதும் என்றுமில்லாத வகையில் நம்பிக்கைத் தருவதாக இருக்கிறது. இது அமெரிக்க வெள்ளையின மக்களின் மனங்களில் ஏற்பட்டுள்ள சிறப்பான மாற்றம் நீதி உணர்வை அடையாளம் கண்டுள்ளமை என்றே சொல்ல வேண்டும். நிறுவெறியை தூண்டும் அரசியலை அவர்கள் நன்கு புரிந்து வைத்துக் கொண்டுள்ளனர். எனவே இந்த எதிர்ப்புணர்வு தேர்தலில் எதிரொளிக்க வேண்டும் என்பதே நீதியான எதிர்பார்ப்பாக இருக்கிறது. இருக்கும்.

ஏற்கனவே வெள்ளை இனவெறியர் குழுக்கள், வெள்ளை இனவாதக் குழுக்கள் அங்கு அரசியல் வழியிலும் சமூகத்தின் நடுவிலும் செயற்பட்டு வருவதுடன் அவை அமெரிக்க தேர்தலிலும் கணிசமான தாக்கத்தை செலுத்தத் தவறுவதில்லை. இந்நிலையில் பாகுபாட்டிற்கெதிரான வெள்ளை இன மக்களின் நம்பிக்கை தரும் பங்களிப்பு கமலா ஹாரிசுக்கான அரசியல் எதிர்காலத்துக்கான நல்லொதொரு சமீஞ்ஞையை அது தரக்கூடும்.

கமலா ஹாரிசை கொண்டாடும் இந்திய சனாதானிகள், இந்திய சமூகநீதியில் விளிம்பு நிலை மக்களின் பக்கம் நின்றதோ, நிற்பது என்பதோ ஒரு காலத்திலும் நடந்துவிடவில்லை. கறுப்பின மக்களுக்கு வெள்ளையின மக்கள் தரும் குறைந்த பட்ச ஆதரவேணும் இங்கு விளிம்பு நிலை

மக்களுக்கு பார்ப்பன மேட்டுக்குடி சமூகம் வழங்கி துணை நிற்பதில்லை. மாறாக இட ஒதுக்கீடு, கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் அது தொடர்ச்சியான பல தடைகள் வழி தம்மை தக்க வைத்துக்கொண்டே வருகின்றன. கொடும் சாதி படிநிலையை உருவாக்கி தமது இருப்பை தலைமுறை தலைமுறையாக நிறுவிக் கொண்டுள்ள பார்ப்பனர்களிடம் பெரியார் போன்ற தலைவர்கள் போராடி, போராடியே சிறு உரிமையையும் பெற வேண்டிய நிலை இருந்தது. இருக்கிறது. நிலைமை இப்படி இருக்க கமலாவை அவர்கள் நிபந்தனையற்று ஆதரிப்பது என்பது நகை முரணாகவே இருக்க முடியும்.

வரும் நவம்பர் 3 ஆம் திகதி அதிபர் தேர்தல் நடக்கவிருக்கும் நிலையில் அமெரிக்க கறுப்பினத்தவர், இந்தியவம்சாவளியினர், பார்ப்பனர், பனியாக்கள், குசராத்திகள், இன்னும் பிற இந்திய சமூகத்தினரைக் குறி வைத்து சனநாயகக்கட்சித் தலைவரும், அதிபர் தேர்தலில் போட்டியிடும் ஜோபைடன் கமலாஹாரிசை துணைசனாதிபதிக்கு நிறுத்தியிருக்கிறார் என்பது ஒரு பக்கமிருந்தாலும், அமெரிக்க சனாதிபதி தேர்தலை வழமைபோல பெரு முதலாளிகளும், ஊடகப் பெருநிறுவனங்களுமே முடிவு செய்கின்றன. அமெரிக்க மக்களும், சமூகமும் தெரிவு செய்வதாக இருந்தால் சென்ற முறை ஓரளவிற்கு ஹிலாரி தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பார். கருத்துக்கணிப்புக்களுமே அப்படித்தான் சொல்லின. அதை ரசிய உதவியுடன் ட்ரம்ப் முறியடித்தாக செய்திகள் வந்தன. ஆனால் அமெரிக்காவிற்கு, ட்ரம்பிற்கு மரபான எதிரிநாடான ரசியா இதற்கு தேவைப்படவில்லை என்பது அவருக்கு தெரியும். ஏனெனில் அவர் ரசியாவை நம்பித் தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை. தனக்கு இசைவான பெரு முதலாளிகளின் குழுமத் தலைவராகவே அவர் தேர்தலில் களமிறங்கினார். ட்ரம்ப் அமெரிக்க முதலாளிகளின் தெரிவே தவிர அமெரிக்க சமூகத்தின் மெய்யான தெரிவல்ல.

கமலா ஹாரிசுக்கும் அப்படியான பெருமுதலாளிகளின் பின்னணியும், ஆதரவும் இருக்கவே செய்யும். செய்கிறது.. அவரை தெரிவு செய்ய காத்திருக்கும் கறுப்பின முதலாளிகள், அமெரிக்க குடியேறி இந்திய பனியாக்கள், குசராத்திகள், பார்ப்பனர்கள் இவர்களைக் கடந்தே அவர் கறுப்பின ஒருக்குமுறை மற்றும் பாகுபாட்டு அரசியலுக்கு எதிராகப் பணியாற்ற வேண்டியிருக்கும் இது ஒரு பக்க அமெரிக்க அவல, ஆபாச அரசியலாகும்.

பிரான்சிஸ்கோவில் அரசுதர்ப்பு வழக்கறிஞராக பணியாற்றிய போது(2004-2011) கலிபோர்னியோ அரசு தலைமை வழக்கறிஞராக பணியாற்றியபோதும்(2011-2017) 2017 லிலிருந்து அமெரிக்க செனட்டராக நீடித்து வரும் நிலையிலும் புலம்பெயர்தோருக்கு ஆதரவாகவோ அல்லது அவற்றிற்கெதிரானக் காவல்துறையின் அடக்குமுறைக்கு எதிராகவோ கமலாஹாரிசு குரல் கொடுத்ததில்லை. என்று குற்றம்சாட்டப்படுகிறது. மேலும், அமெரிக்க ராணுவ மேலாதிக்கத்தை விரும்பும் ஆதரிக்கும், ஆக்கிரமிப்பு அமெரிக்காவின் ஒரு சராசரி அமெரிக்கராக, செனட்டராகவே

கமலாவை அணுகுவோரும் உளர்.

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவராக ஓபாமா, அவரைப் போன்ற வெகுசில கறுப்பின அமெரிக்கர்கள் அமெரிக்க சனநாயக அரசியலில் உயரத்துக்கு வந்திருந்தாலும், உயர்ந்திருந்தாலும் அவர், அவருக்கு முந்தையவர்கள் என அமெரிக்க வெள்ளை மாளிகையின் வெள்ளை சிந்தனைக்குப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட கறுப்பினத்தவராகவே இருந்துள்ளனர். இருக்கின்றனர். இருப்பார்கள். அண்மைகாலத்தில் ஓபாமாவும் வெள்ளை சிந்தனையின் தொடர்ச்சியாகவே இருந்தார். அப்படித்தான் இருக்க முடியும். ஏனெனில் அமெரிக்க வெள்ளை சிந்தனை என்பது நிறத்தில் இல்லை. அரசியலில் இருக்கிறது. அமெரிக்க அரசியல் என்பது வெள்ளை அரசியல். வெள்ளை அரசியல் என்பதும், அமெரிக்க அரசு என்பதும் ஒன்றுதான். வெள்ளை மாளிகை அரசு என்பதும், வெள்ளை மாளிகை அதிபர் என்பதும் வெள்ளை மாளிகையின் வெள்ளை அரசியலே. எனவே வெள்ளை மாளிகையை கறுப்பு மாளிகையாக, கறுப்பு அரசியலாக, கறுப்பு அமெரிக்காவாக ஒரே வினாடியிலோ, ஒரே நாளிலே மாற்றிவிட முடியாது.

கமலா கறுப்பினத்தின் தொடர்ச்சியாக இருப்பாரா அல்லது வெள்ளையினத்தின் கறுப்புப் பிரதிநிதியாக இருப்பாரா என்பதெல்லாம் அமெரிக்க வெள்ளை சனநாயகத்தின் நீதியான அரசியலைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. இங்கு எப்படி கமலாவைக் கொண்டாடும் பார்ப்பன இன, மத வெறி அரசியலின் சனநாயக வெளி ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கான நீதியை, சனநாயகத்தை ஏற்கிறதோ அப்போதே இங்கும் அப்படியான அரசியல் சனநாயகம் பிழைக்கும்.

“ஒருபூங்காவுக்குள் நுழைகிறேன் வேலைப்பாடுகள் செய்த இரும்பு இருக்கையில் முதுகைச் சாய்த்து அமர்ந்து கொண்டு, கையோடு எடுத்துச் சென்ற புத்தகத்தை நிதானமாக வாசிக்கிறேன். வானில் நட்சத்திரங்கள் தோன்றும்வரை, பறவைகள் கூடுவந்து சேரும்வரை முதல் மழைத்துளி என்மீது விழும் வரை வாசித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

மனம் லேசானது போல இருக்கிறது. வெளியில் வருகிறேன். அந்தப் பக்கமாகச் செல்லும் பேருந்து என்னைக் கண்டதும் வேகம் குறைந்து என் அருகில் வந்து என்னை ஏற்றிக் கொள்கிறது. அடுத்து எங்கே செல்லாம்? நீண்ட நாட்களாகின்றன ஒரு படம் பார்க்கலாமா? எனக்குப் பிடித்த திரையரங்கு அருகில் இறங்கிக் கொள்கிறேன். புன்னகையுடன் சீட்டு கிழித்து என் கையில் கொடுக்கிறார்கள். நல்ல இருக்கையொன்றில் அமர்கிறேன். மிக நிதானமாகத் திரைப்படத்தை ரசிக்கிறேன்.

வெளியில் வருகிறேன். நல்ல ஒரு சட்டை எடுத்தால் என்ன? அருகிலுள்ள அடுக்குமாடிக்கட்டிடத்திற்குள் நுழைகிறேன் கண்ணாடிக் கதவைமெதுவாகத் திறந்து என்னை அனுமதிக்கிறார் சீருடை பணியாளன். கொஞ்ச நேரம் அங்குமிங்கும் சுற்றிவிட்டு துணிக்கடைக்குப் போய் எனக்குப் பிடித்த ஒரு சட்டையை எடுத்து அளவு சரியாக இருக்கிறதா என்று அணிந்து பார்த்து வாங்கிக் கொள்கிறேன். நன்றி மீண்டும்

வருக என கடைக்காரர் நட்போடு புன்னகைக்கிறார். பாடலை முணுமுணுத்தப்படி உற்சாகத்துடன் வெளியே வந்து உணவகம் ஒன்றில் நுழைந்து, எனக்கொரு கோப்பை தேநீர் கிடைக்குமா? கேட்கிறேன். பணியாளர் வரும்வரை புத்தகத்தின் சில பக்கங்களை படிக்கிறேன் தேநீர் வருகிறது. மனம் முழுக்க இனம் தெரியாத மகிழ்ச்சி.

கோப்பையை கீழே வைக்கும் போது ஒரு குழந்தை என் கண்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்கிறது. நான் என் கையை நீட்டுகிறேன். நெருங்கிவந்து என் விரல்களைப் மென்மையாகப் பற்றுகிறது. இது கனவு. கறுப்பினப் போராளி மார்ட்டின் லூதர் கிங்கின் கனவு. ஆம் கனவு மட்டுமே. ஓர் எளிய கனவாகத் தோன்றினாலும் நிறைவேறாத காலத்தின் கனவு. இன்று மார்ட்டின் லூதர் கிங் இல்லை. அவரது கனவு இருக்கிறது.

லூதர்கிங்கின் கனவு இன்றும் பல கோடிக்கணக்கான கறுப்பினத்தவரின் கனவாக இருக்கிறது. அமெரிக்கா அதே அமெரிக்காவாகத்தான் இருக்கிறது. எனவேதான் அந்த கனவும், கனவாகவே இருக்கிறது. இந்த கனவின் சிறு பகுதியேனும் பலிதமாவதில்ல்தான் கறுப்பினத் தலைவர்களாக அமெரிக்க உயர் பீடங்களுக்குச் செல்லும், தம்மை கறுப்பினப் பிரதிநிதியாக அல்லது பாகுபாட்டிற்கெதிரான போராளிகளாகச் செல்லிக் கொள்பவர்கள். ஓபாமா போன்றவர்கள் நிறைவேற்றித் தர இயலாத லூதர்கிங் போன்றவர்களின் கறுப்பினக் கனவை நிறைவேற்றுபவர்களாக கமலாஹாரிசு போன்றவர்கள் நிறைவேற்றும், நிறைவேற்ற வேண்டிய, எளிய ஆனால் மிகக் கடினமான சவால் மிகுந்த இடத்தில் இருக்கிறார்கள்.

வெள்ளை சிந்தனைதான் அமெரிக்காவாக இருக்கும்போது, பார்ப்பனிய சிந்தனைதான் இந்தியாவாக இருக்கிறது. இருக்கும் என்பது மறுக்க, மறைக்க முடியாத மெய்மையாக இருக்கும் நிலையில் இங்கு கமலாவைப்போல ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தின் அரசியல் பிரதிநி ஒருவர் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பிரதிநிதியாக செயற்பட இயலாது. சனாதிபதி, பிரதமர் போன்ற உயர் பீட பதவி, அரசியல் என்பன பார்ப்பனியத்தால் ஆனவை. எனவே ஒரு தலித் அல்லது இசுலாமியர் அந்த இடத்திற்கு வருவது என்பது பார்ப்பனியத்தை ஏற்பதால் மட்டுமே சாத்தியமாகக்கூடியதாகும். ஓபாமாவின் வெள்ளை சிந்தனையைப் போல தலித், பழங்குடி, இசுலாமியர்களின் பார்ப்பனச் சிந்தனையே வழிநடத்துவதாக இருக்கும். அசல் கறுப்பின சிந்தனையோ, அசல் தலித், பழங்குடி அல்லது இசுலாமிய சிந்தனையோ அல்ல.

கமலாஹாரிசில் அவரது பெயரால், துணை சனாதிபதி என்ற அமெரிக்க உயர் பதவியில் அறியப்படுவதைக் காட்டிலும், அதைவிட பிற எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்த பார்ப்பனராக அறியப்படுவதே அவருக்கும், அவருடைய இருத்தலுக்குமாக ஆகப்பெரிய பதவியும், அடையாளமும் ஆகுமென இந்திய பார்ப்பனிய உலகு கருதுகிறது. கருதும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

இனி, இவை முதலாளி நலச்சட்டங்கள்

செப்டம்பர் 23ஆம் தேதி காலையில், இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் மாநிலங்களவையில், தொழிலாளர் சட்ட தொகுப்பு மசோதாக்கள் மூன்றை நிறைவேற்றித் தருமாறு கோரி, தொழிலாளர் துறை அமைச்சர் (தனிப் பொறுப்பு) சந்தோஷ்குமார் கங்குவார், 2 நிமிடம் 54 நொடிகள் உரையாற்றினார்! 'இந்தியில்' என்பதை சொல்ல வேண்டுமா என்ன?

அதன் சுருக்கம் வருமாறு: "2003இல் இருந்து தொழிலாளர் சட்டங்களை திருத்தி அமைப்பது பற்றி பேசப்படுகிறது. காங்கிரஸ் அரசாங்கத்துக்கு தொழிலாளர்கள் மீது அக்கறை இல்லாததால், திருத்துவதற்கு எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. திருத்துவதே நல்லது என மோடி நினைக்கிறார். தொழிலாளிகளுக்கு நல்லது நடக்க கூடாது என்று நினைக்கும் எதிர்க்கட்சிகள் இதை எதிர்க்கின்றன. தொழிற்சங்கங்கள், முதலாளிகள் அமைப்புகள், மாநில தொழிலாளர் அமைச்சகங்கள் ஆகியோருடன் கலந்தாலோசித்து இதைத் தாக்கல் செய்கிறோம். தேச நலனுக்கும் சூழலுக்கும் தகுந்ததாகச் சட்டம் இருக்க வேண்டும். அது இறுக்கமானதாக அமையக்கூடாது. எனவே தேவை எனக் கருதும் நேரத்தில், அறிவிக்கைகள் மூலமாகவே அவ்வப்போது திருத்தி கொள்ள அரசுகளுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் வகையில் நெகிழ்வுத் தன்மை கொண்டதாகச் சட்டங்களை மாற்றியமைத்திருக்கிறோம். இனி தொழிலாளர் நிலை மேம்படும்; பொருளாதாரம் உயரும்; புது வேலை வாய்ப்பு உருவாகும். வரலாறு காணாத பெரும் பணி செய்து இருக்கிறோம். மசோதாக்களை நிறைவேற்றிக் கொடுங்கள்".

அன்று, எதிர்க்கட்சிகள் வெளிநடப்பு செய்திருந்தன. அவைத் தலைவராக இருந்த பிஐ ஜனதா தளத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் சாஸ்மித் பத்ரா, மசோதாவை குரல் வாக்கெடுப்புக்கு விட்டார். ஏற்போர் 'ஆம்' எனக் என அவர் கேட்க, அவை ஆம் என்றது. அடுத்து, மறுப்போர் 'இல்லை' எனக் என்றார். அங்கு இல்லை

இதுவரையில்
தொழிலாளர் சட்டங்களை
நாடாளுமன்றம்
மட்டும்தான் திருத்த
முடியும். இனிமேல்
சட்டத்தின் முக்கிய
அம்சங்களை அதிகாரிகள்
அவ்வப்போது திருத்தி
விடலாம்.

நாளொன்றுக்கு 8 மணி நேர வேலை என்பது நீக்கப்பட்டுவிட்டது. அதே நேரத்தில் எத்தனை மணி நேர வேலை என்பது சொல்லப்படவில்லை. இனி நாள் ஒன்றுக்கு எத்தனை மணி நேர வேலை என்பதை சம்பந்தப்பட்ட அரசு அவ்வப்போது தீர்மானித்து அறிவிக்கும்.

சொல்வதற்கான ஆட்களே இல்லை. “இல்லை என்பதைவிட ஆம் அதிகமாக உள்ளதாக நான் நினைப்பதால், மசோதாக்கள் நிறைவேறின” என்று முடித்து விட்டார். இந்த மசோதாக்களை நிறைவேற்ற அவர் மொத்தமாக எடுத்துக் கொண்டது வெறும் 44 நொடிகள்தான். என்னே ஜனநாயகம்!!

இந்த மசோதாக்கள் செப்டம்பர் 19-ஆம் தேதிதான் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. 20ஆம் தேதி வேளாண் மசோதாக்கள் எடுக்கப்பட்டன. ஆளும் கட்சியைவிட, மாநிலங்கள் அவையில் எதிர்க்கட்சிகள் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகம். மசோதா மீது விவாதிக்கவோ திருத்தங்கள் செய்யவோ, அவைத் துணைத்தலைவர் மறுத்துவிட்டார். வாக்கெடுப்புக்கு விடுமாறு கோரியதை நிராகரித்து, குரல் வாக்கெடுப்புக்கு விட்டு மசோதாக்கள் நிறைவேறி விட்டதாக அறிவித்தார். 21ஆம் தேதியன்று மாநிலங்களவையில் எதிர்க்கட்சிகள் அவைத் துணைத் தலைவர் மீது நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் கொண்டுவந்தன. அவைத் தலைவரான வெங்கையா நாயுடு நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தை எடுக்க மறுத்ததோடு, எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் 8 பேரை கூட்டத்தொடர் முடியும் வரை நீக்கி வைப்பதாக அறிவித்தார். அதாவது மசோதாக்கள் தாக்கல் ஆகும்போது எதிர்த்து வாக்களிப்பவர்களில் எட்டு பேர் வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டனர். இதைக் கண்டித்து எதிர்க்கட்சியினர் அனைவரும் கூட்டத்தொடர் முடியும் வரை வெளிநடப்பு செய்வதாக அறிவித்தனர். 22ஆம் தேதியன்று எதிர்க்கட்சியினர் அவைக்கு வரவில்லை. அன்றே தொழிலாளர் சட்ட மசோதாக்கள் மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டன. 23ஆம் தேதியன்று மாநிலங்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டன. எதிர்த்துப் பேச ஆள் இல்லாததால், 3 மணி நேரத்தில் 15 மசோதாக்களை நிறைவேற்றி விட்டு, அன்றே நாடாளுமன்றக் கூட்டம் முடிக்கப்பட்டது.

தொழிலாளர் நன்மைக்காக இந்த மசோதாக்கள் தாக்கல் செய்யப்படுவதாக தொழிலாளர் அமைச்சர் சொன்னதில் இம்மியளவும் உண்மை இல்லை என்பதை மேற்சொன்ன நிகழ்வுகளே எடுத்துரைக்கும்.

இந்த மூன்று மசோதாக்களும், சம்பளம் பற்றிய சட்ட தொகுப்போடு சேர்த்து, 2019ஆம் ஆண்டில் தாக்கல் செய்யப்பட்டவைதான். சம்பளச் சட்டத்தொகுப்பு 2019 ஆகஸ்ட் 2ஆம் தேதியன்று நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. அதை மற்ற தொழிற்சங்கங்கள் எதிர்த்தாலும், ஆர்எஸ்எஸின் தொழிற்சங்க பிரிவான பிஎம்எஸ் ஆதரித்தது.

இப்போது நிறைவேற்றப்பட்டு இருப்பவை 2019ஆம் ஆண்டு மசோதாக்கள் அல்ல. அவற்றை அரசு திரும்பப் பெற்று விட்டது. இந்த 2020ஆம் ஆண்டு மசோதாக்கள் புதிதாக தாக்கல் செய்யப்பட்டவை. தொழிற்சங்கங்களோடு கலந்து ஆலோசித்ததாக அமைச்சர் கூறுகிறாரே! அது பச்சைப் பொய். தொழிற்சங்கங்களை அழைத்தது

என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் கூட்டங்களில் பிஎம்எஸ் உள்ளிட்ட மத்திய தொழிற்சங்கங்கள் சொன்ன கருத்துக்கள் எதையுமே அரசு ஏற்கவில்லை. மாறாக, “தொழிற்சங்கங்கள் முன்பு இவை வைக்கப்பட்டன” (placed before the trade unions) என அரசாங்கம் கூறியது. இவ்வாறு சொல்வதற்காகவே இந்தக் கூட்டங்கள் நடத்தப்படுவதை அறிந்த தொழிற்சங்கங்கள், அதன் பின்பு மசோதாக்கள் சம்பந்தமாக அரசு அழைக்கும் கூட்டங்களுக்குப் போவதில்லை என்று முடிவு எடுக்க நேரிட்டது.

2019ஆம் ஆண்டு மசோதாக்களே ஏராளமான தொழிலாளர் விரோத அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை எதிர்த்து தொழிற்சங்கங்கள் தொடர்ச்சியாக போராடி வந்திருக்கின்றன. அவற்றைத் திரும்பப் பெற்ற அரசாங்கம், அதில் இருந்ததை விட இன்னும் படுபாதகமான, தொழிலாளர் விரோத அம்சங்களை புதிய மசோதாவில் சேர்த்துள்ளது.

முதலில் அந்த மூன்று சட்ட மசோதாக்கள் என்னென்ன என்பதை பார்க்கலாம்.

1. தொழிற்சங்கங்கள் சட்டம்- 1926, தொழில் தகராறு சட்டம் -1047, தொழிலகங்கள் நிலையாணை சட்டம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய தொழிலுறவு சட்டத் தொகுப்பு (Industrial Relations Code)

2. தொழிலாளர் இழப்பீட்டுச் சட்டம், தொழிலாளர் அரசு காப்பீட்டு (இஎஸ்ஐ) சட்டம், தொழிலாளர் வருங்கால வைப்பு நிதி (பிராவிடண்ட் பண்ட்) சட்டம், மகப்பேறு நலச்சட்டம், பணிக்கொடை (கிராஜ்விட்டி) வழங்கும் சட்டம், சினிமா தொழிலாளர்கள் நல நிதி சட்டம், கட்டடம் மற்றும் இதர கட்டுமான தொழிலாளர்கள் நல வரிச்சட்டம், அமைப்பு சாரா தொழிலாளர் சமூக பாதுகாப்பு சட்டம் ஆகிய 8 ஆகிய சட்டங்களை உள்ளடக்கிய சமூக பாதுகாப்பு சட்ட தொகுப்பு (Social Security Code)

3. தொழிற்சாலைச் சட்டம், சுரங்கங்கள் சட்டம், துறைமுக தொழிலாளர் சட்டம், கட்டடம் மற்றும் கட்டுமானத் தொழிலாளர்கள் சட்டம், தோட்டத் தொழிலாளர் சட்டம், ஒப்பந்த தொழிலாளர் சட்டம், புலம்பெயர் தொழிலாளர் சட்டம், உழைக்கும் பத்திரிகையாளர்கள் சட்டம், மோட்டார் டிரான்ஸ்போர்ட் தொழிலாளர் சட்டம், விற்பனைப் பிரதிநிதிகள் சட்டம், பீடி மற்றும் சுருட்டு தொழிலாளர் சட்டம், சினிமா தொழிலாளர்கள் சட்டம் உள்ளிட்ட 13 சட்டங்களை உள்ளடக்கிய, தொழில்வழி பாதுகாப்பு சுகாதாரம் மற்றும் வேலைச் சூழல் சட்டத் தொகுப்பு (Occupational Safety Health and Working Conditions Code).

இந்தச் சட்டத் தொகுப்புகளின் மிக முக்கியமான அம்சம், இனி ஒருபோதும் விவாதிக்கப்பட இயலாத வகையில் நாடாளுமன்றத்தில் இருந்து முற்றிலுமாக இந்த சட்டங்களை வெளியே எடுத்து வரப்பட்டு விட்டன என்பதுதான். கேட்பதற்கு கொஞ்சம் வினோதமாக

நான்கு தலைமுறை தொழிலாளர்கள் தமது இன்னுயிரை இழந்து, எண்ணற்ற தியாகங்கள் செய்து 150 ஆண்டுகளாக போராடிப் பெற்ற உரிமைகளை வெறும் 44 நொடிகளில் இவர்கள் கொலை செய்திருக்கிறார்கள்.

இருந்தாலும் இதுதான் உண்மை. இதுவரையில் தொழிலாளர் சட்டங்களை நாடாளுமன்றம் மட்டும்தான் திருத்த முடியும். இனிமேல் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களை அதிகாரிகள் அவ்வப்போது திருத்தி விடலாம்.

தற்போது நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள 2020ஆம் ஆண்டு மசோதா இன்னும் ஒரு படி மேலே போகிறது. புதிதாக வரும் ஒரு தொழிலகம் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்யும் தொழிலகங்களுக்கு, இந்தச் சட்டங்கள் எவையும் பொருந்தாது என்று நீக்கும் அதிகாரம் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அரசு தீர்மானிப்பதற்கு எந்தவித வரையறைகளோ, அடிப்படைகளோ சட்டத்தில் சொல்லப்படவில்லை. எனவே எந்த நேரத்திலும், எந்த ஒரு சட்டத் தொகுப்பையும், எந்த ஒரு தொழிலகத்துக்கும் பொருந்தாது என்று அறிவிக்க அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளது என்பதை மனதில் கொண்டு, புதிய சட்ட தொகுப்புகள் ஏற்படுத்தியுள்ள பாதகமான அம்சங்களில் சிலவற்றை கீழே பார்க்கலாம்.

நாளொன்றுக்கு 8 மணி நேர வேலை என்பது நீக்கப்பட்டுவிட்டது. அதே நேரத்தில் எத்தனை மணி நேர வேலை என்பது சொல்லப்படவில்லை. இனி நாள் ஒன்றுக்கு எத்தனை மணி நேர வேலை என்பதை சம்பந்தப்பட்ட அரசு அவ்வப்போது தீர்மானித்து அறிவிக்கும்.

தொடர்ந்த செயல்பாடு, தொழிலாளி -முதலாளி உறவு, உற்பத்தியோ அல்லது சேவையையோ மேற்கொள்ளுதல் என்ற மூன்று அம்சங்கள் இருக்குமாயின் அது தொழில்தான் என்ற பழைய வரையறை கூறியது. ஆன்மீகம் அல்லது மத சம்பந்தமான செயல்பாடுகளில் முழுமையாகவோ பகுதியாகவோ ஈடுபடும் நிறுவனங்களின் தொழிலாளர்களுக்கு இனி தொழிலாளர் சட்டங்கள் பொருந்தாது. (மதிய உணவை அனைவருக்கும் இலவசமாக வழங்கும் ஒரு டிரஸ்ட், ஒரு தொழிற்சாலையை நடத்தினால் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு சட்டம் பொருந்தாது என்று கூட இதன் மூலம் சொல்ல முடியும்)

தொழில் தகராறு சட்டம் 1947இன் ஐந்தாவது அத்தியாயம் தொழிலாளர்களுக்கு சில பாதுகாப்புகளை வழங்கியிருந்தது. 100 பேருக்கு மேல் வேலை செய்கிற ஒரு தொழிற்சாலையை, மூட வேண்டும் அல்லது கதவடைப்பு செய்ய வேண்டும் அல்லது தொழிலாளர்களை ஆட்குறைப்பு செய்ய வேண்டும் அல்லது தொழிலாளர்களுக்கு வேலை தராமல் லே-ஆஃபில் அனுப்ப வேண்டும் என்று ஒரு முதலாளி முடிவு செய்தால், அவர் அரசிடம் அனுமதி பெற வேண்டும். 2019ஆம் ஆண்டு மசோதாவிலும் இப்படித்தான் இருந்தது. இப்போது அந்த எண்ணிக்கை 300 ஆக உயர்த்தப்பட்டு விட்டது. அதாவது 299 பேர் வரை பணிபுரியும் ஆலையை, முதலாளி இஷ்டம் போல மூடலாம், ஆட்குறைப்பு செய்யலாம். (பிக்ஸ்ட் டொம்

எம்பிளாய்மென்ட் மற்றும் காண்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்கள் இந்த எண்ணிக்கையில் சேர்க்கப்படமாட்டார்கள்)

அதைப்போலவே இனி 300 பேருக்கும் அதிகமாக வேலை பார்க்கும் தொழிற்சாலைகளுக்குத் தான் நிலையானைகள் பொருந்துமா. எந்தெந்த வகையிலான தொழிலாளர்களை, ஒரு தொழிற்சாலை வைத்து கொள்ளலாம், தொழிலாளியின் ஒழுங்கீனங்களாக எவை கருதப்படவேண்டும், அதற்கான என்ன நடவடிக்கைகள் அவர் மீது எடுக்க வேண்டும் உள்ளிட்ட விஷயங்கள் நிலையானை மூலம் வரையறுக்கப்படுகின்றன. இனி 300 பேருக்கும் குறைவாக வேலை செய்யும் தொழிற்சாலைகளில் நிர்வாகம் சொல்வது தான் சட்டம். அதன் நியாய, அநியாயங்களில் நீதிமன்றம் உள்பட யாரும் தலையிட முடியாது என்றாகிறது.

ஒரு தொழிலகத்தில், அங்கு மின்சாரம் பயன்படுத்தப்பட்டால் 10 பேரும், மின்சாரம் பயன்படுத்தப்படாவிட்டால் 20 பேரும் பணி புரிந்தால், அது தொழிற்சாலை என்று வரையறுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது இது மின்சாரம் இருந்தால் 20, மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் 40 என்று மாற்றப்படுகிறது. இந்த எண்ணிக்கைக்கு குறைவாக உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு தொழிலாளர் சட்டங்கள் பொருந்தாது.

ஒரு தொழிற்சங்கம் 51 சதவீத உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்தால், அதனோடு மட்டும்தான் நிர்வாகம் பேசும். எந்தச் சங்கத்துக்கும் 51% இல்லை எனில், வாக்கெடுப்பு நடத்தி 20%க்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் உள்ள சங்கத்துடன் மட்டும் நிர்வாகம் பேசும். (2019ஆம் ஆண்டு மசோதாவில் இது 10% உறுப்பினர்கள் என்று இருந்தது)

தொழிற்சங்க தலைவராக குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு பணிபுரிய கூடாது என யார் ஒருவருக்கும் தொழில் தீர்ப்பாயம் உத்தரவிடலாம்.

தொழிற்சங்கத்தில் அமைப்புநிலை பிரச்சினை ஏற்பட்டால் அதில் தலையிட்டு தீர்ப்பளிக்க அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் தரப்படுகிறது

அத்தியாவசிய தொழில்களில் மட்டும் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டுமானால் 14 நாட்களுக்கு முன்பு முன்னறிவிப்பு தரவேண்டும் என்பது, அனைத்து தொழில்களிலும் 60 நாட்களுக்கு முன்பு முன்னறிவிப்பு தரவேண்டும் என்று மாற்றப்படுகிறது. நீதிமன்றங்கள் முன்போ சமரச பேச்சுவார்த்தைகளிலோ பிரச்சினை இருக்குமாயின், முன்னறிவிப்பு தந்தும் வேலை நிறுத்தம் செய்ய முடியாது. (நீதிமன்றம் அல்லது விசாரணை அதிகாரி இந்தப் பிரச்சினையை எவ்வளவு காலத்துக்குள் தீர்வு செய்வார் என்பதற்கு சட்டத்தில் எதுவும் இல்லை). 50 சதவீதத்துக்கு மேற்பட்ட பணியாளர்கள் சொந்த விடுப்பி சென்றாலும் அது வேலைநிறுத்தம் என்றே பொருள்கொள்ளப்படும்.

ஒவ்வொரு தொழிலகத்திலும், தொழிலாளர் மற்றும்

முதலாளி தரப்பில் சம எண்ணிக்கையில் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பத்துக்கு மேற்படாத பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட குறை தீர்க்கும் குழு அமைக்கப்படும். எந்த தொழில் தகராறு எழுந்தாலும், இந்தக் குழு பேசி தீர்வு செய்யுமா. ஷிப்ட் மாற்றம் உள்ளிட்ட வேலை சூழலை மாற்றும் எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் நிர்வாகம் இந்த குழுவிடம் சொன்னால் போதுமானது. (முன்புபோல 21 நாட்களுக்கு முன்னதாக தொழிலாளர்களுக்கு முன்னறிவிப்பு தரவேண்டும் என்பது இப்போது அவசியமில்லை)

இந்தக் குழு பெரும்பான்மையின் அடிப்படையில் முடிவெடுக்கும். முதலாளி தரப்பு பிரதிநிதி சரிபாதி என்பதாலும் தொழிலாளர் தரப்பு பிரதிநிதிகளையும் நிர்வாகமே நியமிக்கிறது என்பதாலும், முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்பதை யூகிக்க சிரமப்பட வேண்டியதில்லை.

ஒரு தொழிலாளியை இடைநீக்கம் (சஸ்பென்ட்) செய்தால், அவருக்கு முதல் 90 நாட்களுக்கு 50 சதவீத சம்பளமும் அடுத்த 90 நாட்களுக்கு 75 சதவீத சம்பளமும் 150க்கும் மேற்பட்டால் அவரை தொடர்ந்து இடைநீக்கத்தில் வைத்திருந்தால் 100 சதவீத சம்பளமும் பிழைப்பூதியமாக இதுவரை இருந்த சட்டப்படி வழங்க வேண்டும். இனி 90 நாட்களுக்கு மட்டும் அரைச் சம்பளம் தரப்படும்; அதற்குப் பின்பு எத்தனை நாள் இடைநீக்கத்தில் இருந்தாலும் 75 சதவீதம் மட்டுமே பிழைப்பூதியமாக வழங்கப்படும்.

நிரந்தர தொழிலாளர்களுக்கு ஏராளமான உரிமைகள் இருப்பதாகவும், நிரந்தரமற்ற மற்றும் அமைப்புசாரா தொழிலாளர்களுக்கு உரிமைகள் ஏதுமில்லை என்றும், எல்லோரையும் ஒருசேர பாவிப்பதற்காகவே இந்தச் சட்டம் என்றும் அவ்வப்போது பாஜகவினர் கூறி வருகிறார்கள். அவ்வாறானால் நிரந்தரம் அல்லாத தொழிலாளர்களுக்கு இது எந்த வகையிலாவது நன்மை செய்து இருக்கிறதா எனப் பார்க்கலாம்.

இதுவரையில் 20 தொழிலாளர்களை வைத்துள்ள காண்ட்ராக்டரும், அவருக்கு காண்ட்ராக்ட் கொடுக்கும் முதன்மை வேலை அளிப்பவரும் சட்டப்படி பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று இருந்தது. இப்போது இது 50 பேர் என உயர்த்தப்பட்டு விட்டது. அதாவது 49 தொழிலாளர்களை வைத்திருக்கும் பத்து காண்ட்ராக்டர்களுக்கு ஒரு நிறுவனம் வேலை தந்தால், சட்டப்படி எந்த இடத்திலும் பதிவு செய்து கொள்ளாமலும் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு உரிய எந்த நன்மையையும் வழங்காமலும் தொழில் நடத்தி விட முடியும்.

காண்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்களுக்கு காண்ட்ராக்டர்கள் சரியாக சம்பளம் வழங்குகிறார்களா என்பதைக் கண்காணிப்பதற்கான கடமையும், அதைச் சரிவர வழங்காவிட்டால் அதை கொடுப்பதற்கான கடமையும் முதன்மை வேலை அளிப்பவர்களுக்கு இதுவரைக்கும் இருந்தன. இனி இந்தக் கடமைகளை முதலாளி நிறைவேற்றத் தேவையில்லை.

கட்டட, கட்டுமான. உடலுழைப்பு தொழிலாளர்களுக்கு, இது ஏதாவது நன்மை செய்து இருக்கிறதா என்றால் அதுவும் இல்லை. இந்தியாவில் முதலாவதாக கேரளாவும், அதன் பின்பு தமிழ்நாடும், கட்டுமான தொழிலாளர்களுக்கும் இதர உடலுழைப்பு தொழிலாளர்களுக்கும் நல வாரியங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. விமர்சனங்கள் இருந்தாலும், அவை தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்றன. வட மாநிலங்களில் இந்த வாரியங்கள் சரியாக செயல்படவில்லை. கட்டடத்

தொழிலாளி கட்டடியெழுப்பும் ஒவ்வொரு கட்டுமானத்துக்கும் அதன் மொத்த மதிப்பில் ஒரு சதவீதம் நல நிதிக்காக மாநில அரசால் வசூலிக்கப்பட்டு வருகிறது. தொழிலாளர்களுக்காக தருவதற்கான நிதிப் பலன்களை அதிகப்படுத்துதல், புதிய திட்டங்களை வடிவமைத்தல் உள்ளிட்ட பணிகளை தற்போது மாநில அரசும் வாரியமும் செய்து வருகின்றன.

இனி இந்த முடிவுகளை எல்லாம் மத்திய அரசுதான் மேற்கொள்ளும். மாநில வாரியங்களில் மத்திய அரசின் பிரதிநிதிகள் இருப்பார்கள். ஒரு மாநிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப, எந்த வகையான நிதி பலன்கள் தமது தொழிலாளர்களுக்கு தேவை என்பதை தீர்மானிக்கும் உரிமை, மாநில அரசுகளிடமிருந்து பறிக்கப்படுகிறது. நல நிதி வசூலிக்கும் உரிமை மத்திய அரசுக்கு மாற்றப்படுகிறது.

கட்டுமான தொழிலாளர் நல நிதியில் உள்ள கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை, வட மாநிலங்களின் அரசுகள் தவறாக பயன்படுத்தி வருகின்றன. அண்மையில் நல வாரியங்களில் “பயன்படாமல்” உள்ள கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை அரசாங்கம் வேறு பணிகளுக்குப் பயன்படுத்த முனைந்தது. இதை நீதிமன்றங்களும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன. வசூலிக்கப்பட்ட தொகையைக் கட்டுமான தொழிலாளர்களுக்கு நிதிப் பலன்களாக வழங்காமல் சேர்த்து வைத்திருந்த குற்றத்தைச் செய்த அரசாங்கத்தைத் தண்டிப்பதற்கு பதிலாக, வேறு பணிகளுக்கு அந்த தொகையை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஊக்குவித்து இருப்பது எவ்வளவு அநியாயம், அநீதி?!

இதில் கூறப்பட்டுள்ள ஃபிக்ஸ்ட் டேர்ம் எம்பிளாய்மென்ட் உள்ளிட்ட பல அம்சங்களை, மாநிலங்களில் அமல் நடத்தி விடுமாறு மத்திய அரசு வலியுறுத்தியது. அதற்கான கடிதப் போக்குவரத்து ஆதாரங்கள் உள்ளன. குறிப்பாக பாஜக ஆளும் மாநில அரசுகள் இவற்றை அமல் நடத்தின. இப்போது மாநில அரசுகள் இந்த மாற்றங்களைச் செய்து விட்டதால், மத்திய சட்டத் தொகுப்பைக் கொண்டு வருகிறோம் என்று நியாயம் பேசுகிறார்கள்

இந்த விஷயங்களை எல்லாம் எடுத்துரைத்துப் பேசிப்பேசி தொடர்ச்சியாகப் போராடிப் போராடி, புலிவருது கதை போல ஒரு சலிப்பு நிலை வந்திருக்கிறது. இதை ஏற்படுத்தத்தான் மத்திய அரசும் விரும்பியது; விரும்புகிறது.

ஜார்ஜ் ஃபிளாய்டைக் கொல்ல, அந்த அமெரிக்க போலீஸ்காரனுக்கு 8 நிமிடம் தேவைப்பட்டது. ஆனால் நான்கு தலைமுறை தொழிலாளர்கள் தமது இன்னுயிரை இழந்து, எண்ணற்ற தியாகங்கள் செய்து 150 ஆண்டுகளாக போராடிப் பெற்ற உரிமைகளை வெறும் 44 நொடிகளில் இவர்கள் கொலை செய்திருக்கிறார்கள்.

சட்டங்களை கோரிப் போராடியதும், வந்த தீய சட்டங்களை எதிர்த்து போராடி முறியடித்ததும், இந்திய தொழிற்சங்க வரலாறு நெடுகிலும் காணக் கிடக்கின்றன. நிரந்தரத் தொழிலாளர்களை எல்லாம் ஒழித்துவிட்டால், தொழிற்சங்கமும் உரிமைக் குரல்களும் ஒழிந்து விடாது; ஒய்ந்து விடாது. இந்தத் திருத்தங்களின் வலி உணரப்படும் போது, ஒரு பேரெழுச்சி வரும். அந்தப் பிரவாகத்தில் குறுக்கே கட்டிய இந்த மதில்கள் உடைத்தெறியப்படும்.

கட்டுரையாளர்: பொதுச் செயலாளர், ஏழுடியுசி தமிழ்நாடு

இந்திய வேளாண்மைக்கு பேராபத்து!

தேவீந்தர் சர்மா நேர்காணல்

தமிழில்: வான்முகில்

உலகம் முழுதும் தன் எழுத்துகளால் நன்கறியப்பட வேளாண்துறை வல்லுநரான தேவீந்தர் சர்மா, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் நாளிதழில் பல ஆண்டுகள் வேளாண்துறை செய்தியாளராகப் பணியாற்றினார். நேரடியாகக் களத்தில் பெற்ற அனுபவங்கள், விவசாயம் குறித்த அவரது அறிதல் முறையை மாற்றி அமைத்தது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வேளாண்மை குறித்தும் விவசாயிகளின் பிரச்சினைகள் குறித்தும் தொடர்ந்து எழுதியும் பேசியும் வருகிறார். உலகின் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் உரையாற்றியிருக்கிறார். வெனிசுவேலாவில் இவர் உரையாற்றியபோது, அந்த நாட்டு அதிபர் சாவேஸ் இவரை விருந்துக்கு அழைத்து கௌரவித்தார். அப்போது சாவேஸ் இவருடைய கட்டுரைகளைப் படித்து விவாதித்திருக்கிறார். வாடிகளில் போப் ஆண்டவர் முன்னிலையில் மரபீனித் தொழில்நுட்பத்திற்கு எதிராக இவர் பேசியதைக் கேட்டு, மரபீனிப் பயிர்களுக்கு எதிரான நிலைபாட்டை எடுத்துள்ளார் போப். இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து விவசாய இயக்கங்களோடும் தொடர்பு உள்ளவ இவர், தமிழகத்திற்கு பலமுறை வந்து கூட்டங்களில் பேசியுள்ளார். விவசாயிகளுக்கு நிரந்தர வருமானம் வரும் வகையில் ஊதிய ஆணையம் அமைக்க வேண்டுமென்று 25 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பேசியும் எழுதியும் வரும் தேவீந்தர் சர்மா, அனைத்து ஊடகங்களிலும் விவசாயிகளின் குரலாக ஒலிப்பவர். 'Agriculture Today' இதழுக்காக கடந்த ஆகஸ்ட் மாதம் தேவீந்தர் சர்மா அளித்த நேர்காணலின் ஒரு பகுதி தமிழில்.

கேள்வி: மத்திய அரசால் வேளாண் உற்பத்தி சந்தைக்கானக் குழு, அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்கான மசோதா ஆகியவற்றில் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத் திருத்தங்கள், இந்திய விவசாயத்தில் புதிய திசையை உருவாக்கும் மாற்றங்கள் என்று வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆனால் இந்தச் சட்டத் திருத்தங்கள் இந்திய வேளாண்மைக்கே பேராபத்து என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்களே.

தேவீந்தர் சர்மா: ரொனால்டு ரீகன் வட அமெரிக்க அதிபராக இருந்த பல பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு, அந்நாட்டின் வேளாண்துறை செயலராக இருந்த யேர்ல் புட்ஷ் (Earl Butz) விவசாயிகளிடம் கூறிய பிரபலமான வாசகம் 'மிகப்பெரும் பண்ணை முதலாளிகளாக மாறுங்கள்; இல்லையெனில் விவசாயத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள்' (Get Big or Get Out). இந்தக் கொள்கை - நல்லதோ, கெட்டதோ - வட அமெரிக்காவிற்கு மட்டுமே உரியது என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அனைத்து தேசிய உணவுக் கொள்கை ஆய்வு நிறுவனத்தின் தலைமை இயக்குநர் முனைவர் ஷென்காண் ஃபேன், வேளாண் நெருக்கடியிலிருந்து இந்தியாவை மீட்க -வட அமெரிக்க வேளாண் செயலர் கூறிய அதே தீர்வைத் - திட்டமாக முன் மொழிந்தார். இந்தத் தீர்வு நம் நாட்டிற்குப் பொருத்தமானதா, தேவையானதா என்பதைக் கூட அறிய முயற்சிக்காமல், கொள்கை வகுக்கும் அரசு அதிகாரிகள் இத்தீர்வை வேகமாக நடைமுறைப்படுத்த விழைந்தார்கள். இப்படி நடக்கும் என்று ஒருபோதும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தேவீந்தர் சர்மா

அவர் கூறினார்: 'வேளாண்மையில் முன்னேறிச் செல்லுங்கள் அல்லது விவசாயத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள்' (Move Up or Move Out). இதன் பொருள் பெரும்பான்மை மக்களை கிராமத்திலிருந்து நகர்ப்புறங்களுக்கு வெளியேற்றி, மீதமிருப்பவர்களுக்கு விவசாயத்தில் முன்னேற்றும் வகையில் பொருளாதாரத் திட்டங்களை உருவாக்குவது என்று விளக்கினார். நகரங்களுக்குத் தேவைப்படும் உடல் உழைப்பாளிகளை உருவாக்க பல பத்தாண்டுகளாக பெரும்பான்மையான மக்களை கிராமங்களிலிருந்து வெளியேற்றுவது எழுதப்படாத சட்டமாகவே உள்ளது. தற்போது நிறைவேற்றப்பட்ட மூன்று சட்டத் திருத்தங்களும் திட்டத்தின் மிஞ்சியுள்ள பகுதியை- கிராமத்தில் மீதமுள்ளவர்களை வேளாண்மையில் முன்னேற்றுவது - என்பதை நடைமுறைப்படுத்தவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மூன்று சட்டத் திருத்தங்களும் இந்திய வேளாண்மையை கார்பரேட்டுகளுக்குக் கையளிப்பதற்கான தெளிவான செயல் திட்டமாகும். இச்சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள, அரசு செலவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள விவசாயிகள் உற்பத்தி அமைப்புகளுக்கான வழிகாட்டுதல்கள், இவ்வமைப்புகளை கம்பெனிகளுக்கான தொடர் கொள்முதல் களங்களாக மாற்றிவிடும்.

பொது முடக்கம் அமல்படுத்தப்பட்டபின், மிகப்பெரும் அளவில் மக்கள் நகரங்களிலிருந்து தங்கள் கிராமத்தை நோக்கி புலம் பெயர்ந்தனர். இந்நிகழ்வைப் பார்த்த பிறகாவது 'பெரும்பான்மையான மக்களை கிராமத்திலிருந்து வெளியேற்றுவது' என்ற திட்டம் தவறானது என்று ஆட்சியாளர்களின் கண்ணைத் திறக்கும் என நினைத்தேன். தங்கள் கிராமத்தை நோக்கி திரும்பி நடந்த பல லட்சகணக்கான மக்களை, வேளாண் அகதிகள் என்றே நான் அழைப்பேன். பல்லாண்டுகளாகத் திட்டமிட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வேளாண் அழிப்புத் திட்டத்தால் அகதிகளான மக்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடி கிராமங்களை விட்டு

வெளியேறினர். இந்த பெருந்தொற்று காலகட்டம் அந்த மக்களை மீண்டும் தங்கள் கிராமங்களுக்கு புலம் பெயர்வதற்கான நல்வாய்ப்பினைத் தந்துள்ளது. இன்றுள்ள வேளாண்மையின் மிக மோசமான நிலையை மாற்றி, அதை இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் உந்துசக்தியாக்க உறுதியேற்க வேண்டும்.

கேள்வி: வேளாண்துறையில் இந்திய அரசு தற்போது கொண்டுவந்துள்ள மாற்றங்கள் வடஅமெரிக்க மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கூறியுள்ளீர்கள். வடஅமெரிக்க வேளாண் முறையுடன் எந்தெந்த வகையில் நமது முறை ஒத்திருக்கிறது?

தேவீந்தர் சர்மா: நமது வேளாண் வல்லுநர்கள் வடஅமெரிக்காவில் நடைமுறையிலிருக்கும் திட்டங்களிலிருந்து வெட்டியும், ஒட்டியும் நமக்கான கொள்கைகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது வியப்பாக உள்ளது. இன்று நம் ஆட்சியாளர்களால் முன்மொழியப்படும் அனைத்து விஷயங்களும், வட அமெரிக்காவில் கடந்த 60 ஆண்டுகளாக நடைமுறையில் இருப்பவைதான். அங்கும் 'ஒரே நாடு; ஒரே சந்தை' என்பதுதான் நடைமுறை. விவசாயிகள் தங்கள் உற்பத்திப் பொருள்களை நாட்டிற்குள்ளேயும், வெளியேயும், எங்கு வேண்டுமானாலும் விற்றுக் கொள்ளலாம். அங்கும் ஒப்பந்த விவசாயம் உள்ளது. பெரும் சில்லறை வணிகர்கள்/நிறுவனங்கள் சரக்குகளை வரம்பின்றி இருப்பில் வைத்துக் கொள்ள அனுமதி உண்டு. இத்தகையச் சந்தைச் சீர்த்திருத்தங்கள் இருந்தும், வடஅமெரிக்க விவசாயிகள் மிக்க கடும் நெருக்கடியில் உள்ளனர்.

திறன் மிக்கதாகவும், சிறப்பானதாகவும் சொல்லப்படும் கட்டற்ற சந்தை முறை ஐரோப்பிய, வடஅமெரிக்க விவசாயிகளை ஏன் காப்பாற்றவில்லை என்பது ஆராயப்பட வேண்டும். வடஅமெரிக்க வேளாண் திணைக்களத்தின் முதன்மைப் பொருளாதார வல்லுநர் கூறுவது: '1960ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்தே வேளாண் வருவாய் தொடர்ச்சியாக மிக மோசமான சரிவைச் சந்தித்து

வளர்ந்த நாடுகளில் ஏற்கனவே காலாவதியாகிவிட்ட வேளாண் கொள்கைகளுக்கு நம் நாட்டில் மீண்டும் கதவைத் திறப்பது ஏன்? வட அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பியாவிலும் நொறுங்கிப் போன ஒரு அமைப்பை நாம் மீண்டும் நிறுவத் துடிப்பதேன்?

விவசாயிகளுக்கான
 உடனடி நல
 ஆணையத்தை
 அமைக்க வேண்டும்.
 இந்த ஆணையத்தின்
 முக்கிய நோக்கமே
 ஒவ்வொரு
 விவசாயிக்கும்
 அரசுப்பணியில்
 கடைநிலை
 உழியருக்குத்
 தரப்படும் மாதாந்திர
 வருமானத்திற்குச்
 சமமான உடனடித்தை
 உறுதிசெய்வதே.

வருகிறது. பெரும்பான்மையான விவசாயிகள் ஓட்டாண்டியாகியுள்ளனர். திவாலான தொகை 240 பில்லியன் டாலர்கள். நகரங்களைக் காட்டிலும் கிராமங்களில் தற்கொலைகள் 45 விழுக்காடு அதிகம்.

ஐரோப்பிய, வடஅமெரிக்க விவசாயிகள் அரசு கொடுக்கும் மானியங்களால் தான் உயிர் வாழ்கின்றனர். 1995ஆம் ஆண்டு உலக வர்த்தக அமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே மானியங்கள் வழங்குவது என்பது சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகவே உள்ளது. 2018ஆம் ஆண்டு பொருளாதார ஒத்துழைப்பு, வளர்ச்சிக்கான அமைப்பு (OECD) மொத்தமாக 240 பில்லியன் டாலர் மானியம் தந்துள்ளது. 2007ஆம் ஆண்டு இந்தியாவும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் வர்த்தகம், வளர்ச்சிக்கான அமைப்பும் மேற்கொண்ட ஆய்வின்படி, வல்லரசு நாடுகளில் உள்ளாட்டு உற்பத்தியை காப்பாற்ற வழங்கப்படும் பச்சைபெட்டி மானியங்கள் நிறுத்தப்பட்டால், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, கனடா நாடுகளின் ஏற்றுமதி 40 விழுக்காடு குறைந்துவிடும்.

வளர்ந்த நாடுகளில் ஏற்கனவே காலாவதியாகிவிட்ட வேளாண் கொள்கைகளுக்கு நம் நாட்டில் மீண்டும் கதவைத் திறப்பது ஏன்? வட அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பியாவிலும் நொறுங்கிப் போன ஒரு அமைப்பை நாம் மீண்டும் நிறுவத் துடிப்பதேன்? நமது தேச நலனுக்கு உகந்த, நாட்டிற்குத் தேவையான, எதிர்காலத்தில் சந்திக்க வேண்டிய சவால்களை எதிர்கொள்ளும் வகையில் நமது ஆட்சியாளர்கள் கொள்கைகளை உருவாக்க வேண்டும்.

கேள்வி: வட அமெரிக்கா வேளாண்மையில் உலகின் முன்னணியில் உள்ள நாடுகளில் ஒன்று. வட அமெரிக்க வேளாண் மாதிரியே அப்படியே இந்தியா பின்பற்றுகிறது. அமெரிக்க வேளாண்மையை படுமோசமான நெருக்கடியில் உள்ளதாக வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள். மிக அதிகமாக மானியங்கள் கொடுக்கப்பட்ட

பின்பும் ஐரோப்பாவில் ஒரு நிமிடத்திற்கு ஒரு விவசாயி, விவசாயத்தை கைவிட்டுவிட்டு வெளியேறுகிறார். வேளாண் திருத்தச் சட்டத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவில் வேளாண்மை எப்படி இருக்கும்?

தேவீந்தர் சர்மா: இந்தக் கேள்விக்குத்தான் நான் விடை தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். நமது வேளாண் கொள்கையை உருவாக்குபவர்களுக்கு, இந்தக் கொடுமையான நிலவரங்களை அறிந்திருக்கிறார்களா என்பதே கேள்விக்குரிய விஷயம். அவர்கள் தங்களது குளிர்ட்டப்பட்ட அலுவலக அறையை விட்டு வெளியே வருவதில்லை. அதனால்தான் நமது கொள்கை முடிவுகளால் வேளாண்மை கார்ப்பரேட் மயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

பல பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு லண்டனில் நடந்த மாநாட்டில், ஐரோப்பாவில் ஒவ்வொரு நிமிடத்திற்கும் ஒரு விவசாயி, விவசாயத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று கூறப்பட்டது. வட அமெரிக்காவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 2 விழுக்காட்டிற்கும் குறைந்தவர்களே விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களில் பலரும் விவசாயத்தை விட்டு வெளியேற முயற்சிக்கின்றனர். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள விதமே. மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியை (GDP) அதிகரிப்பதற்கு, பெரும்பான்மையான மக்களை விவசாயத்தை விட்டுவிடச் செய்து நகரங்களுக்கு வெளியேற்ற வேண்டும். பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை சாத்தியமாக்க வேளாண்மையைக் காவு கொடுக்க வேண்டும். பெரும்பொற்று நிலவும் இக்காலத்தில் பெரும்பான்மையான மக்கள் தங்கள் கிராமங்கள் நோக்கி புலம் பெயர்ந்தனர். வங்கதேசம், பாகிஸ்தான் போன்ற அனைத்து வளரும் நாடுகளிலும் இத்தகைய புலம் பெயர்வு நடந்துள்ளது. இந்நாடுகளில் நடைமுறையிலுள்ள பொருளாதாரக் கொள்கை எந்த அளவுக்குத் தவறானது என்பதை இந்திகழ்வு மெய்ப்பித்துள்ளது. விவசாய

நடவடிக்கைகளை மீண்டும் உயிர்ப்பிப்பதே இதற்கான தீர்வாகும். இதை விவசாயிகளுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் நிரந்தரமான வருமானம் கிடைக்க உறுதிசெய்வதன் மூலமே சாத்தியமாக்க முடியும்.

வேளாண்மையை மீட்டெடுக்கும் நடவடிக்கையாக, விவசாயிகளுக்கான ஊதிய நல ஆணையத்தை அமைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத்தான் நான் பல ஆண்டுகளாக வலியுறுத்தி வருகிறேன். இந்த ஆணையத்தின் முக்கிய நோக்கமே ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அரசுப்பணியில் கடைநிலை ஊழியருக்குத் தரப்படும் மாதாந்திர வருமானத்திற்குச் சமமான ஊதியத்தை உறுதிசெய்வதே. விவசாயிகளுக்கு உரிய ஊதியத்தை வழங்கினால், அவர்கள் விவசாயத்தை பொருளாதார வளர்ச்சியின் உந்து சக்தியாக மாற்றிவிடுவார்கள்.

கேள்வி: சில தொழிலதிபர்கள் இந்த வேளாண் சட்டத் திருத்தங்களை '1991ஆம் ஆண்டு வேளாண்மையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களுடன்' ஒப்பிடுகிறார்கள். இந்த சட்டத் திருத்தங்கள் விவசாயிகளுக்கு சந்தையை திறந்துவிடும் என்றும், அதனால் வேளாண் விளைபொருட்களுக்கான விநியோக வலைப் பின்னலில் மிகப் பெரும் மாற்றத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் பீகார் மாநிலத்தில் கடந்த 14 ஆண்டுகளாக வேளாண் உற்பத்தி சந்தைக்கான குழுவின் மண்டிகள், - விற்பனைக் கூடங்கள்- பயன்படுத்தப்படவில்லை. விவசாய உற்பத்தி நேரடியாக சந்தைக்குத் திறந்து விடப்பட்டது. இந்தப் பரிசோதனை முயற்சியும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது.

தேவீந்தர் சர்மா: நீங்கள் சரியாகச் சொன்னீர்கள். இன்றைய வேளாண் சட்டத் திருத்தங்களை 1991ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த மாற்றங்களோடு ஒப்பிடுபவர்களும் தொழிற்சூழியின் நலனுக்காகக் குரல் கொடுப்பவர்களும். தொழிற்சூழியை நன்மையாக இருக்கும் நடவடிக்கைகள் இயல்பாகவே வேளாண் துறைக்கும் நன்மையளிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியாவில் குறைந்தபட்ச ஆதார விலை (Minimum Support Price -MSP) நிர்ணயத்தால் 6 விழுக்காடு விவசாயிகளே பயன் அடைகிறார்கள். மீதமுள்ள 94 விழுக்காடு விவசாயிகளை சந்தையைச் சார்ந்தே உள்ளனர். விவசாயிகளுக்குச் சந்தை நன்மையளிக்குமெனில், விவசாயிகளின் அவலநிலை- நாள்தோறும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்வதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆண்டுதோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொள்வதன் காரணத்தையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கட்டற்ற சந்தை பயனளிக்கும் என்றால் 90 லட்சம் மக்கள் விவசாயத்தைக் கைவிட்டு, கூலி வேலைக்காக நகரத்திற்கு இடம்பெயர்ந்ததேன்?

பீகாரில் சந்தைச் சீர்திருத்தங்கள் தோல்வியடைந்ததன் காரணங்களை விளக்குகிறேன். இது எதிர்காலத்திற்கு நல்ல படிப்பினையாக

இருக்கும். 2006இல் வேளாண் உற்பத்தி சந்தைக்கானக் குழுச் சட்டத்தை பீகார் அரசு கைவிட்டபோது பல்வேறு தரப்புகளிலும் ஏற்பட்ட உற்சாகம் இன்றும் என் நினைவில் இருக்கிறது. சந்தையையே முழுமையாக சார்ந்த வேளாண் புரட்சிக்கு பீகார் மாநிலம் முன்னுதாரணமாகத் திகழப் போவதாக ஆரவாரக் குரல்கள் எழுப்பப்பட்டன. தனியார் முதலீடுகள் அதிகரித்து, தனியார் சந்தைக் கூடங்கள் பெருகி விவசாயிகள் தங்கள் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு அதிக விலை பெறுவார்கள் என்று முழங்கினர். கிராமங்களின் வளம் கொழிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. 14 ஆண்டுகள் காத்திருந்தும் இந்த அதிசயம் நடக்கவில்லை.

ஆனால் நடந்தது வேறு. மனிதாபிமானமற்ற சில வணிகர்கள் அதிக அளவில் கோதுமையையும், அரிசியையும் பஞ்சாப், ஹரியானாவில் உள்ள விற்பனைக் கூடங்களுக்குக் கடத்தினார்கள். இவ்விரு மாநிலங்களிலும் கோதுமைக்கும், நெல்லுக்கும் ஆண்டுதோறும் அரசு நிர்ணயிக்கும் குறைந்தபட்ச ஆதார விலையாவது கிடைத்து வந்தது. பீகார் முழுதும் வேளாண் உற்பத்தி சந்தைக்கான மண்டிகளை, விற்பனைக் கூடங்களை அமைத்து, குறைந்தபட்ச ஆதார விலையை ஆண்டுதோறும் உறுதிபடுத்தியிருந்தால், பீகார் மக்கள் வெளி மாநிலங்களுக்குப் புலம் பெயர்வது பெருமளவிற்குக் குறைந்திருக்கும்.

வேளாண் துறையில் சந்தையின் தோல்விக்கு சரியான முன்னுதாரணம் பீகார். இந்தப் பரிசோதனை பல லட்சக்கணக்கான விவசாயக் குடும்பங்களில் மோசமாக விளையாடியுள்ளது. அவர்கள் வாழ்வின் 15 ஆண்டுகள் வீணடிக்கப்பட்டுவிட்டன. இத்தகைய ஒரு பரிசோதனையை மீண்டும் தொடர வேண்டாம்.

மூன்று வேளாண் சட்டத்திருத்தங்களும் விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு அதிக விலையும் அவர்களுக்கு அதிக வருவாயும்- கிடைப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது உண்மையெனில் குறைந்தபட்ச ஆதார விலையை விவசாயிகளின் அடிப்படை சட்ட ரீதியான உரிமையாக்கும் நான்காம் சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும். இப்போதுள்ள 6 விழுக்காடு விவசாயிகளுக்கு பதிலாக 100 விழுக்காடு விவசாயிகளும் குறைந்தபட்ச ஆதார விலையைப் பெறுகின்ற நாளை நான் எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறேன்.

இப்போது இந்தியா முழுதும் வெறும் 7200 வேளாண் உற்பத்தி சந்தைக்கான விற்பனைக் கூடங்கள் மட்டுமே உள்ளன. இந்த எண்ணிக்கை 5 கி.மீட்டருக்கு ஒரு விற்பனைக் கூடமென 42 ஆயிரமாக உயர்த்தப்பட வேண்டும். அத்துடன், சேமிப்புக் கிடங்குகளை கிராமங்கள்தோறும், அனைத்துப் பஞ்சாயத்துகளிலும், அனைத்து வட்டங்களிலும் அமைக்க வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைதான் புதிதாய் மலரும் இந்தியாவில் விவசாயிகளையும் பங்கேற்பாளர்களாக மாற்றும்.

பத்தி

● வேணு மாதவன்

venumadhavan2020@gmail.com

“தாயின் ரத்தம்
பாலாகிறது
எனது ரத்தம்
பாடலாகிறது”
- இன்குலாப்

கடந்த ஆகஸ்ட் மாத 'எழுத்து - சொல் - பொருள்' பத்தியில் மன்னர் மன்னன் பற்றிய இரங்கற் குறிப்பு நெடுக நான் பாரதி தாசனைப் புரட்சிக் கவிஞர் என்றே குறிப்பிட்டிருந்தேன். அந்த விளி, மக்கள் கவிஞர் இன்குலாப் என்னுள் ஆழ ஊன்றிய விதை. அதனால் தூக்கத்தில் எழுப்பிக் கேட்டாலும் நான் அவ்வண்ணமே சொல்வேன். இன்குலாப் சொல்லிக்கொடுத்துச்சென்ற பின்னர் புரட்சிக் கவிஞருக்கும் பாவேந்தருக்குமான நுண்ணரசியல் பிடிபட்டுவிட்டதால் சுட்டுப்போட்டாலும் எனக்குப் 'பாவேந்தர்' என்று சொல்லவராது. அந்தச் செய்திக்கான புரட்சிக் கவிஞரின் படத்தின் கீழ் வடிவமைப்பாளர் 'பாவேந்தர் பாரதி தாசன்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அது 'வான்பிழை' அல்ல. மன்னர் மன்னன் பற்றிய அதையொட்டிய கட்டுரையில் பேராசிரியர் பஞ்ச அவர்களும் 'பாவேந்தர்' என்றே சிறப்பித்திருந்தார் என்பது வேறு விஷயம். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இரண்டும் ஒன்றுதானே என்று தோன்றலாம். ஆனால் நுணுகிப்பார்த்தால் இரண்டு ஒன்றல்ல என்பது விளங்கும். 'முழங்கு சங்கும் கொலைவாளும்' என்ற கவிதையில் இன்குலாப் அவை இரண்டுக்குமான வேறுபாட்டைத் துல்லியமாகச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பார். நாம் தெளிவுபெற வேண்டி அதனைக் கீழே தருகிறேன் :

தங்கள் வேர்வையைத்
தங்கள் கண்ணீரைத்
தங்கள் குருதியைத்
தங்கள் தமிழை
அடையாளம் காட்டிய
அந்தக் கவிஞனைத்
தமிழர் அழைத்தனர் -
'புரட்சிக் கவிஞன்' என்று.

ஏமாந்த காலத்தில்
ஏற்றம் பெற்றுப்
புலிவேஷம் போட்டுப்
போன வேந்தர்களை
வரலாற்றில் படிந்த
மணிமுடி மாயைகளைக்
கவிதையால் வீழ்த்திய
அந்தக் கவிஞனை
மக்கள் அழைத்தனர் -
'புரட்சிக் கவிஞன்' என்று.

நூற்றாண்டு முடிவில்
அவனது கல்லறையில்
அவனது கனலும்
அடங்கியது என்று
துணிந்த இன்றைய
துரைத்தனங்கள்
அவனை அழைக்கின்றனர்
'பாவேந்தர்' என்று.

கை முறிந்துபோன அரியணைகளையும்
காணாமற்போன வெண்குடைகளையும்
சிதிலமடைந்த செங்கோலையும்
சீரழித்துக்கொண்டிருக்கும் விருதுகளையும்
இன்றும் நிறுவும் அதிகாரவர்க்கம்
அவனை அழைக்கின்றது
'பாவேந்தர்' என்று.

பாராட்டுவோர்க்கவன் பாவேந்தன் ஆகட்டும்
போராடும் எனக்கவன்
புரட்சிக் கவிஞன் ...

கட்டுரை

● பஞ்சாங்கம்
drpanju49@yahoo.co.in

குரலற்றவர்களின் குரலாய் ஓலிக்கும் மா.அரங்கநாதன் கதைகள்

புதிர்கள் நிறைந்தது இயற்கை என்றால், அந்த இயற்கையை எதிர்கொள்ள மனிதன் அமைத்துக்கொண்ட சமூகமும் அதைவிடப் பெரும்புதிராகத் திரண்டு கிடக்கிறது. இத்தகைய புதிர் வெளிகளில் தங்கள் கவனம் முழுவதையும் குவிப்பவர்களாக எழுத்தாளர்கள் விளங்குகிறார்கள். எனவேதான் 'இலக்கியத்தின் பயன்' என்ற தன் புகழ்பெற்ற கட்டுரையில் இடாலோ கால்வினோ, "சமூக வெளியை ஆட்டிப்படைக்கும் அரசியல்காரர்களின் செவிகளுக்குக் கேட்காத குரல்களை எல்லாம் கேட்கக்கூடிய காதுகளையும், அவர்களின் கண்களுக்குப் பார்க்க இயலாத காட்சிகளை எல்லாம் பார்க்கக்கூடிய கண்களையும் இலக்கியக்காரர்கள் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்கிறார் போலும். அவர் மேலும் இலக்கியம், குரல் அற்றவர்களுக்குக் குரல் கொடுக்கிறது; அடையாளம் அற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டவர்களுக்கு அடையாளம் அளிக்கிறது என்கிறார். மா.அரங்கநாதன் எழுத்தாக்கத்தின் அடிப்படை ஆற்றலாக நின்று இயக்குவதும் மேற்கண்ட இந்தப் பண்புதான்; தமிழ்ச் சூழலில் குரலற்றவர்களாகவும் அடையாளம் அழிக்கப்பட்டவர்களாகவும் நூறாண்டு காலங்களாக ஓரம் கட்டப்பட்ட தலித்துகளின் குரலைத் தன் படைப்பில் ஓங்கி ஓலிக்கிச் செய்கிறார். அப்படி ஓலிக்கிற ஒரு கதைதான் "மீட்சி"(1995) அம்பேத்கர் நூற்றாண்டுக் கொண்டாட்டத்தை ஒட்டித் தமிழில் பெரும் உரையாடலாகத் தலித் இலக்கியம் தோன்றிய தொண்ணூறுகளில் இந்தக் கதை வெளிவந்துள்ளது.

சிக்கனமான சொற்களால் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கு இழைக்கப்படும் நூற்றாண்டுக்காலக் கொடுமைகளின் வரலாற்றை வடித்துத் தருவதோடு, இக்கொடுமைகளுக்கு எதிரான குரல்கள் திரண்டு வரும் இன்றைய யதார்த்த நிலையையும் பெரும் நம்பிக்கையோடு இக்கதை எடுத்துரைக்கிறது. ஊர்க்காரர்களுக்கும் சேரிக்காரர்களுக்கும் பிரச்சினை ஒன்று வழக்கமாகவந்தால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான 'நீதி' கிடைப்பதில்லை என்பதையும் தாண்டிப் பாலியல் வன்முறை, கொலை, குடிசை எரிப்பு முதலிய அனைத்தும் நடந்தேறுவதுதான் இந்தச் சாதியச் சமூகத்தின் வழக்கமாக இருக்கிறது என்பதையும் இந்தக் கதை சொல்லிவிடுகிறது. சின்னச் சிமிழுக்குள் சூரியனைப் பிடித்து அடைத்துவைக்கும் விந்தை மா.அரங்கநாதனுக்குக் கை வந்த கலை என்பதற்கு இந்தக் கதையும் ஒரு சான்று.

முப்பது குடிசைகளும் எரிந்ததோடு தப்பித்து ஓடியவர்கள் போக முத்துக்கறுப்பனின் தந்தை சிவனாண்டியும், அம்மா பேச்சியும் எரிந்தவர்களோடு சேர்ந்து எரிந்துபோனார்கள். அதற்கு முன்பே தப்பித்து ஓடிய முத்துக்கறுப்பன் மதுரைக்குப்

போய் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான அமைப்பைக் கட்டுவதில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். மதுரை நகரம் அவனுக்குப் பலவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது. அவற்றுள் முக்கியமானது மீட்சிபெற வேண்டுமென்றால் சங்கம் அமைத்து ஒன்று திரண்டு போராட்டத்தைக் கட்டி எழுப்புவது என்ற புரிதல்தான். இந்தப் புரிதலின் விளைவாக முற்றும் எரிந்துபோன முப்பது வீடுகளையும் தன் பெற்றோர் வாழ்ந்த 'குடிசை' மட்டும் விட்டுவிட்டு புதிதாகக் கட்டி முடிக்கிறார்கள்; தந்தை சிவனாண்டியின் குடில் இப்பொழுது தன் குலப்பெயரோடு கூடிய "வீரன் முத்துக்கறுப்பன் மன்றம்" என்ற வாசகம் எழுதப்பட்ட வெள்ளைத் துணியில் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடிசைகள் எரிந்ததற்கான அடையாளம் இப்பொழுது இல்லை; மன்றத்தில் கூட்டம் நடக்கிறது; கூட்டத்தில் இப்படிப் பல்வேறு ஊர்களில் எரிக்கப்பட்ட குடிசைகளின் வரலாறு பேசப்படுகிறது; அவ்வாறு பேசுகிறவர் துக்கம் தாங்காமல் அழுதால், அது மன்றத்தின் உறுப்பினர்களுக்குப் பிடிக்காமல் போகிறது என்று கதை சொல்லி பதிவு செய்வதன்மூலம் "அழுவதற்குப் பிறந்தோம் அல்லோம்; போராடப் பிறந்தோம்" என்று குரலற்றவர்களின் குரலை ஓங்கி ஒலிக்கிறது இந்தக் கதை;

இந்தக் கதையை நல்லவேளை சென்னையில் இருந்துகொண்டு எழுதினார்; ஊரில் இருந்துகொண்டு எழுதியிருந்தால் ஊர்க்காரர்களால் ஊர்விலக்கிற்கு ஆளாகியிருப்பார் கதைசொல்லி. அந்த அளவிற்கு உயர்சாதிக்காரர்களின் உள்ளத்தில் உறைந்துகிடக்கும் சாதியின் அழுத்தமாகக்காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆழமான பல அடுக்குகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட அழகான கதை. தலித் இலக்கியத்தைத் தலித்துகள்தான் படைக்க முடியும் என்ற ஒரு வாதம் முன் வைக்கப்படுகிறது; அப்படிப் பார்த்தால் இது தலித் சிறுகதை இல்லைதான்; ஆனால் தலித்துகளாலும் எளிதாக எழுதிவிட முடியாத அருமையான தலித் இலக்கியப் படைப்பு என்பது உண்மை.

'மண்டேலாவை நேசிக்கிறேன்' என்றொரு கதை. முன்றில் இதழில் 1990-லேயே வெளிவந்துள்ளது. இந்தக் கதையிலும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் குரலைத்தான் ஓங்கி ஒலிக்கச் செய்கிறார்.

மெய்கண்டபுரம் என்ற அந்த ஊரில் வாழும் சுந்தர சர்மா - முத்துக்கறுப்பன் என்ற இரண்டு தேச பக்தர்கள் "இந்த நாடுதான் பழம்பெரும் நாடு; தருமம் இங்குதான் தோன்றியது; உலகமே ஒரு குடும்பம் என்று சொன்ன நாடு இது" என்று பெருமை பேசிக்கொண்டிருப்பவர்கள். அதே நேரத்தில் 'இந்த நாட்டின் சீர்குலைவிற்குக் காரணமான சாதியை ஒழிக்கக் காந்தியத்தை விட்டால் கதியில்லை என்ற கருத்தைச் சொல்ல வேண்டிய விதத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள். அதனால் ஊரின் கிழக்கே பள்ளத்தாக்குப் போன்ற இடத்தில் வாழும் பெரும்பான்மையான சேரி மக்களைக் காந்தியின் வழியில் 'கடவுளின் குழந்தைகள்' (ஹரிஜன்) என்று கருதினார்கள்; இப்படியான 'புத்துலகவாதிகளான' இருவரும் தாங்கள் நடத்தும் நூலகத்திறப்பு விழாவிற்கு அந்த மக்களுக்கும் அழைப்புக் கொடுத்திருந்தனர். அந்தச் சேரியில் படித்தவனாக அறியப்படும் சாம்பான் அந்த விழாவிற்கு வந்திருந்தான். கடவுளின் குழந்தைகள் மேல் பெரிதும் பரிவுற்ற சர்மாவும் முத்துக்கறுப்பனும் சாம்பானையும் பேசுமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

'காந்தி வாசகசாலை' என்று பெயரிடப்பட்ட அந்த நூலக விழாவில் பேசிய சாம்பான் காந்தியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை; மாறாக "நான் மண்டேலாவை நேசிக்கிறேன்" என்று பேசியதைப் பார்த்து இருவரும் நெளிகிறார்கள். கூட்டம் முடியட்டும் பேசிக்கொள்ளலாமென்று அமைதி காக்கின்றனர். ஏற்கெனவே ஊரில் சிலர் இந்தக் கடவுளின் குழந்தையைப் பேச வைத்தற்காக வைது கொண்டிருக்கும்போது இவன் இப்படிச் செய்துவிட்டானே என்று கோபப்பட்டனர்.

'நம்ம காந்தி வேண்டாம்; தென்னாப்பிரிக்கா மண்டேலாதான் பெரியவர், அப்படித்தானே' என்ற முத்துக்கறுப்பனின் கோபத்திற்குச் சாம்பான் இப்படி பதில் சொல்லுகிறான்.

"இரண்டுமே - என்னைப் பொறுத்தவரை நான்தான் பெரியவன்.

என்னைப் போல யாருமேயில்லை - உன்னைப் போலவும்தான்"

தமிழ்ச் சூழலில் குரலற்றவர்களாகவும் அடையாளம் அழிக்கப்பட்டவர்களாகவும் நூறாண்டு காலங்களாக ஓரம் கட்டப்பட்ட தலித்துகளின் குரலைத் தன் படைப்பில் ஓங்கி ஒலிக்கச் செய்கிறார்.

இந்த பதிலில் குரலற்றவர்களின் குரல் ஓங்கி ஒலிப்பதைப் பதிவு செய்கிறார் கதை சொல்லி. மேலும் “யாரோ சிலர் தாழ்ந்த சாதினனு சொல்லிட்டுப் போயிட்டதால் நம் முன்னோர் எல்லாம் (காந்தி உட்பட) கெட்டவா அப்படின்னு சொல்றதா” என்ற சர்மாவுக்கும் சாம்பான் பதில் சொல்லுகிறான்:

“நான் முன்னோரைப் பற்றிப் பேசல்லே. இப்ப இங்க ஒரு மண்டலோ தேவைப்படுது. ‘அபார்த்தித்’ (இன ஒதுக்கல் அரசியல் - தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையர் அரசால் 1948இல் இருந்து 1998-வரை இன ஒதுக்கல் முறை சட்டரீதியாக அமுல்படுத்தப்பட்டது) பேச நமக்குத் தகுதியில்லை - ஆனாலும் பேசறதுக்கு ஒரே காரணந்தான், ஒரு வேளை - முத்துக்கறுப்பனுக்குத் தெரியும்- தன்னையறிந்தின்பமுறத்தான் - இதெல்லாம் ஒரு தந்திரம்தான் - என்ன நான் சொல்றது”

இப்படியான ஒரு பதில்மூலம் இந்தக் கடவுளின் குழந்தைகள் அன்றைக்குத் “தாழ்வடைந்த எல்லோருக்கும் கல்வி முதலில் அவசியம்” என்று சொன்ன ஓர் ஆளுடைய குரலைப் புரிந்துகொண்டு கல்வி கற்றுத் தேர்ந்த நிலையில் எந்த அளவிற்குச் சிந்திக்க முடிகிறது, சிந்தித்ததை எப்படிச் சரியான இடத்தில் பயன்படுத்தத் தெரிந்திருக்கிறது என்பனவற்றையெல்லாம் கதைசொல்லி சுருக்கென்று தைக்கும்படியாகப்பதிவு செய்துள்ளார்.

மேலும் “முன்னோர்களா - யாருடைய முன்னோர்கள்” என்று சாம்பான் கேட்பதாகக் கதையை முடிக்கிறார். அம்பேத்கருக்கும் காந்திக்கும் இடையில் நடந்த மொழியாடல்களையும் புனே ஒப்பந்தம் போன்ற போராட்டங்களையும் அறிந்தவர்கள்தான் இந்தக் கதையாடலுக்குள் இயங்கும் நுட்பமான அரசியலை உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும்; மெதுவாகவே மா.அரங்கநாதன் எழுத்துக்களை அவற்றிற்குரிய கனத்தோடும் ஆழத்தோடும் உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் வாசகர்களும் அரங்கநாதன் போலவே சமகால அரசியல் சைவ சித்தாந்தம், புராணம், வடமொழி இலக்கியம், உலக இலக்கியம், உலகச் சினிமா, தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியமெனப் பரந்து விரிந்த வாசிப்பு அனுபவத்தோடு விளங்க வேண்டும்.

இந்தக் கதையின் ஊடே “இட ஒதுக்கீடுக்கு” எதிராக முன் வைக்கப்படும் “தரம்” என்ற வாதத்தையும் கேள்விக்கு உட்படுத்துகிறார் கதை சொல்லி. ஓரிடத்தில் சர்மா பேசுகிறார் இப்படி: “இந்த முத்துக்கறுப்பனுக்குத் தெரிஞ்ச வேதமும் புராணமும் எனக்குத் தெரியாது; தீபாராதனை காட்டறதின் தாத்தர்யம் எனக்கு இன்னமும் தெரியாது; இவனுக்குத் தெரியும், ஒத்துக்கணும். தரம் முக்கியம்”.

இந்தப் பேச்சுக்குச் சாம்பான் சொல்லுகிற பதில் இப்படி அமைகிறது:

அதைத்தான் நானும் சொல்லப் பாக்கறேன். முத்துக்கறுப்பனுக்குப் பூசையைப் பற்றித் தெரியும் - உங்களைவிட ஆனால் கோயில்லே அவன் தீபாராதனை காட்டினா கோயிலுக்கு யார்

வருவாங்க? தரத்தை நிர்ணயிக்கிற விதம் இப்படித்தானிருக்கு - இன்னமும்.”

இந்தப் பதிலிலும் குரலற்றவர்களின் குரல் ஓங்கி ஒலிப்பது மட்டுமல்ல அதிகாரத்தின் குரலையும் மௌனமாக்கி உறைய வைத்துவிடுகிறது.

தரமென்பது என்ன? சமூக வெளியில் அதுவும் விளம்பரத்தினால் - அதிகாரத்தினால் கட்டமைக்கப்படக் கூடிய ஒன்றுதான் என்பதைப் புலப்படுத்தக் கதைசொல்லி இந்தக் கதையில் “மெய்கண்டபுரத்தில் இரண்டு அஞ்சல் நிலையம், நான்கு உணவு விடுதிகள், இரண்டு பள்ளிகள் இருந்தும், குறிப்பிட்ட ஒரு உணவு விடுதிக்கும் அஞ்சல் நிலையத்திற்கும் பள்ளிக்குமே மக்கள் செல்வதற்கு விரும்பினார்கள். ஏன் என்று கேட்டால் அங்கே தரம் இருந்ததாகச் சொன்னார்கள்” என்று இரண்டு இடத்தில் வேண்டுமென்றே பதிவு செய்துள்ளார்; மேலும் கடவுளின் குழந்தைகள் என்றால், கடவுளின் குழந்தைகள் தரமற்றவர்களாக எப்படி இருக்க முடியும்? என்ற கேள்வியும் கதைக்குள் ஓடுகிறது.

‘மனத்துக்கண்’ (2011) என்றொரு கதை. ஒவ்வொரு சொல்லையும் கவனமாகப் பயன்படுத்துவது எவ்வாறு என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் ஒரு கதை. பலரும் நடை பயிலும் பூங்காவில் அவர் அமர்ந்து ஆங்கிலத் தினசரியைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மறுமுனையில் முப்பதிலிருந்து நாற்பதுக்குள் மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்மணி வந்து அமர்கிறாள்; இவரிடம் அந்தத் தினசரியை வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்குவதிலிருந்து இருவருக்கும் இடையிலான உரையாடல் தொடர்கிறது; காரல் மார்க்ஸ் குறித்து - குறிப்பாக செக்சு பற்றி அவர் கூறியிருப்பது - சினிமா பற்றி - ஜே.கிருஷ்ண மூர்த்தி பற்றி, என்னைவிடப் பெரியவனும் இல்லை; சின்னவனும் இல்லை என்று இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முன்பே சொன்னவன் பற்றி - என்று அந்த உரையாடல் தொடர்கிறது; உரையாடல்கொண்டே அவர் சாப்பிடும் உணவு விடுதியிலேயே காலைச் சாப்பாடும் நடக்கிறது. விடாமல் அவர் தங்கியிருக்கும் அறைக்குமே அவள் வந்து விடுகிறாள்; அப்பொழுது அவருடைய அலுவலக நண்பரைப் பார்க்க அவர் கீழே போகும் நேரத்தில் இவர் பொருட்டு ஜே.கே.-வின் கேள்வி-பதில் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சொல்லுகிறார். நண்பரைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி அறைக்குள் வருகிறார்; ‘மதியம் சாப்பாட்டிற்கும் சொல்லிவிட்டேன்’ என்கிறார். அவளோ இவர் கீழே போகும்போது எந்த இடத்தில் எப்படி நின்றாளோ அப்படியே நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். ‘முகத்தில் வியப்பு, கோபம், அதிர்ச்சி எதுவும் இல்லை. இவன் எதுவும் புரியாத நிலையில் எப்படி இருக்க முடியுமோ அப்படி ஆனான்:

முதன்முறையாக “நண்பரே” என்று அழைத்து “நீங்கள் திரும்பி வந்தவுடன் உங்களுக்கு கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு ‘டியர், டேக் மீ ரு பெட்’ என்றுதான் சொல்லியிருப்பேன்; அந்தப் புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்க்காமல் இருந்திருந்தால்” என்றாள். அப்படி என்ன அந்தப் புத்தகத்தில் கண்டாள்? அதற்குள் ஒரு பழைய பேப்பர். அதில் அவருடைய தகப்பனார்

படம்; கொட்டை எழுத்தில் “அரிஜன சங்கத் தலைவர்” என்று வேறு அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வாசகருக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது - உடல்தொழில் செய்து பிழைக்கும் ஒருத்தியா இவள்? அதைவிட அதிர்ச்சியாக வெளிப்படுவது அத்தகைய ஒருத்திக்குள்ளும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் குறித்து இச் சமூகத்தில் நிலவும் தீண்டாமை உணர்வு எந்த அளவிற்கு ஆழமாகப் பரவி விளைபுரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான். சமூகத்தின் கால்களில் கழிவாகக் கருதப்படும் ஒருத்திக்குக்கூட ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் மேல் - அதுவும் நன்றாகக் கற்று அறிந்த ஒருவராக இருந்தாலும் கூட - ஒவ்வாமை எந்த அளவிற்கு வலுவாக இருக்கிறது? சாதியத்தின் இருப்பு இருந்தவாறு என்னே!

கதை சொல்லி இத்துடன் கதையை முடித்துவிடவில்லை; உடல் தொழில் செய்து பிழைக்கும் அவளையும் - சமூக அடுக்கில் கடைகோடியில் வாழும் அவளையும் பரிவோடு காப்பாற்ற முயலுகிறார்.

“என் அப்பாதான்; இப்போது அதற்கென்ன?”

என்று அவர் கேட்போது அவள் இவ்வாறு பதில் சொல்லுகிறாள்:

“அந்தப் பெயர் என்னிடம் மிச்சமிருக்கிற மாசு நீங்கவில்லை என்பதை இப்போது நிரூபித்துள்ளது. உங்களை யார் என்ன சொல்ல முடியும்? தருமமும் கடவுளும் சிலரது வயிற்றுக்காகவே ஆனது இந்த நாட்டில்தான் ஆரம்பமாயிருக்க வேண்டும்”

“நான் ஜே.கே. மார்க்ஸ் படிக்கத் தகுதியற்ற ஒருத்தி என்று எனக்கேப் புகிறீர். நான் இருட்டிலிருந்து விடுபட வேண்டும். நன்பரே என்னைக் கீழே அழைத்துச் செல்லுங்கள்”

இவ்வாறு சமூகத்தின் கடைகோடியில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணின் வாய்வழியாக, நீ ஜே.கே.படித்தால் என்ன? மார்க்ஸ் படித்தால் என்ன? உனக்குள்ளே உறைந்து கிடக்கும் இந்தச் சாதி மனப்பான்மை ஒரு சிறிதும் போகவில்லையே என்று ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சமூகத்தையும் நோக்கிக் கதைசொல்லி கேள்வி கேட்பதாகத் தோன்றுகிறது. தலித் இலக்கியம் எத்தகைய செறிவோடும் தொனிகளோடும் படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு இந்தக் கதையும் ஒரு சான்றாகும்.

“வரைந்து பெய்யும்” - என்ற கதையில் ஊர்ச்சாதிக்காரர்களின் சாதியன்மத்தைப் புலப்படுத்த சாமிக்கண்ணு தாத்தா சொல்லும் ஒரு தொன்மக் கதையையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். ஊரைவிட்டு ஐந்து கல் தொலைவில் இருக்கும் குழுவர்கள், ஊருக்குள்ளேயே நுழைய அனுமதி கிடையாது. அந்த அளவிற்குத் தீண்டாமை; ஊருக்குள் பாம்பு தெரிந்தால் அதைப் பிடித்துச் செல்ல மனுமதிக்கப்படுவார்கள்; அவர்கள் தொழிலே பாம்பு பிடிக்கிற தொழில்தான்.

மாணிக்க வாசகம் பிள்ளை மனைவியை இழந்தவர்; எனவே இரண்டு மூன்று வீடுகள்

இருந்தாலும் அம்பலத்தில்தான் குடியிருப்பு; ஒருநாள் கருப்பையன் என்ற அந்த மலை அடிவாரத்து குழுவர்கள் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் இடி, மின்னல் என்று மேகம் சூல் கொண்டு முழங்கும் இரவு நேரத்தில் நிறைமாத சூலி ஒருத்திக்கு ஆட்களைக் கூப்பிட்டுவரும்வரை அந்த அம்பலத்தில் சிறிது நேரம் உட்கார மாணிக்க வாசகம் பிள்ளையிடம் அனுமதி கேட்கிறான். அதற்கு அவர் சாதி வன்மத்தால் அவனைப் பேசிய பேச்சைச் “சொல்லிவிட முடியாது” என்கிறார்

கதை சொல்லி. “பேய் நாய்க்கும் பிறந்தவனே யாரிடம் என்ன கேக்கணும்னு இல்லியாலே? - சவமே - போலே இங்கிருந்து” என்று திட்டி அனுப்பி விடுகிறார்; அந்தச் சூலியைத் தோளில் தாங்கிக்கொண்டும் தூக்கிக் கொண்டொரு மஹை நோக்கி அழைத்துச் செல்லுகிறான்; மாணிக்க வாசகம் பிள்ளை அவனைத் திட்டிய திட்டை மேலே தவழ்ந்து கொண்டிருந்த கருமேகங்களும் கேட்டதால் அவன் கூடவே மலை அடிவாரத்தில் இருக்கும் அவன் ஊரை நோக்கி நகர்ந்தன. ஊருக்குள் சென்று அவள் குழந்தை பெறவும் மேகம் வானத்தைப் பொத்துக்கொண்டு மழையாய்க் கொட்டுவதும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்ந்தன. அந்த நிகழ்வுக்குப் பிறகு ஊரில் மழையே இல்லாமல் போயிற்று; குழுவர்கள் வாழும் மலை அடிவாரத்தில்தான் ஆண்டுதோறும் விடாமல் மழை பெய்தது; இப்பொழுது பாம்பு பிடித்து வாழ்ந்த குழுவர்கள் விவசாயிகளாக மாறிவிட்டார்கள்; விவசாயிகளாகச் செழித்து வாழ்ந்த ஊர்க்காரர்கள் பாம்பு பிடித்துப் பிழைப்பவர்களாக மாறிப்போனார்கள்.

ஊர்க்காரர்களிடம் இருக்கும் சாதியன்மத்தை ‘வான் நின்று அமிழ்தம்’ வழங்கும் இயற்கையாலேயே பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை; கூடுதலாகத் தண்டிக்கவும் செய்கிறது என்கிற இந்தத் தொன்மக் கதையைக் கதைசொல்லி எடுத்தாளுவதற்கான காரணமென்ன? கொடுமைகளுக்கு எதிராக நம்மால் ஒன்றும் செய்யமுடியாத சூழலில் இப்படித்தான் கடவுள் அல்லது இயற்கையின் மூலமாக வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள முடிகிறது. உண்மையில் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கடுங்கோபம் இக்கதைக்குள் உள்ளுறைந்து கிடக்கிறது. கோபத்தில் கண்ணகி போலக் கதை சொல்லியும் சாபமிடுவதுபோலத் தோன்றியது எனக்கு.

இவ்வாறெல்லாம் மா.அரங்கநாதன் அன்று தொட்டு இன்றுவரை உலக இலக்கியம் முழுவதும் இலக்கிய அறமாக நின்று இயக்கும் “பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பக்கம் நின்று மொழியாடுதல்” என்கிற முறையாலேயே தானும் தன் எழுத்தியக்கத்தை நடத்திக் காட்டியுள்ளார். தலித் அல்லாதான் படைத்த தலித் இலக்கியமென்று யாராவது தொகுக்க முனைந்தால் இந்த நான்கு கதைகளையும் மறக்காமல் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் இந்த இடத்தில் சொல்லிவைக்கிறேன்.

கட்டுரையாளர்: தமிழ்ப் பேராசிரியர்

அன்னக் கொடை

முத்தாரம்மனுக்குக் கொடை என்றால் அவன் ஊரில் எப்போதும் அது அன்னக் கொடை. சில ஊர்களில் ஊட்டு என்பார்கள். உணவை ஊட்டுவதால் ஊட்டு. அமர்ந்து உண்ணும் இடம் ஊட்டுப்புரை. சத்தான உணவு ஊட்டம். அதிலிருந்தே ஊட்டச்சத்து. காளியூட்டு, தம்பிரான் ஊட்டு என்று நாஞ்சில் நாட்டில் கோயில் திருவிழாக்கள் உண்டு. உடன்தானே ஊட்டு மலையாளம் என்று தழைந்துவிட்டுப் பெயராதீர். அகநானூறும் புறநானூறும் நற்றிணையும் கலித்தொகையும் பரிபாடலும் ஐங்குறுநூறும் பட்டினப்பாலையும் நெடுநல்வாடையும் சிறுபாணாற்றுப்படையும் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பொருநராற்றுப்படையும் பயன்படுத்திய சொல். குறைந்தபட்சம் 'பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து' கேட்டிருக்கலாம். இன்னொரு கொண்டாட்டமான சொல் உண்டாட்டு என்றால் மெர்சல் ஆகாதீர் நாயன்மாரே! இலஞ்சத்துக்கு கையூட்டு என்பது மாற்றுத் தமிழ்ச்சொல்.

எவருக்கேனும் தனிப்பட்ட நேர்ச்சை இருந்தால் அதனைச் சிறப்பு என்பார்கள். சிறப்பு என்பது கொடை அல்லது ஊட்டு அல்ல. திங்கள் இரவு குடி அழைப்பு. செவ்வாய் காலை பழையாற்றில் இருந்து நீராட்டுக்கு மஞ்சள் நீர் கொணர்தல். மத்தியானம் தீபாராதனை நடந்து முடிந்ததும் அன்னக் கொடை. ஊர்ச்சாப்பாடு. அக்கம்பக்கத்துக்கு கிராமங்களில் இருந்து வருவோர்க்கும் வழிப்போக்கருக்கும் கொடை பார்க்க வெளியூரில் இருந்து வந்திருக்கும் விருந்தாளிகளுக்கும் எல்லோருக்கும்.

செவ்வாய் இரவு வில்லுப்பாட்டுக்காரர்களின் வரத்துப் பாடுதல், தீபாராதனை, ஆராசனை, பூ எடுப்பு, படப்புப் போடுதல், வாகனம் எடுப்பு, ஊர் சுற்றி வருதல், திசைபலி. வாகனம் கோயில் நடைக்கு வந்து இறங்கி, அம்மன் சிலையை அகற்றி கோயில் கருவறைக்குள் கொண்டு சேர்த்து தீபாராதனை ஆகும்போது முதற்கோழி கூவும். புதன் மத்தியானம் உச்சிக்கொடை, கோமரத்தாடிகள் ஊர் சுற்றிவந்து மஞ்சள் நீராட்டு, கோயிலுக்குள் வந்தால் வாழி பாடுதல், மாலை ஆறுமணி ஆகிவிடும். இதுவே வழமை.

அவனுக்கு நினைவில் நீந்திக் கொண்டிருக்கும் முதல் அன்னக் கொடை நடக்கும்போது

பத்துப்பன்னிரண்டு பிராயம் இருக்கும். அந்தக் கொடை பதினாறு ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தி நடந்த கொடை. எவர் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் எழும் சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வான். முத்தாரம்மன், சந்தனமாரி, சூலைப்பிடாரி, பூவத்தான், வைரவன், அரவணைப் போற்றி பற்றிய தகவல்களை மாறி மாறிக் கேட்பான். ஆத்தா, அம்மை, சித்தி, அத்தைமார், அப்பா, சித்தப்பா, பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மைகள் என. அவன் பிறப்புக்கு முன்பே, அவன் அப்பா கல்யாணத்துக்கு முன்பே, ஊர்வகைக் கோயில் என்பதால் ஊர்க் கூட்டத்தின்போது கணக்குக் கேட்டு, விளக்கு அணைக்கப்பட்டு, அடிவயிற்றில் அவன் தாத்தா பிச்சுவாவால் குத்தி இழுக்கப்பட்டு குடல் சரிந்த சம்பவம் வரை.

ஒவ்வொரு இரவும் சாப்பாட்டுக் கடை ஒதுங்கிய பின்னர் ஈசான மூலையின் அடுத்திருந்த தெற்குப் பார்த்த வீட்டுப் படிப்புரையில், தெரு நடையில் என்று ஏழெட்டுத் தாயர் கூடியிருந்து உறக்கம் வரும்வரை வர்த்தமானம் பறைவார்கள். பல சங்கதிகளும் பரிமாறப்படும். அவன் வாய்பார்த்துக் கிடப்பான். அம்மா, "போய்ப் படுலே!" என்றாலும் அனுசரிக்க மாட்டான். பாடசாலைக்கு வெளியே அவனுக்கு அமைந்த கல்விக்கூடங்களில் அதுவும் ஒன்று.

கொடைக்குக் கால் நாட்டிய பிறகு அவன் மனமும் உடலும் பரபரத்துக் கிடந்தது. பள்ளிக்கு, மாடு குளிப்பாட்ட, மாட்டுக்குப் புல்லறுக்க, அடுப்பெரிக்க சுள்ளி பொறுக்கப் போகும் நேரம் கழிய மிச்சம் எல்லாம் கோயில் நடையில். சின்னச் சின்ன செப்பனிடல், வெள்ளையும் காவியும் அடித்தல், மோட்டுக் காமணம் தட்டுக் காமணம் போடுதல் என வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே விளையாட்டும்.

அறுபதாண்டு கால நினைவுகள் அவனுக்கு. அல்தாவது தமிழ் ஆண்டுகள் அறுபதன் சுழற்சியொன்று முடிந்து விட்டது. எந்த ஊரில் வாழ்ந்தாலும் முத்தாரம்மன் கலங்கரை விளக்கம், நங்கூரம், படகின் பாய் தள்ளும் திசைக்காற்று. வஞ்சகச் சுயநலத்தை சமூக நலமாக அபிநயித்துக் காட்டிய விட விருட்சத்தின் வேர்கள் மண்ணுக்குள்ளும் கிளைகள் நிர்மல வெளியிலும் படரத் தொடங்கிய காலம் அது.

பூனாவில், பம்பாயில், ஆமதாபாத்தில், சூரத்தில்,

சென்னையில் இருந்தெல்லாம் ஊரம்மன் கோயில் கொடைக்குப் புறப்பட்டு வருவார்கள். வடக்கன் குளம், காவல் கிணறு, பணகுடி, களக்காடு, நாங்குநேரி, மூன்றடைப்பு, திசையன்விளை, கொக்கரகுளம் போன்ற பல ஊர்களை இலக்காக்கி. குடும்பத்துடன் யாத்திரையாகும் அந்த மன எழுச்சி நகர்ப்புறங்களில் பிறந்து வளர்ந்தவர்க்கு ஒருபோதும் அர்த்தமாகாது. எந்த மதம், என்ன சாதியாக இருந்தாலும் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் பிள்ளைகளின் மன வார்ப்பு வேறு, காடு கரையென அலைந்து திரிந்து கண்டதைப் பறித்துத் தின்று வாழும் எளிய சம்சாரி வீட்டுப் பிள்ளைகளின் மனநிலை வேறுதான்.

முதன்முறை முத்தாரம்மன் கோயில் கொடை பார்த்த பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுப் பிராயத்தில் இருந்து ஊரம்மனுக்கு இந்த அறுபதாண்டு காலத்தில் இருபத்தைந்து கொடைகள் நடந்திருக்கலாம். எப்படியும் இருபது கொடைகளுக்காவது அவன் இருந்திருக்கிறான்.

அன்னகொடையின் அடியந்திரச் சாப்பாடோ, செவ்வாய் இரவு சாமிகளுக்குப் படைக்கப்பட்ட படப்புச் சோறு வரி விகிதமாக மறுநாள் காலையில் பித்தளைத்தூக்குபோணிகளில்விளம்பரப்பட்டதைத் தின்றதன் சுவையோ, சாமிக்கு நேர்ந்து வெட்டப்பட்ட வெள்ளாட்டுக் கடாவின் குழம்பு மணமோ அல்ல. கருங்குளம் நாராயண பிள்ளை, புன்னார் குளம் கோலப்ப பிள்ளை, தோவாளை சுந்தரம் பிள்ளை வில்லுப்பாட்டோ, வரத்துப் பாட்டோ, தனித்தொலிக்கும் உடுக்கோ அல்ல. தங்கப்பழம் குழுவினரின் நையாண்டி மேளம் அல்ல. கரகாட்டம் அல்ல. சுடலையாண்டிக் கம்பரின் உட்கோயில் ராஜமேளம் அல்ல. புத்துருக்கு நெய்போல், தோவாளைப் பிச்சிப்பூ போல், செந்தாழை போல் மணக்கும் புதுப்பாவாடை உடுத்தித் தாவணி போட்ட சமைந்த குமருகள் அல்ல. மறைவாகத் தனிச்சுற்றுக்கு என விநியோகமாகும் வாற்றுச் சாராயம் அல்ல. பிறகு எது? அம்மன் எனும் சொல் மனதின் ஆழத்தில் கிடந்து அலையடிக்கும் வாச நறும்புகை.

சமுதாயக் கோயில். பதினெட்டு வயது தாண்டிய எல்லா ஆண்களுக்கும் வரியுண்டு. எந்த ஊரில், எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும், கொடைக்கு வர வாய்த்தாலும் வராமற் போனாலும் வரி முடங்கலாகாது. முடங்காது. அம்மனுக்கு கடன் சொல்லல் ஆகுமா? எங்கு புரட்டியோ, கைமாத்து - கடன் வாங்கியோ வரி பாக்கி இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள். தான் நேரில் கொடுக்கவோ அனுப்பவோ சாத்தியப்படாவிட்டால், அண்ணனோ தம்பியோ கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

பெரும்பாலும் மாசி மாதம் தோதானதோர் செவ்வாயில் கொடை நடத்த ஏற்பாடு நடக்கும். முக்கியமாக அன்று மண்டைக்காட்டுப் பகவதி அம்மனுக்கு கொடை இல்லை என்று உறுதி செய்து கொள்வார்கள். கன்னியாகுமரி பகவதி, மண்டைக்காட்டுப் பகவதி, ஆற்றுகால் பகவதி, சோற்றாணிக்கரை பகவதி, கொடுங்கல்லூர் பகவதி, காடம்பழ பகவதி, மீன்குளத்தி பகவதி, பூக்குளத்தி பகவதி என அந்தந்த பிரதேச கொடைக்கோ

ஊட்டுக்கோ கணக்கில் கொள்வர்.

ஊர் முதலடி எழுதிய கடிதம் வந்தது. கொடை நாள் குறித்தும் வரிப்பணம் சொல்லியும். வரிப்பணத்தைத் தம்பி மூலமாக அவனுக்கும் மகனுக்குமாகக் கொடுக்கச் சொன்னான். தலைக்கட்டு என்றால் முன்பெல்லாம் கல்யாணம் ஆன ஆண். இன்று வாக்காளர் பட்டியல் தகுதி. எதுவானாலும் அம்மன் காரியம்தானே!

கொடைக்குப் போவதா வேண்டாவா என அவன் உள்ளம் அலைக்கழிந்தது. அடுத்த கொடைக்கு இருப்போமா மாட்டோமா என உட்கேள்வியும். போன கொடைக்கு கோயிலின் இடதுபக்கச் சிறகில் போடப்பட்ட பந்திப்பாயில் பக்கத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட்டான் முத்தையா. வெளியூர்க்காரன் அவியலுக்கு அலந்து கிடப்பான் என்றுணர்ந்து இலையில் இருந்த அவியலைக் கொத்தாக அள்ளி இவன் இலையில் வைத்தான். இந்தக் கொடைக்கு இல்லை. அதற்கு முந்திய கொடைக்கு, படப்புச் சோறு கொண்டு போன பித்தளைத் தூக்குவாளியைத் திரும்பக் கொண்டு வந்து அம்மன் கோயில் நடையில் நின்று ஆவலாதி சொன்னான் அழகப்பன் -

“இது என்ன வே? படப்புச் சோறா? இல்லை கூட்டாஞ்சோறா? படப்புச் சோறு எந்தக் காலதிலயாம் ஊசியிருக்காலே?” என்று. அழகப்பன் பிராது உண்மைதான் என்று சாப்பிடும்போதே உணர்ந்தான். அழகப்பனும் இந்தக் கொடைக்கு இல்லை.

அதற்கும் முந்திய கொடைக்கு, உச்சிக்கொடை

அன்று, காலை பதினோரு மணிவாக்கில் அவனது பள்ளித் தோழர்களுடன் கும்பாட்டம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வடக்குப் பார்த்திருந்த கோயில் முகப்பில் கிழமேலாகப் போடப்பட்டிருந்த தட்டுக் காமணம். இருபதடி நீளத்துக்கு நீட்டி ஆடிக்கொண்டிருந்தான் இரு கும்பக்காரிகளும். மேற்குப் பக்கம் நின்று வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர் நையாண்டிமேளம். பள்ளித்தோழர்கள் கும்பல் கோயில் சுவரோரம் கிடந்த பெஞ்சில் அமர்ந்து சொக்களி பேசிக்கொண்டிருந்தது.

வியர்த்துப் பூத்து ஆடிக் கொண்டிருந்த கும்பாட்டக்காரி ஆடியவாறே காத்து எனப் பட்டப்பெயர் கொண்ட குமாரவேல் பக்கம் வந்து, அவன் தோளில் கிடந்த டர்க்கித் துவாலையை உருவினான். ஆடிய தோரணையிலேயே நின்று, துண்டை நீளவாக்கில் கவுட்டுக்கிடையில் வைத்து வியர்வை துடைத்தான். அக்குள்களில் ஒற்றினான். கழுத்தில், முதுகில், நெஞ்சில் துடைத்தான். அதற்குள் நையாண்டி மேள நாதசுரக்காரர் ஒருவரும் பம்பை முரசுக்காரரும் எங்கள் பக்கத்தில் வந்து ஆட்டி ஆட்டி வாசிக்க ஆரம்பித்தனர். கும்பாட்டக்காரி எல்லா இடங்களிலும் தன் வியர்வையை ஒத்திவிட்டுத் துண்டை காத்து தோளில் அணிவித்து, சலாம் வைத்து ஆடிப்போனான்.

“அலமாரிலே கொண்டு பத்திரமா வைலே... துவைச்சுக் காய வச்சிராதே!” என்றான் முத்தையா. சிரிப்பும் கும்மாளமுமாக இருந்தது. காத்தும் இந்தக் கொடைக்கு இல்லை.

அவன் காலத்திலேயே சாமி கொண்டாடிகள் இப்போது மூன்றாம் தலைமுறையினர். மூத்த தலைமுறையினரை நினைத்தால் மனதுள் பயம், பரவசம் எல்லாம் மிடைந்து ஊற்றெடுக்கின்றன. கண்மூடி நம்பிய காலம் மேன்மையானதோ என்ற கலக்கம் மீதுறுகிறது. இயந்திரமயம், தொழில்நுட்பம், அரைகுறைச் சுயநலமிகள் கற்பித்தவை, எல்லாம் நமக்குத் தெரியும் என்ற மிதப்பு எல்லாமுமாகக் காலத்தைக் கரையான் போல அரித்து விட்டன.

உறங்கும்போது வாங்குகிற மூச்சு சுழி மாறிப் போனாலும் போச்சு! மூப்பும் குறுகின காண்! நெருநல் உள்ளன் ஒருவன் இன்றில்லை! செத்த மரம் அடுக்கித் தீமூட்டி விடுவார்கள். அல்லது மின்மயானம். காலை தகனம். மாலை பால். மறுநாள் காலை உத்தர கிரியை. அன்று மாலையே இரயிலோ, காரோ, டீலக்ஸ் பேருந்தோ, விமானமோ பணியிடம் நோக்கிய பாய்ச்சல்.

படப்புச் சோறின் மேல் இன்னும் மாறாத கொதி, வில்லுப்பாட்டு உடுக்கின் தூண்டில், கழுத்தறுபட்ட கருஞ்சேவல் சூழம்பின் மணம் ஏதோ ஒன்று இந்த முறையும் அவனை ஊர்மன் கோயில் நடையில் கொண்டு நிறுத்தியது. தாத்தன் கும்பிட்ட, அப்பன் கும்பிட்ட கோயில் நடைய. சின்னஞ்சிறிய மருங்கினில் சாத்திய செய்ய பட்டும், பென்னம் பெரிய முலையும், முத்தாரமும், பிச்சி மொய்த்த

கன்னங்களில் குழலும், கண் மூன்றும் கருத்தில் வைத்து கண் மூடிப் பிரார்த்தித்து நின்றான் அவன். அபிராமி அந்தாதி ஓடியது வரிவரியாக.

மணிகள் கோர்த்த வில்லடித்து வரத்துப் பாட்டு, ஆராசனை, உள்கோயில் மேள மங்கலம், பூவெடுப்பு எல்லாம் முடிந்தபின், கோயில் முகப்பிலும் இடம் வலம் சிறகுகளிலும் பக்கத்தில் இருந்த தமிழர் நூல் நிலையத்திலும் பந்தி விளம்ப யத்தனித்தனர்.

துவட்டல், அவியல், எரிசேரி, பச்சடி கிச்சடிகள், பப்படம், சிவந்த சம்பா அரிசிச்சோறு, பருப்பு, சாம்பார், புளிசேரி, ரசம், சம்பாரம், சிறுபயற்றம் பருப்பு பிரதமன், பாலையங்கோட்டன் பழம்... நிலவாய்களின், சிப்பல்களின், வாளிகளின், தவிகளின், மூக்கன்களின், தம்ளர்களின் உலோக உரசல் சத்தம். விளம்புகிறவர் ஒச்சம். கலந்தெடுத்து காற்றில் அலைந்த அன்ன மணம்.

மூன்றாம் பந்தியில் உட்காரலாம் என்ற முடிவுடன் மேற்கே சாத்தாங்கோயில் நோக்கி நடந்தான். நல்ல மஞ்சள் வெயில். ஊரின் மேற்கெல்லை நீர் நிறை காவு கொண்ட சாஸ்தா. கடந்தால் மடத்தாம்பத்து. அதற்கும் மேற்கே பழையாறு. சேக்காளிகள் பலரும் அவசரப்பட்டுப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டனர். மூத்தோர் சிலர் கைத்தடியுடன் நடமாடினர். சொல்லப்போனால், நாங்கல் தூங்கல் நடை தாழ்ந்தது. கூன் குருடு குண்டு பாய்ந்தது, செப்பு நவுண்டது செண்பகம் பாய்ந்தது சூலைக்கூறு வயிற்றுப்புண் வாயுக் கோளாறு, என...

இவ்வாண்டுக் கொடை விழாவில் மிகத் தனியனாய் உணர்ந்தான். அவனை அண்ணன் என விளிப்போர் மரியாதையுடன் ஒதுங்கித் தவிர்த்துப் போயினர். மாசிமாத வெயில் சுள்ளென உறைத்தது. சாத்தாங்கோயில் இடப்பக்கம் கிடந்த ஊருணி தூர்க்கப்பட்டுப் பூங்கா ஆகிவிட்டது. பங்குனி உத்திரத்துக்குக் கொடியேறி, ஆறாம் நாள் நடக்கும் நம்பிரான் விளையாட்டு மைதானம் சுருங்கிவிட்டது. கோயிலின் வலப்பக்க ஊர்ப்புறக் கிளை நூலகம். வான் பெரிய அரசமரம் நின்ற இடத்தில் மேல்நிலை தண்ணீர்த் தொட்டி. அறுத்தடிப்புக் காலங்களில் நின்ற புளிய மரங்கள் பட்டுப் போயினவோ, தறித்து விறகாக்கினரோ! சாத்தாங்கோயில் உள் வளாகத்தில் பத்துக்கும் மேல் வேம்புகள் நின்றன ஒரு காலத்தில்.

பங்குனியில் பூத்து சித்திரை வைகாசியில் காய்த்து ஆனி ஆடியில் பழுத்து உதிரும். கிளிகள் வேப்பம் பழந்தின்ன கிளைகளில் தத்தும். இன்று ஒன்றிரண்டு மரங்கள் பாறி நின்றன.

சாத்தாங்கோயிலின் வடக்குப் பக்கமாக நடந்து, மடத்தாம் பத்து வயல் வரப்பில் நின்று செலவாதிக்குப் போகலாம் என மந்தகதியில் நடந்தான். சாத்தாங்கோயில் வடக்கு நடையின் வரிக்கல்லில் இரண்டு விடலைப் பையன்கள் உட்கார்ந்திருந்தனர். கீழே மண்தரையில் இடதும் வலதுமாக இரண்டு பேர்... இருபது இருபத்திரண்டு பிராயம் இருக்கும்.

முத்தாரம்மனுக்குக் கொடை என்றால் அவன் ஊரில் எப்போதும் அது அன்னக் கொடை. சில ஊர்களில் ஊட்டு என்பார்கள். உணவை ஊட்டுவதால் ஊட்டு. அமர்ந்து உண்ணும் இடம் ஊட்டுப்புரை.

கால் முட்டுக்குக் கீழிறங்கிய பெர்முடா அணிந்திருந்தனர் நால்வரும். இடுப்புக்கு மேலே கட்டம் போட்ட அரைக்கை சட்டைகள். தரையில் இருந்த ஒருத்தன் தொடைப் பக்கம் பிராந்திக் குப்பி ஒன்று நின்றது. பக்கத்தில் தண்ணீர் போத்தலும். நால்வர் கையிலும் பிளாஸ்டிக் தம்ளரில் பானம். ஒரு ரூபாய் ஊறுகாய்த் தடை யாவர் மடியிலும் கிடந்தது. ஓரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டுக் கடந்து போனான்.

மூத்திரம் பெய்துவிட்டுத் திரும்பும்போது ஒரு பையன் கேட்டான் - “அண்ணாச்சி ஒரு கிளால் ஊத்தட்டா?”

சற்றுத் திகைப்பாக இருந்தது அவனுக்கு. அவர்களை இன்னார் என்ற போத்தியம் இல்லை. இவர்களுடை அப்பன்மாறைப் பார்த்தால் அறிந்து கொள்வான். அவர்கள் அவனைச் சித்தப்பா என்றோ, பெரியப்பா என்றோ, மாமா என்றோ விளிப்பார்களாக இருக்கும். ஒருபோதும் அண்ணாச்சி என்று அழைக்க மாட்டார்கள். இவர்களை இன்னார் மகனா என்று விசாரிக்க இயலாது. அபிவாதையே சொல்ல மாட்டார்கள்.

ஊரைவிட்டு பிழைப்புக்காக நீங்கி 48 ஆண்டுகள் வடிந்து போயிருந்தன. அவனை இளக்காரம் செய்ய அவர்கள் அப்படிக்கேட்கவில்லை என முகபாவமும் தொனியும் உணர்த்தின. திகைப்பெலாம் அவர்கள் அண்ணாச்சி என விளித்ததில் இல்லை.

அவனும் இவர்களின் வயது கடந்து வந்தவன்தான். கொடைக்கும், கல்யாணம், மறுவீடு, சடங்கு போன்ற அடியந்திரங்களின் போதும் சிலர் தேறல் மாந்தினர். ஆள் நடமாட்டமில்லாத ஒதுக்கங்களில் இருண்டு அல்லது மூன்று பேர் தின்றவாறே பருகுவார்கள். அடியந்திர வீட்டு ஆக்குப்புவையில் இருந்து வாழை இலைத் தரம்பில் மடக்கிய அவியல், துவட்டல் அல்லது எரிசேரிதான் சைட் டிஷ். சிலருக்கு தொட்டு நக்க நாரத்தங்காய் பச்சடி. தேங்காய்ச் சிரட்டைதான் கிளாஸ்.

அப்போது முற்போக்கு சமூக நீதி திராவிட அரசியல் IMFL அறிமுகம் செய்திருக்கவில்லை. டாஸ்மாக்கடைகளும் திறக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பனங்கள், சொல்லி வைத்தால் கிடைத்தது. என்றாலும் பலருக்கு என்னும்போது பெரிய பாணைகள் சிலவற்றில் வரவேண்டும். ஊற்றிக் குடிக்கப் பணையோலைப் பட்டை முடைய இளம் பணையோலைகள் வேண்டும். கள்ளின் குழுஉக்குறி வெள்ளை.

ஒளவையாரம்மன் கோயில் பொத்தையில், நாவற்காட்டு மலைப்பறம்பின் அடிவாரத்து விளைகளில், தாடகைமலை மடிப்புகளில் காய்ச்சப்பட்ட சுத்தமான வாற்றுச் சாராயமும் கிடைத்தது. சாராயத்தைக் கறுப்பு என்றனர் குழுஉக்குறியாக. மருந்து என்ற சொல்லும் புழக்கத்தில் இருந்தது. சரக்கு என்ற சொல் தேடினால் அகராதிகளில் கிடைக்கும். விரலை முக்கி தீயில் காட்டினால் நீல நிறத்தில் கொழுந்துவிடும்.

தேவையானவர்கள், முன்பணம் கொடுத்திருப்பவர், ஈட்டானுக்கு வந்து, தேங்காய்ச்

சிரட்டையில் ஊற்றித் தரப்படுவதை ஒரே உறிஞ்சில் குடித்துவிட்டு, முகத்தைக் கோணி “ம்ஹம்... ம்ஹம்” என்று தொண்டையைச் செருமிவிட்டு இடத்தைக் காலி செய்வார்கள். ஈதெல்லாமே விளக்கு வைத்தபிறகு நடக்கும் காரியங்கள். எத்துக்குத்தாக, மறைவில் என்ன நடக்கிறது என்று எட்டிப் பார்த்தால் - வசக்கேடான பகல் நேரங்களில் - துரத்தி விடுவார்கள். அவர்களுக்கு ஏதும் தேவை இருந்தால் - “யாருலே அது? கெணவதி அண்ணனுக்கு மகனா? மக்காலே! ஒரு காரியம் செய் நீ... ஆக்குப் பெரைக்குப் போயி கிருஷ்ணபிள்ளை அண்ணன்கிட்டே சொல்லி நான் கேட்டேன்னு ஒரு இலையிலே கொஞ்சம் அவியலு மடக்கிக் கொண்டுக்கிட்டு வா என்னா!” என்று சொல்வார். கூட இருக்கும் இன்னொருவர் சொல்வார், “அங்கிண கனகண்ணன் நிண்ணா கேட்டிராத என்னா! சவம் கடுவா... சாடி விழுந்து கடிச்சிரும்...” என்பார். இன்னொருவர் சொல்வார், “தம்பி லே! ஒரு உவகாரம் செய்யி என்னா! அங்கிண கோயில் நடையிலே எங்க அப்பா நிப்பாரு... கொஞ்சம் இங்கிண வந்திட்டுப் போகச்சொல்லு என்னப்போ...” என்பார்.

ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பணம் போட்டு வாங்குவதால், உடன்பிறப்புகளுக்கும் ரத்தத்தின் ரத்தங்களுக்கும் தகவல் போகும். ஒரு சிரட்டை, கூடிப்போனால் இரண்டு சிரட்டை. மிக்கிஷ் என்று எதுவும் கிடையாது. இன்று சொல்கிறார்கள் அல்லவா Raw அல்லது Neat என்று அதுபோல அப்படியே உறிஞ்சுவது. ஒன்றிரண்டு பேர் தாங்கு சக்தி குறைந்தவர் சற்றுத் தள்ளாடி நடப்பார்கள். இயல்பாக இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள கொஞ்சம் வலிய அதிகம் சிரிப்பார்கள். சிலர் அலம்பல் செய்வதுண்டு. சொக்களி பேசுவதும் உண்டு. ஆனால் சச்சரவு, அடிதடி, சாதிச்சண்டை, கட்டப் பஞ்சாயத்து என்று என்னறிவில் போனதில்லை. எனவே குறுந்தலைவர்களுக்கு கட்டப் பஞ்சாயத்து சம்பாத்தியமும் இல்லை. எவராவது சற்று முறைத்தோ சினந்தோ பேசினால் தனியாகத் தள்ளிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் சகாக்கள்.

கொடை என்றால் நையாண்டி மேளக்காரர்களுக்கும் கும்பாட்டக் குட்டிகளுக்கும் ஒரு பங்கு போகும். சில அரிசி வைப்புக்காரரும் வேண்டிப் பெறுவார்கள்.

ஆனால் பட்டப் பகலில், சாத்தாங்கோயில் நடையில் அமர்ந்து குடிக்கிறார்களே என்று திகைத்தான் அவன். “நம்மள இன்னாருண்ணு தெரியாம அண்ணாச்சிண்ணு வேற கூப்பிடுகான்” என்று நினைத்தவாறு நடந்தான். சிரிப்பாகவும் வந்தது.

மூன்றாவது பந்தி போய்க் கொண்டிருந்தது. பசியும் முற்றி விட்டது. கிடைத்த இடத்தில் போய் உட்காரத்தோன்றியது. இதுவரை அவன் பங்கெடுத்த எல்லா அன்னக்கொடை பந்திகளிலும் பக்கத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட்டவன் முத்தையா. இன்று அவன் இல்லை என்ற ஆயாசம் அலைக்கழித்தது.

மீள்வாசிப்பு

மனை விளக்கா? மலை விளக்கா?

• மு.செல்வா

kavignarchella@gmail.com

சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலம், காப்பிய காலம், இடைக்காலம், சிற்றிலக்கிய காலம் மற்றும் நவீன காலம் என இலக்கியச் செழுமையும், நலன்களும் இடையீடற்ற இலக்கிய மரபும் (unbroken literary tradition) கொண்டு திகழ்வது தமிழ்மொழியின் சிறப்பாகும். பண்பாட்டுச் செழுமையின்மீது ஒவ்வொரு கண்ணியாக கொண்டு கட்டமைக்கப் பெற்றது தமிழ் மொழியாகும். இதில் எந்தக் கண்ணியைத் தொட்டாலும் வைரமாய் மிளிர்வது கன்னித் தமிழ்.

இடைக்காலக் கண்ணியில் எழிலுடன் திகழ்வது 'முத்தொள்ளாயிரம்' என்பதை நாமறிவோம். சங்கம் மருவிய காலத்தே தோன்றியதாகக் கருதப்படும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கும் பிந்தையதாகக் கருதப்படுவது முத்தொள்ளாயிரம். இதனை இடைக்கால நூலென்றும் இயம்புவது உண்டு.

இவற்றுள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அதன் பாடல்கள் சிலவற்றின் நலங்களை முன்னரே படித்துச் சுவைத்திருக்கிறேன். உருண்டோடும் காலவெள்ளத்தில் முத்தொள்ளாயிரத்தை மறந்திருந்தேன். தற்போது இந்த கொரோனா (Covid-19) நோய்த் தொற்றுக் காலம் மறுவாசிப்பிற்கு கைகொடுத்திருக்கிறது.

மனம் விரும்பும் இலக்கியத்தை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்துவதில்தான் எத்தனை இன்பம்?

தொட்ட இடத்திலெல்லாம் உவமைகள், உருவகங்கள், இயற்கை எழில்களைக் காட்சிப்படுத்தல்கள், கரைபுரண்டு ஓடும் கன்னியின் காதலும், காமமும்; அதனை மடைமாற்றம் செய்யும் அன்னையரின் தந்திர நடவடிக்கைகள், சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் வீரம், போர்த்திரம் அதைக் கண்டு சொக்கி நிற்கும் மடந்தையரின் பசப்பு நோய் என எதை விடுவது, எதை எழுதுவது என்ற பேதலிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன இதில் உள்ள 110 வெண்பாக்கள்.

சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்களின் மாண்புக்குப் பெருமை சேர்க்க மன்னர் ஒருவருக்கு 900 பாடல்கள் வீதம், மூவேந்தர்களுக்கும் 2700 பாடல்கள் முத்தொள்ளாயிரத்தில் புணையப் பெற்றதாகவும், இதில் காலத்தால் சிதைந்து போன அல்லது தவறிப்போன, நமது கைகளில் கிடைக்கப் பெறாத பாடல்கள் போக, வெறும் 110 பாடல்கள் மட்டுமே தற்போது கிடைக்கப் பெற்று தொகுக்கப் பட்டுள்ளதாக அறியும்போது நெஞ்சு கனக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஒரு உ.வே.சா. கிடைத்தது போல, இதற்கொரு

சூடம், மாடம், வெளித்
திண்ணைகளில் ஏற்றியவை
இல்லாமல், வீட்டிற்கே
உள்ளாக ஏற்றி வைக்கும்
விளக்கே இப்பாடலில் பயின்று
வரும் குடத்தில் இட்ட
விளக்காகும். கன்னியரின்
வெளித் தெரியாத காமத்தின்
குறியீடு அது.

பெருமகனார் கிடைக்காமல் போனது தமிழின் பேரிழப்புகளுள் ஒன்றாகும். வெறும் 110 வெண்பாக்களுக்கு உள்ளேயே இத்தனை தரவுகள், வரலாறுகள், விழுமியங்கள் கிடைத்துள்ளன என்றால், மீதமுள்ளவையும் நமக்குக் கிடைத்திருந்தால் எத்தனை பெரிய சொத்தாகி இருக்கும்? முத்தொள்ளாயிரம் எழுதியது ஒருவரா? பலரா? தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் யார்? என்பவை அறியமுடியாதது பெரும் சோகமே!

தமிழருடைய இலக்கிய வைப்பு முறைகளை நான் பல நேரங்களில் வியந்து சிந்திப்பதுண்டு. ஐந்து திணைகளுக்கும், திணைக்கு 100 பாடல்கள் வீதம் படைக்கப்பட்ட 'ஐங்குறுநூறு' அதற்குப் பாடல்கள் யாத்த கவிஞர்கள் ஐவர். மற்றும் பதிப்புச் செய்த பெரும் புலவர் ஒருவர், பதிப்பித்த அரசர் ஒருவர்; பத்து சேர மன்னர்கள் மீது மன்னர் ஒருவருக்கு 10 பாடல்கள் வீதம் யாத்துத் தொகுக்கப்பட்ட நூறு பாடல்களை உடைய 'பதிற்றுப் பத்து' என தொகை நூல்கள், சிறந்த மக்கள் மரபுத் தத்துவத்தின்படி நவீன கால தமிழ் இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் சங்ககால, சங்கம் மருவிய கால (பதினெண் கீழ்க்கணக்கு) நூல்கள், இடைக்கால இலக்கியங்கள் சிந்தனைத் திறன், அணி நலன்களோடு வைப்பு முறைகளுக்கும் முதன்மை தந்துள்ளது சிறப்புக்குரியதாகும். அவ்வகையில் முத்தொள்ளாயிரமும் சிறந்த வைப்பு நூலாக ஆகிறது. இதில் 104 ஆவது பாடல் ஒன்று, பாண்டியன் மாறன் வழுதியின் மீது பாடப்பெற்றது ஆகும். அப்பாட்டின் சிறப்பியல்புகளை ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வேந்தர்கள் தமது முறை தவறாத ஆட்சியின் கீழ், போர்க்களத்தே பெரும் வெற்றிபெற்ற போதோ அல்லது பண்டிகை நாட்களிலோ, நகர்வலம் என்ற சடங்குமுறைகளில் பெரும் வீதிகளில் பட்டத்து யானையின் மீது பவனி வருவதும், அவ்வாறு வரும்போது மக்களின் எண்ண ஓட்டம் மற்றும் எழுச்சிகளை நேரே கண்டு அறிவதும், மகிழ்வதும் அதன் நோக்கமாக இருந்தது.

பாண்டியன் வழுதி அவ்வாறு நகர்வலம் வந்துற்றபோது மாநகர குடிகளில் ஒருத்தியும், பூங்கொடி போன்ற எழிலுடையவளாகவும் திகழ்கின்ற கன்னி ஒருத்தியின் மனதில், வழுதியின் மீது எழுந்த காமத்தைச் சிறந்ததொரு சிந்தனை வளமிக்க உவமையோடு எடுத்தியம்புகிறது இப்பாடல்.

“பூங்கொம்பு போன்ற அழகிய மகளினின் காமம், எளிதில் வெளிப்படுவதில்லை. அது குடத்தில் இட்ட விளக்கொளி போல் மறைந்தே இருக்கும். ஆனால் பாண்டிய மன்னன் உலா வருவதற்காக அரண்மனையை விட்டுக் கிளம்பி விட்டாலோ, ‘ஆநிரைகள் இரைதேடி மேய்ந்து பட்டி திரும்பும் மாலை நேரத்தில், மலையின் மீது தோன்றும் தீயானது ஊரார் அனைவரின் கண்களிலும் படுவது போல’ அவளது காமமும் அனைவரின் கண்களிலும் பட்டுப் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகிறது” என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும். பாடல் இதோ-

**குடத்து விளக்கேபோற் கொம்பன்னார் காமம்
புறப்படா, பூந்தார் வழுதி புறப்படின
ஆபுகு மாலை யணிமலையில் தீயேபோல்
நாடறி கௌவை தரும் (104)**

இப்பாடல் சிறியதுதான், ஆனால் அதுதரும் பொருளும், உவமையும், அது வாசிப்பவர் மனங்களில் ஏற்படுத்தும் காட்சி இன்பங்களும் ஈடுஇணையற்றவை.

**ஊராரின் பழிச்சொல்லுக்கு (கௌவை)
ஆளாகும் இந்தக் காமப் பெருந்தீயை, இந்தப்
பெண் அடக்கலாகாதா? ஏனிவளுக்கு இந்த
நிலை? எனப் படிப்பவர் மனந்துடிக்குந்தான்.
நாவடக்கம், அவையடக்கம் போல இப்பெண்
வீட்டக்கம் கொண்டிருக்கக் கூடாதா? எனக்
கேள்விகள் கேட்கத் தோன்றும்.**

பெருவழக்காக கார்த்திகை நாளிலும், ஏனைய பண்டிகை நாள்களிலும், அவரவர்கள் தகுதிக்கு ஏற்பவும், இல்லத்தின் இடவசதிக்கு ஏற்பவும், விளக்குகளை ஏற்றி வைப்பதை இன்றும் காண்கிறோம். நகர்ப்புறத்தைக் காட்டிலும் கிராமங்களில் வீட்டின் தாழ்வாரங்களிலும், வீட்டிற்கு வெளியே அமைந்துள்ள மாடக்குழிகளிலும், குடிசைகளின் முன்னால் இருக்கும் திண்ணைகளிலும் விதவிதமாக விளக்குகளை ஏற்றி வைத்து கிராமத்து அழகைப் பேரழகாக ஆக்கி வைப்பார்கள். அந்த நாட்களில், எனது இளம் பிராயத்தில் தாயாருக்கோ அல்லது தமக்கையருக்கோ நானும் உடனிருந்து விளக்குகள் ஏற்றி உதவிய நாட்கள் திரும்ப வராத பேருவகை நாட்களாகும். கூடம், மாடம், வெளித் திண்ணைகளில் ஏற்றியவை இல்லாமல், வீட்டிற்கே உள்ளாக ஏற்றி வைக்கும் விளக்கே இப்பாடலில் பயின்று வரும் குடத்தில் இட்ட விளக்காகும். கன்னியரின் வெளித் தெரியாத காமத்தின் குறியீடு அது.

மாறாக, ஊரகப் பகுதியில் ஒரு சிற்றூரின் அருகில் உள்ள குன்று அல்லது கரடுகளின் உச்சியில் அமைந்த, பெருமாள் அல்லது சிவன் கோயில்களுக்கு முன்னர் நிறுவப்பட்டிருக்கும், ஒற்றைக் கல்லால் ஆன எட்டடிக்கும் குறையாத உயரமுள்ள தீபத் தூண்களை உங்களில் பலரும் பார்த்திருக்கலாம். தூணின் உச்சியில் அகலவும், ஆழவும் குழிவெட்டப்பட்டிருக்கும். அதே பண்டிகை நாட்களில், நெய்யூற்றி திரியமைத்து மேற்படி தீபத் தூண்களில் ஏற்றப்படும் விளக்கின் ஒளி, குன்று முழுதும் பட்டுத் தெறிக்கும், மேலும் தன் ஒளியழகை ஊர் முழுதும் காட்டிச் சிரிக்கும். அது, இப்பாடலில் பயின்று

வரும் 'மாலை அணிமலையில் தீயே' போன்றதாகும். பொதுவெளியில் கன்னியரிடையே பொங்கிவரும் காமத்தீயே இதன் குறியீடாகும். மாறன் வழியின் போழ்கில் ஈடுபட்ட, இப்பாட்டிடைக் கன்னியொருத்தியிடம் எழுந்த காமத்தீக்கு, இதைவிடச் சிறந்த ஒப்புமை வேறு என்ன கூறிவிட முடியும்?

ஊராரின் பழிச்சொல்லுக்கு (கௌவை) ஆளாகும் இந்தக் காமப் பெருந்தீயை, இந்தப் பெண் அடக்கலாகாதா? ஏனிவளுக்கு இந்த நிலை? எனப் படிப்பவர் மனந்துடிக்குந்தான். நாவுடக்கம், அவையடக்கம் போல இப்பெண் வீட்டக்கம் கொண்டிருக்கக் கூடாதா? எனக் கேள்விகள் கேட்கத் தோன்றும்.

இப்பெண்ணை நோக்கிய மேற்படி கேள்விகளுக்கு திருக்குறளில் வள்ளுவப் பேராசான் காமத்துப்பால் 'நிறையழிதல்' அதிகாரத்தின் மூன்றாவது பாடலில் கன்னி ஒருத்தியின் வாய்மொழியாகப் பொருத்த முற பதிலளிக்கிறார்.

'நான் காமத்தை அடக்க முயன்றாலும் முடியவில்லை. என் நினைவின்படியும் நடக்கவில்லை. என்னிடத்தே தும்மல் வருதல் போல காமம் தானாகவே வெளிப்பட்டுவிட்டது' என்கிறார் நங்கை.

"மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ குறிப்புஇன்றித் தும்மல்போல் தோன்றி விடும்"
(குறள்.1253)

இத்தகைய ஊராரின் பழிச்சொல் வருவதற்கு முன்னமே எச்சரிக்கை ஆகிவிடுகிறாள், 'ஐந்திணை ஐம்பது' என்னும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல் காட்டும் காதல் நங்கை ஒருத்தியின் தோழி. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் 'கண்ணாஞ்சேந்தனார்' இயற்றிய ஐம்பது வெண்பாக்களால் ஆன நூல் ஐந்திணை ஐம்பதாகும்.

தோழி கூறுகிறாள், 'யாமும், குழலும், முழவும் ஒலிப்பதுபோல் அருவிகளை உடைய சிறந்த மலை நாட்டின் தலைவனே' இரவுக் குறியில் நீ மறைந்து வந்து வந்து போகும் தன்மை எண்ணி, எம் தலைவி வருந்துகிறாள். இரவு வருகை உனக்கு ஆபத்தாகலாம், அன்றியும் ஊரார் பழிச்சொல் உரைப்பாராகலாம். எனவே, இரவுக் குறியை விடுத்து எம் தலைவியை மணம் கொண்டு அழைத்துச் செல்க' என்கிறது இப்பாடல்.

'யாமும் குழலும் முழவும் இயைந்தென வீழும் அருவி விறல்மலை நன்னாட! மாழைமான் நோக்கியும் ஆற்றாள் இரவரின் ஊரறி கௌவை தரும்' (ஐந்திணை ஐம்பது7)

ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட, முன்னர்க் குறிப்பிட்ட முத்தொள்ளாயிரம் பாடல் வரிகள், ஊற்றெடுக்கும் கவிஞன் ஒருவனின் அனுபவம் சார்ந்த புலப்பாட்டு நெறியில் எழுதப்பட்டுள்ளதால், ஒத்த சிந்தனையுள்ள திருக்குறள் மற்றும் ஐந்திணை ஐம்பது போன்ற பிற இலக்கியங்களையும் ஒப்பு நோக்க வேண்டியது உள்ளது.

இந்நிலையில் 'ஆபுகு மாலை யணிமலையில் தீயேபோல்' என்ற ஒப்புமையின் மீது மேலும் நமக்கு கேள்விகள் எழுகின்றன. ஆபுகு மாலைக்கும், அணிமலையின் தீயிற்கும் என்ன தொடர்பு? என்பதுவே அதுவாகும்.

கிராமப்புறங்களில் கன்று காலிகள் காலை நேரங்களில் மேய்ச்சல் நிலம் நோக்கி அழைத்துச் செல்லப்படும். ஊர்ப்

பொதுவில் அனைத்து கன்றுகாலிகளும், நியமிக்கப்பட்ட ஒரு சிலரால் மேய்ச்சலுக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழக்கமும் உண்டு.

காலை நேரங்களில் நீர்நிலைகள் மற்றும் பசும்பற்களின் மேய்ச்சல் நிலங்களின் மீதான ஆசையினால் மாடுகள் உற்சாகமாகப் பாய்ந்து செல்லுவதைக் காணலாம். மேய்ச்சல் கண்ட கன்று காலிகள், மாலையில் அந்திமயங்கும் நேரத்தில் மேய்ச்சலால் வயிறும், மனமும் நிறைந்த ஆயாசத்தில் தளர்நடையில், கழுத்தை ஆட்டி அசை போட்டவாறு ஊர் திரும்பும் அழகையும் காணலாம். மண் சாலையெங்கும் புழுதி கிளம்ப, கழுத்துகளில் கட்டிய மணி 'கிண்கிணி' ஒலியெழுப்ப, அவற்றின் மீது அமர்ந்த கரிச்சான்கள் கிரீச்சிட, மாடுகளின் காலிடுக்கில் மைனாக்கள் புகுந்துவர, ஆநிரை பட்டி திரும்பும் காட்சிகள் கவித்துவமாக விரிவடையும்.

அதுபோன்றதொரு காட்சி, 'தாமஸ் கிரே' (Thomas Gray) என்கிற ஆங்கிலக் கவிஞன் இயற்றிய 'தேவாலய கல்லறையிலிருந்து எழுதப்பட்ட இரங்கற்பா' (Elegy Written in a country Churchyard) என்ற நெடுங்கவிதையின் துவக்கத்தில் அழகுற சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும்.

'மாலைநேர கிராமம் ஒன்றின் தேவாலயக் கல்லறையில் கவிஞன் அமர்ந்திருக்கிறான் (Narrator). இருள்கவியும் நேரம், தேவாலயத்தின் மணியோசை கேட்கிறது, மேய்ச்சல் நிலத்திலிருந்து பட்டி திரும்பும் கன்று காலிகள் பெருநடையில் கிராமச் சாலையில் வரிசை கட்டித் திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. கையில் கலப்பையுடனும், தளர் நடையுடனும் விவசாய நிலங்களிலிருந்து உழவர்கள் ஊர் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கன்று காலிகளின் கழுத்து மணியோசை மெல்ல மெல்ல கேட்டு மறைகிறது' என்பதாக அந்தக் கவிதை நீளும்.

இதுபோன்றதொரு வர்ணிப்புத் திறனை 'ஆபுகு மாலை' என்ற இரண்டே சொற்களில் முத்தொள்ளாயிரத்தின் இந்தப் பாடல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

அத்தோடு காலங்காட்டும் கருவிகள் ஏதும் இல்லாத அந்தக் காலத்தில் தேவாலய மணியோசையை வைத்தோ அல்லது மசூதிகளின் பாங்குச் சத்தத்தை வைத்தோதான் காலத்தைக் கணித்து, இருள் கவியும் நேரமிது, விளக்கேற்ற சிறந்த நேரம் என்று ஊர்ப் புறத்தில் கண்டு தெளிந்தார்கள்.

மேலும், மசூதிகளில் பாங்கு சொல்லும் நேரமும், கோவில்களில் மணியோசையோடு பூஜிக்கும் நேரமும், பெரும்பாலும் பட்டி திரும்பும் கன்று காலிகளின் ஓசையிலிருந்தே கிராமப்புறங்களில் அறிந்தார்கள். எனவே, கால்நடைகள் ஊர் திரும்பும் நேரமே, குன்றுகளில் விளக்கு என்னும் நெருப்பேற்றும் நேரமாக அமைந்தது என்ற நுட்பத்தை அறிந்த முத்தொள்ளாயிரத்துக் கவிஞர் கிராமம் சார்ந்த தனது உவமான அறிவை, நகர் சார்ந்த மன்னவனின் நகர்வலத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

பெயர் அறிந்திடாத இப்பாடலின் ஆசிரியர், தான் கண்டுணர்ந்த அகமனக் காட்சிகளை காலத்தால் அழியாத சித்திரமாக்கி, படிப்பவரின் உள்ளக் கிடக்கைக்கு ஏற்றாற்போல் விரிவுக்கு வித்திட்டுள்ளார். முத்தொள்ளாயிரம் அனைவரும் படித்துச் சுவைக்க வேண்டிய இலக்கியம் என்பதில் தமிழுக்குப் பெருமையே ஆகும்.

வருமுன் காப்பது அறிவு

ஒரு சமுதாயத்தின் அதிகாரங்களைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கும் 'பெட்டகம்' மக்களைத் தவிர வேறில்லை என்றார் அமெரிக்க விடுதலைப் பிரகடனத்தின் சிற்பி தாமஸ் ஜெபர்சன். ஆனால் இப்போது அவர் உயிருடன் இருந்தால் தனது கருத்தை மறு ஆய்வு செய்ய நேர்ந்திருக்கும். ஏனெனில் அமெரிக்க மக்கள், 4 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடக்கும் அதிபர் தேர்தலில்கூட, 50 சதவீதத்துக்கு மேல் வாக்களிப்பதில்லை. எனவேதான் 'தேர்தல் நாளில் பெரும்பான்மையான அமெரிக்கர்கள் கடற்கரையில் உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்குகிறார்கள்' என்று கிண்டல் செய்கிறார் கியூபா அதிபர் பிடல் காஸ்ட்ரோ.

இது சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்ட கருத்தாகத் தோன்றினாலும், மக்களின் ஈடுபாடு நாளுக்குநாள் குறைந்துவருவது பற்றி அந்நாட்டுத் தலைவர்கள் கவலைப்படத் தொடங்கியுள்ளனர். மக்கள் விரக்தி அடைந்துவிட்டதாகக் கூற முடியாவிட்டாலும், விட்டேத்தியாக இருப்பது உண்மை. இதற்குக் காரணம் என்ன? தேர்தல் என்பதே சில குறிப்பிட்ட குழுக்களின் சொந்த ஆதாயத்துக்கான ஆடுகளம். பணமும் மோசமான தந்திரங்களுமே வெற்றி / தோல்விகளை நிர்ணயிக்கின்றன என்பது அவர்களின் கருத்து.

இந்தச் சலிப்பும் சந்தேகங்களும் உலகின் சுதந்திர ஒளிவிளக்காகச் சித்திரிக்கப்படும் அமெரிக்காவின் ஜனநாயக அமைப்பு முறைக்கே அவப்பெயரை ஏற்படுத்திவிடும் என்ற அச்சம் அரும்பத் தொடங்கியுள்ளது. மக்களின் மனநிலையை மாற்றும் முயற்சிகள் அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பான ஆய்வுகளும் தீவிரமாக நடந்து வருகின்றன.

எந்த
அரசியல்வாதிகளுக்குப்
பின்னணியில் யார் யார்
இருக்கிறார் என்பதை
அறிந்துகொள்வது
வாக்காளர்களுக்கு
மட்டுமல்ல.
ஜனநாயகத்தின்
ஆரோக்கியத்துக்கே
அவசியமானது.

பிரிட்டிஷ் காலனி ஆதிக்கத்திலிருந்து ஆயுதப் போராட்டம் முலம் விடுதலை பெற்ற அமெரிக்கக் காலனிகள் (மாநிலங்கள்), கூட்டாட்சி (சமஷ்டி) முறையே தங்களுக்கு ஏற்ற அமைப்பாக வரித்துக் கொண்டன. விடுதலைப் போராட்டத்தின் தளநாயகர் என்ற கருதப்படும் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் நினைத்திருந்தால், மாமன்னராக முடிசூட்டிக்கொண்டிருக்க முடியும் என நினைப்போர் இன்றைக்கும் உள்ளனர். அவர் மீது மக்களுக்கு அவ்வளவு அபிமானம்; அபரிமிதமான நம்பிக்கை. ஆனால் கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்குவதில் அவரும் இதர விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்களும் காட்டிய உறுதி அபாரமானது. இரண்டு முறைக்கு மேல் ஒருவர் தொடர்ந்து அதிபராக இருக்கக்கூடாது என்று பின்னாளில் முடிவு செய்வதற்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தவரும் வாஷிங்டனே. இந்த உன்னத மனிதர் நிச்சயம் சொர்க்கத்திற்குத்தான் சென்றிருப்பார் என்பது அமெரிக்கர்களின் நம்பிக்கை. அதனால்தான் அவர் விண்ணரசில் வீற்றிருப்பதைப் போன்ற சித்திரம் நாடாளுமன்றக் கட்டட (காபிடால்) விதானத்தில் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்கிய மாநிலங்கள், தேசிய அரசுக்கென்று சில அதிகாரங்களை வழங்கின. பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, செலாவணி ஆகியவையே ஆரம்பத்தில் தேசிய அரசின் முக்கியப் பொறுப்புகள். மக்களுக்கு நெருக்கமான மாநில அரசுகளிடமே பெரும்பாலான அதிகாரம் இருக்க வேண்டும் என்பது 1787இல் அமெரிக்க அரசியல் சாசனத்தை உருவாக்கிய மூலவர்களின் நோக்கம்.

ஆனால் 1929இல் தொடங்கிய மாபெரும் பொருளாதார மந்தநிலை மத்திய-மாநில அதிகார எல்லைக்கோடுகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. மக்களுக்குத் தேவையான சுகாதாரம் மற்றும் பிற சேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய இயலாமல் மாநிலங்கள் தடுமாறின. தேசிய அரசின் உதவியை நாடின. வேலைவாய்ப்பு, முதியோர் ஓய்வூதியம் தொழிலாளர் நலன் உள்ளிட்ட சமூகத் திட்டத்தை அதிபர் பிராங்க்லின் டி. ரூஸ்வெல்ட் அறிவித்தார். தேசிய அரசின் அதிகாரங்கள் படிப்படியாக அதிகரித்தன. வீட்டு வசதி, கல்வி உள்பட சிவில் உரிமைத் துறைகளிலும் அது காலடி எடுத்து வைத்தது. சுற்றுச்சூழல், நல்வாழ்வுத் திட்டங்களிலும் தீவிரம் காட்டத் தொடங்கியது. இதையடுத்து மாநிலங்களின் அதிகாரத்தில் தேசிய அரசு கைவைப்பதாக எதிர்ப்புக்குரல் எழுந்தது.

அமெரிக்காவில் 50 மாநிலங்கள்; 78,000 உள்ளாட்சி அமைப்புகள்; இவை தவிர பூர்வகுடிகளான செவ்வந்தியர்களின் தன்னாட்சிப் பிரதேசங்கள் வேறு. இவை ஒவ்வொன்றும் குட்டிக் குடியரசுகள், தேசிய

அரசைப் போல மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனி அரசியல் சட்டங்கள் உள்ளன. ஆனால் இவை தேசிய அரசியல் சாசனம், சட்டங்கள், பிரகடனங்களுக்கு முரணாக இருக்கக்கூடாது.

மாநிலங்களின் தலைமீது தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் கத்தியாய் நமது நாட்டில் கருதப்படும் அரசியல் சாசன 356வது பிரிவு போன்று அமெரிக்க அரசியல் சாசனத்தில் இல்லை. ஆனால் நாட்டின் இறையாண்மைக்கும் ஒற்றுமைக்கும் ஆபத்து ஏற்படுத்தும் வகையில் கலகக்கொடி உயர்த்தும் மாநில அரசுகளை ஒடுக்கும் அதிகாரம் தேசிய அரசுக்கு உள்ளது. அங்கு உள்நாட்டு யுத்தம் (1861 -- 1865) நடந்தபோது இந்த அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அண்மைக் காலத்தில் மாநிலங்களின் நியாயமான உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் போக்கு அமெரிக்காவில் அதிகரித்து வருகிறது. இதற்கு அச்சாரமிட்டவர் அதிபர் ரேகன். தேசிய அரசிடமிருந்து சில அதிகாரங்களை 1981இல் மாநிலங்களுக்கு அவர் திருப்பிக் கொடுத்தார். இது மெதுவாக வேகம் பெற்று 1996இல் உச்சத்தை எட்டியது; நல்வாழ்வு சீரமைப்பு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது. மாநிலங்களுக்குப் பெருமளவு அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள், நிதி ஆதாரங்கள் கிடைக்க வழி பிறந்தது.

இதற்கிடையில் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் செயல்பாடுகளைக் கண்காணிக்கும் வகையில் வாக்காளர்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. தேர்தலில் நிற்பவர் யார்? அவரது பூர்வோத்திரம் என்ன? நிதி நிலைமை என்ன? தகுதிகள் என்ன? தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின் எப்படிச் செயல்படுவார் என்பதை அறிவதற்கான வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக நாடாளுமன்ற இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களின் பெயர்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. தொலைபேசிப் புத்தகங்களைப் புரட்டினாலே தங்கள் பிரதிநிதியார் என்பதை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் தேசிய மாநில அரசுகளுக்கான பிரிவில் அது சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய ஏடு ஒன்று மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வெளியிடப்படுகிறது. எந்தப் பொது நூலகத்திலும் இது கிடைக்கும், இந்த ஏட்டை எடுத்துப் படித்து தங்கள் பிரதிநிதிகளின் செயல்பாட்டை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அடுத்த தேர்தலில் அவரது கதியை நிர்ணயிக்க இது உதவும்.

இது கம்ப்யூட்டர் யுகம். இன்டர்நெட் காலம். வேட்பாளர்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகள் பற்றிய விவரங்களைத் துல்லியமாக அறியும் வகையில் ஒரு திட்டம் (Project voice smart) செயல்பட்டு வருகிறது. இதை ஆரம்பித்தவர்கள் முன்னாள் அதிபர்கள் கார்ட்டர் மற்றும் ஃபோர்டு, இது

லாபநோக்கம் இல்லாத சேவை அமைப்பும், இதன் தகவல்தளம் நுட்பமானது. புதுமையானது; நாடு தழுவியது. தேர்தலில் போட்டியிடுவோர் பற்றிய விவரங்கள் இயன்ற அளவு விரிவாகவும் ஆழமாகவும் திரட்டப்பட்டு கம்ப்யூட்டரில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. நாட்டின் எந்த மூலையில் உள்ளவரும் இலவசமாக இந்த விவரங்களை இன்டர்நெட் மூலம் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே தங்கள் வேட்பாளர் என்ன படித்திருக்கிறார்? எங்கு வேலை பார்க்கிறார்? அவரது சொத்து எவ்வளவு? வியாபாரம் செய்கிறாரா? தொழிற்சாலை வைத்திருக்கிறாரா? பண்ணைக்குக்குச் சொந்தக்காரரா? தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இவர் எப்படிப்பட்டவர்? பொதுவாழ்வில் இவரது ஈடுபாடு எத்தகையது? வகித்த பதவிகள் என்ன? பிரசாரத்திற்கான செலவை எப்படி ஈடுகட்டுவார் என்பது போன்ற எல்லா விவரங்களையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். பெப்ஸி பிரியரா, கோககோலா ஆதரவாளரா என்பதைக்கூட அறிய முடியும்.

இதனால் சரியானவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பவும் அவர்களின் செயல்பாடுகளை மதிப்பிட்டு மறுதேர்தலில் பாடம் கற்பிக்கவும் மக்களுக்கு வாய்ப்பு உள்ளது.

பல்கலைக்கழகங்களிலும் இத்தகைய தகவல்களைத் திரட்டி கம்ப்யூட்டர்களில் சேமித்து வைக்கும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன. தேவையானவர்கள் இவற்றைப்

பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். இத்தகைய வசதி வாய்ப்புகள் அமெரிக்காவில் மட்டுமின்றி ஜனநாயகத்தை நேசிக்கும் எல்லா நாடுகளிலும் இருப்பது அவசியம்.

பொதுவாழ்வில் நேர்மையானவர்களே நீடிக்கும் நிலை வரவேண்டும் என்ற குரல் நமது நாட்டிலும் ஒங்கி ஒலித்து வருகிறது. பொதுத் தேர்தல்கள் வருவதற்கு முன் இதுபோன்ற அமைப்பு ஒன்று ஏற்படுமானால் விவரமறிந்த வாக்காளர்கள் அதன் மூலம் தகுதி வாய்ந்த வேட்பாளர்களை அடையாளம் காண முடியும். மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு நிறுவனங்கள் மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களுக்கும் எடுத்துக்கூறி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த இயலும்.

எந்த அரசியல்வாதிகளுக்குப் பின்னணியில் யார் யார் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்வது வாக்காளர்களுக்கு மட்டுமல்ல. ஜனநாயகத்தின் ஆரோக்கியத்துக்கே அவசியமானது. குற்றக் கும்பல்களின் தலைவர்கள் அரசியலில் நுழைவதை ஆரம்பத்திலேயே அணைபோட்டுத் தடுத்துவிட்டால் ஆட்சியில் அமர்ந்து அநியாயம் புரிவதற்கு வழியில்லாமல் போய்விடும்.

(தினமணியின் முன்னாள் செய்தி ஆசிரியரான ஏ. ராயப்பன் அமெரிக்க அரசின் அழைப்பின் பேரில் 1997ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கா சென்று திரும்பிய பிறகு தினமணியில் எழுதிய கட்டுரை, தற்போதைய அமெரிக்கத் தேர்தலைக் கருத்தில் கொண்டு மீண்டும் பிரசுரமாகிறது.)

சந்தா விவரம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200
(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றுபெற்று விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)	

வெளிநாட்டு சந்தா

ஆண்டுக் கட்டணம் (வெளிநாடு) ..... \$ 30

விளம்பரக் கட்டண விவரம்

அட்டை (வண்ணப் பக்கம்)	
பின் அட்டை (வண்ணம்)	ரூ. 10,000
உள் அட்டை (வண்ணம்)	ரூ. 7,500
உள் பக்கம் (கருப்பு வெள்ளை)	
முழுப் பக்கம்	ரூ. 2,000

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும் KAAKKAI, A/c No. 60111010005660 SYNDICATE BANK, TRIPLICANE, CHENNAI - 5. IFSC: Synb0006011 என்ற பெயருக்கு, சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும். பணவிடை (மணியார்டர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503, தொலைபேசி : 04428471890
மின்னஞ்சல்: kaakkaicirakinile@gmail.com

தொன்மம்

சீதளா அம்மனும் கொரோனா தேவியும்

● அ.கா. பெருமாள்

திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் பெரியபுராணத்திற்கு பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்த போதுதான் உ.வே. சாமிநாத அய்யருக்கு உடம்பில் கொப்புளம் கண்டது. உடனே ஆதீனத் தம்புரான் அவரை வளைந்த மூங்கில் பல்லக்கில் ஏற்றி சூரிய மூலை வீட்டிற்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். அந்தப் பல்லக்கு மூடப்படாதது. அதை உ.வே. சாவின் வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்லவில்லை. ஒரு தென்னந்தோப்பில் பல்லக்கை இறக்கினார்கள். பின் யாரும் குடியிருக்காத ஒரு வீட்டில் அவரை படுக்க வைத்தனர். உ.வே. சாவுக்கு வந்த அம்மை நோயின் பெயர் பனை ஏறி அம்மை. இது 1872 ஆம் ஆண்டு நிகழ்வு.

பெரியம்மை

பொதுவாக பெரியம்மை (Small box) என்று நாம் சொல்லுகிற வியாதியை வைசூரி, வசூரி, பசூரி, மசூரி, குருநோய், தட்டம்மை, அம்மை எனப் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கிறார்கள். மாரியம்மை தாலாட்டு (சுப்பையா நாடார், திருநெல்வேலி பாலம் 1872) பெரியம்மையின் வகைகளைப் பட்டியல் இடுகிறது.

இந்தப் பட்டியலில் உள்ளவை எல்லாம் தானியங்கள், பலசரக்கு பொருட்களின் பெயர்கள்தாம். இவற்றில் கடுகு அம்மை, வரகு அம்மை, மிளகு அம்மை, வெந்தய அம்மை என்பவை தவிர வேறு தானியங்களின் பெயர்களில் அமைந்தவைகளும் உண்டு. இவை நோயின் தன்மையால் குறிக்கப்பட்டவை அல்ல. தொன்மக்கதைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.

மந்திரமே மருந்து

தமிழகத்தில் நாட்டுவைத்தியம் கைவைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம், என்பவை எல்லாம் சித்த

வைத்தியத்திலும் ஆயுர்வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டவை; வாய்மொழியாகப் பரவியவை தாம். வியாதியைத் தெய்வத்துடன் இணைப்பது மருந்து அல்லாத வழியைத் தேடுவது என்ற நடைமுறை இன்றும் தொடருகிறது. விஷ ஜந்துகள் கடித்ததும் மந்திரம் ஓதுவதும் வயிற்றுவலி, வாயுபிடிப்பு எனச் சிலவியாதிகளுக்கு மந்திரம் ஓதுவதும் என்பவை இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளன. இப்படி செய்பவர்கள் அந்த வியாதிக்கு மட்டும் வைத்தியம் செய்பவராய் இருப்பர். பாம்புகடிக்கு மந்திரம் மூலம் நிவர்த்தி செய்பவர் வயிற்றுவலியைக் குணமாக்க மாட்டார்.

காலரா

இவை அல்லாமல் சிறப்பு வியாதிகள்- கொள்ளை வியாதிகள் தொற்றுவியாதிகளுக்கு முறையாக வைத்தியம் செய்யப்படவில்லை. மாட்டு வாகாட நூல் ஒன்றின் (விருதுப்பட்டி 1902) பின்னிணைப்பில் உள்ள பாடல்கள் பெரியம்மைக்கு வைத்தியம் கிடையாது. நோயாளியைத் தனிமையிலாக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றன. என்றாலும் காலரா போன்ற வியாதிகளுக்கு வைத்தியம் செய்யப்பட்டதை மாட்டுவாகாடம் நூலின் பின்னிணைப்பு கூறுகிறது. முள்ளம்பன்றியின் கல்லீரல் சூப்புடன் எலுமிச்சம்பழம் சாற்றைக் கலந்து குடித்தால் காலரா குணமாகும். இதனால் காலரா பரவிய காலத்தில் முள்ளம்பன்றி வேட்டை சகஜமாயிருந்தது. காலராவுக்கு இன்னொரு வைத்தியம் உண்டு. அது சண்டாள மருந்து. அதாவது காலரா வந்தவர் செத்துப்போவார் என்று தெரிந்ததும் கடைசியாகக் கொடுக்கப்படும் மருந்து. காந்தாரி மிளகை அரைத்து நோயாளிக்குக் கொடுப்பது அந்த வைத்தியம். இது எல்லா

கிருமிகளையும் கொல்லும் என்பது நம்பிக்கை.

வேகமாகப் பரவும்

ஒரு வியாதி பற்றிய உண்மை அறிவை விட அது பற்றிய தொன்மை, வதந்திகள் எல்லாம் வேகமாகப் பரவிவிடும் என்பதற்கு பிளேக் சிந்து, பெரியம்மை தாலாட்டு போன்ற நாட்டார் பாடல்களில் சான்று உள்ளன. இவற்றின் இடங்களை இன்று வாட்ஸ்அப், முகநூல் பிடித்துக் கொண்டுள்ளன.

மஞ்சள்

பெரியம்மை நோயைத் தாய்த் தெய்வத்துடன் தொடர்புபடுத்துவது பரவலாக இருந்தது. இந்நோயுடன் மஞ்சள் நிறத்துடன் தொடர்புபடுத்துவது போல் எகிப்தில் சிவப்பு வண்ணத்துடன் தொடர்புபடுத்தினர். இதே நம்பிக்கை ஐப்பானில் இருந்தது. அதனால் பெரியம்மை வந்த நோயாளிக்கு சிவப்பு ஆடையை உடுக்கும் வழக்கம் ஐப்பானில் உண்டு. இதெல்லாம் முந்திய கால நிகழ்வுகள்.

சீதளா அம்மன்

வடஇந்தியாவில் பரவலாக அறியப்பட்ட சீதளா அம்மன் வெப்புநோய்க்கு உரியவள். பீகாரில் இவள் குழந்தைகளின் வயதுக்கேற்ப வெப்புநோயைக் கொடுக்கிறாள். அந்த நோய்க்கு ஏற்ப பெயரும் பெற்றாள். அதாவது குழந்தையின் ஏழாம் வயதில் வெப்பு நோயை உண்டாக்கும் சீதளாவை பலமாதா, பாள் சசிமாதா என்றும் பதினைந்து வயதுக்குழந்தைக்கு நோய் கொடுப்பவளைப் பாடிமாதா என்றும் வயதானவர்களுக்கு நோய் கொடுப்பவளைக் குல சீலா மாதா என்றும் அழைத்தனர்.

உத்திரப் பிரதேசம், பஞ்சாப் ஆகிய மாநில கிராமங்களில் வடிவமற்ற தெய்வமாக வழிநடைப்பாதைகளில் இடம்பெறும் சீதளம்மா, அஸ்ஸாமில் சப்த கன்னிகைகளில் ஒருத்தியாக, ஒடிசாவில் தாக்குறனி என்றும் அழைக்கப்படுகிறாள். வங்காளத்தில் சாண்டி, ராட்சசகாளி என்னும் பல பெயர்களில் வழிபாடு பெறுகிறாள்.

மைசூரில் சகஜம்மா, பெல்லாரியில் சங்கஸம்மா கர்நாடகாவிலும் ஆந்திராவிலும் பிருகு முனிவரின் மனைவி, அத்ரி அனுசூயையுடன் தொடர்புடைய வளாக காணப்படுகிறாள். இப்படியாக இந்தியா முழுக்க வெப்புநோய் தெய்வமாக சீதளா இருக்கிறாள்.

ஜேஷ்டா

ஜே.என். பானர்ஜி கருத்துப்படி ஜேஷ்டாதேவி சீதளாவுடன் ஐக்கியமானவள். தமிழில் இவளைப் பெரியம்மை என்றும் சொல்லுவர். கம்பர் தனிப்பாடல் ஒன்று “மட்டில் பெரியம்மை” என்று ஜேஷ்டாவைக் குறிப்பிடும். கிராமங்களில் மூதேவி என்பார்கள். இப்படியாக மொத்த இந்தியாவின் வெப்புநோய் சீதளாதேவி அல்லது வட்டாரரீதியான பெண் தெய்வத்துடன் தொடர்புடையது என்கிறார் ஜே.என். பானர்ஜி.

சிலப்பதிகாரத்தில்

தமிழகத்தில் பெண்தெய்வத்திற்கும் வெப்புநோய்க்கும் உள்ள உறவு வடஇந்திய தொடர்பால் வந்ததல்ல. சிலப்பதிகார காவியகாலத்திலிருந்தே இது தொடருகிறது. சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரையில் பாண்டிநாட்டில் வெப்புநோயும் குருகும் தொடர்ந்ததால் கொற்கைப் பாண்டியன் கண்ணகிக்கு விழா எடுத்தான். மழை பெய்தது; நோய் தீர்ந்தது. இங்கு வெப்புநோயாகக் குரு குறிப்பிடப்படுகிறது. பெரியம்மைக்கு குரு என்ற பெயர் வழக்கில் உண்டு. குரு என்பதற்கு விதை என்ற பொருளும் உண்டு. தென்மாவட்டக் கதைப்பாடல்களில் இது விரிவான கதையாக வருகிறது.

தமிழகத்தில்

வடஇந்திய சீதள தெய்வத்திற்கு சமமான வேறு

தெய்வங்கள் உள்ளன. தஞ்சை மாவட்டம் ஒழுகை மங்கலத்தில் வழிபாடு பெறும் மகாமாரி அம்மனை சீதள பரமேஸ்வரி என்றும் கூறுகின்றனர். வடதமிழகத்தில் உள்ள ரேணுகாதேவி, மாரியம்மன், தென் மாவட்டங்களில் வழிபாடு பெறும் முத்தாரம்மன் சந்தனமாரி பிரம்மசக்தி என்னும் தெய்வங்களைச் சொல்லலாம். தென்னிந்திய சீதளதேவி தண்ணீருடன் தொடர்புடைய திராவிடத் தெய்வமாக இருக்கிறாள்.

முத்தாரம்மன்

தென்மாவட்டங்களில் மிகவும் பிரபலமாக உள்ள முத்தாரம்மன் வெப்புநோயை உண்டாக்குபவளாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். பார்வதியின் அம்சமான இவளுக்கு வெப்பு நோய் வித்துகளை வரமாகக் கொடுக்கிறார் சிவன். இந்த இடத்தில் பெரியம்மையின் பெயர்கள் எல்லாம் நவதானியங்கள், நெல்வகைகளின் பெயர்களே வருகின்றன.

சிறுமண்ணன் பெருமண்ணன்

திரண்டமண்ணன் உருண்டைமண்ணன்

பெரும்பயிறு காணவிதை இறந்த நல்ல கருந்தினையாம்

செந்தினையாம் காடக்கண்ணி பெருஞ்சோழன் கம்பும்புல்லு

என இப்படியாக ஒரு பட்டியலையும் அடுத்து 66க்கு மேல் நெல்வகைகளின் பெயர்களையும் தருகிறது.

முத்தாரம்மன் கதை 18ஆம் நூற்றாண்டினது. 1896ல் அச்சாயிருக்கிறது. பெரியம்மையின் வகையை முத்தாரம்மன் கதை மட்டுமல்ல அனந்தாயி ஏடு, பொன்னிறத்தாள் அந்தாதி, என வேறு சில கதைப்பாடல்களும் கூறுகின்றன. அகால மரணமடைந்து சிவனிடம் வரம்பெற்ற பெண்தெய்வங்கள் "வெப்பு நோயை" உண்டாக்க வரம் கேட்பதான செய்தி உள்ளது.

தமிழகத்தில் ஆரம்பகாலத்தில் வெப்புநோய் தொடர்பாக பேசப்பட்ட கண்ணகி வழிபாட்டின் எச்சத்தை கேரளத்தில் தேடமுடியும்.

வசூரிமாலா

கேரளம், திரிகூர் மாவட்டம் கொடுங்கல்லூர் கோவிலில் உள்ள பரிவாரத் தெய்வங்களுள் சேத்திரபாலன், வசூரிமாலா இரண்டும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையன. சேத்திரபாலனை சிலப்பதிகாரம் கூறும் சதுக்கபூதம் என்கிறார் பேரா. கிருஷ்ண சுவாமி அய்யங்கார்; வட்டார வழக்கிலும் வாய்மொழி வழக்கிலும் கோவலன் என்கின்றனர்.

வசூரிமாலாவை ஒற்றைமுலைச்சியம்மன், (ஒரு மார்பு) குறும்பாதேவி (குறும்பரின் தெய்வம்) சாமுண்டி, கண்ணகி என்று கூறுகின்றனர்.

வடகேரள மரபில் இவள் கண்ணகியாகவே கொள்ளப்படுகிறாள்.

வசூரிமாலா (கண்ணகி) கோவில் வளாகத்தில் வடக்கு நோக்கி இருக்கிறாள். அமர்ந்த கோலம்; கல்சிற்பம்; கழுத்தில் செம்மறியாட்டுக்குட்டி; இத்தெய்வத்துடன் தொடர்புடையது செம்மறியாடு. இதை வளர்ப்பவர் குறும்பர். இதனால் இது குறும்பாடு எனப்படும். கண்ணகியை மலையில் முதலில் கண்டவர் குறும்பர். கேரளத்தில் கண்ணகியைக் குறும்பாதேவி என்பர். குறும்பாதேவி ஆலயங்கள் கண்ணகி ஆலயங்களே.

மலையாள தோற்றம் பாட்டில் வசூரிமாலா பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன. தெய்வம் கெட்டு ஆட்டத்தில் வசூரிமாலா வேடமிட்டு ஆடுகின்றனர். கேரளக்கதைப்படி தாருகனின் மனைவி மனோதரியே வசூரியைப் பரப்புகிறாள். காளி தடுக்கிறாள்; காளியின் இடத்தில் கண்ணகி இருக்கிறாள். இந்த பண்டைய மரபின் எச்சம் கேரளத்தில் தொடருகிறது.

பாணர் என்னும் கேரளப்பழங்குடி மக்களின் பாடல்களில் கண்ணகி வெப்புநோய் தெய்வமாக வருணிக்கப்படுகிறாள்.

கொடுங்காளி பகவதி நிங்களுட நேர் இளயம்ம ஒற்றமுலச்சி காளி நிங்களுட கூடியுள்ள வளே

என்பது வசூரிமாலாவின் தோற்றம் பாட்டு.

இப்படியாக வெப்புநோயைப் பற்றிய நம்பிக்கையும், இந்நோய் தொடர்பான சடங்குகளும் மெல்ல மறைந்து கொண்டு வருவதற்கு ஒரு பின்னணி உண்டு. பெரியம்மை அல்லது வசூரி ஒரு உயிர்க்கொல்லி நோய். 1967 உலக சுகாதார அறிக்கையின்படி இரண்டு மில்லியன் பேர் இறந்திருக்கிறார்கள்.

வசூரிக்கு 1796ல் எட்டுவாட்டு ஜென்னர் என்பவர் மருந்து கண்டு பிடித்துவிட்டார். 1980 மே 8ஆம் தேதி உலகம் முழுக்க இந்த நோய் அழிக்கப்பட்டதற்கான அறிக்கையை ஐநா வெளியிட்டது. 1980க்குப் பின்னர் இந்த நோய் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டபின் பழைய தொன்மங்கள் கொஞ்சமாய் மறைந்து வருகின்றன.

கேரளத்தில் கடக்காலில் அனிலன் என்பவர் கோவிட் 19 அம்மன் என்ற பெண்தெய்வத்தைத் தன் பூசை அறையில் வைத்து வழிபாடு செய்வதான தகவல் மலையாள, ஆங்கிலப் பத்திரிக்கைகளில் வந்துள்ளது. இது இன்னும் பெருகலாம். கொரானாதேவி என்னும் தெய்வத்திற்கு (காளி) கோபம் வந்ததே காளிதேவியின் நம்பிக்கை குறைந்து வருவதே என்னும் கதை உருவாகி வாட்ஸ்அப்பில் பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. எல்லாம் பழைய தொன்மத்தின் தொடர்ச்சி, கொரானாவிற்கு மருந்து கண்டுபிடிப்பது வரை இந்தத் தொன்மமும் நம்பிக்கையும் தொடரலாம்.

கட்டுரையாளர்: தமிழ்ப் பேராசிரியர்

கற்பனை உலகின் பெரும் சுதந்திரம்!

புகைப்படம், திரைப்படம், தொடர் சித்திரம், அனிமேசன் போன்ற கலைகள் ஓவியத்தின் கூறுகளைக் கொண்டு ஆரம்பத்தில் ஓவியர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவை என அனைவரும் அறிவர். மெல்ல மெல்ல கணினியின் பயன்பாடு வந்தவுடன் தேர்ந்த கலைஞர்களின் படைப்பு அவர் சமைத்த சட்டங்களின் உள்ளே உள்ள ஒவ்வொரு PIXEL ம் முன்னும் பின்னும் தேர்ந்த கலைஞனால் வகை மாற்றி மாற்றி புதிய அர்த்தத்தையும் தோற்றத்தையும் பெற்றுக்கொண்டே இருக்க இயங்க வழி செய்கிறது. இப்போது பயன்பாட்டின் வழி உலகமே அறிந்து முன்நடக்கிறது.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு நான் பயன்படுத்தி வருகிற ஒரு மென்பொருள் அடுத்து மேலும் வசதிகளைக் கலைஞர்களுக்கு அளிக்கும்படி பிரதியை வெளியிட்டது. இன்னும் ஒரு வாரத்தில் வெளியிடப் போகிறது என்று உலகக் கலைஞர்கள் என்னுடன் தொடர்பில் இருப்பவர்கள் வலைதளத்தில் பேசிக்கொண்டிருப்பது கேட்டும் அறிவிப்புகளைப் பார்த்தும் ஒவ்வொரு மூன்று மணி நேரத்திற்கும் வெளியிட்டு விட்டார்களா? வெளியிட்டுவிட்டார்களா? என்று வலைதளத்தில் போய் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். வெளியிட்டவுடன் மகிழ்ந்து உடனே அந்த மென்பொருளை எனது ஐபேடில் (ipad) பதிவிறக்கம் செய்து பயன்படுத்த முனைந்த மகிழ்வில் பள்ளி மாணவனுக்குக் கிடைத்த மகிழ்வையே உணர்ந்தேன். தொடர்ந்து

இரவுகளிலும் தூக்கமில்லாமல் கொண்டாட்ட மனநிலையிலேயே இயங்கினேன்.

உலகம் முழுவதும் ஓவியம் சார்ந்து இயங்கும். அதன் உட்பிரிவுகளின் வழியிலெல்லாம் இயங்குகிற கலைஞர்களுக்கு இந்த வசதிகள் பயிற்சியின் வழி செயல் நேரத்தைக் குறைத்து கற்பனை உலகில் பெரும் சுதந்திரத்துடன் இயங்க வழிசெய்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தங்களது ஸ்டூடியோ, அலுவலகம், வீடு என்று இயங்கும் கலைஞர்களின் வெளியை விரித்துவிட்டது. பாரம்பரியமான ஓவியரின் செயல்முறையான பேப்பர், கித்தான் மற்றும் ஓவிய உபகரணங்கள் இச்செயல்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. நவீன வழிமுறைகளைக் கண்டு தேர்ந்து வராத கலைஞர்கள் இத்துறையின் வீச்சின் போக்கை முழுமையாக அறியாதவராகவே இனி கருதப்படுவர். இப்போதும் சில மட சாம்பிராணிகள் குறுகிய வெளியில் அடையாளச் சிக்கலோடு பழமைவாதிகளாகச் சுருங்குகிறார்கள் அல்லது நீண்ட நெடிய உழைப்பிற்குத் தயங்குபவர்கள் என்றும் அறியலாம்.

இந்த வசதி பெரும் வெளியை படிமம் வழி பேசும், இயங்கும் கலைஞர்களுக்கு பெரும் வரப்பிரசாதமாகும். புகைப்படத்துறை, திரைப்படத்துறை இரண்டிலும் கட்டுக்கடங்காத வெளியைத் திறந்துவிடுகிறது. நமது தமிழ் சமூகம் மெதுவாகத்தான் எழுந்து வருகிறது.

கலைஞர்களுக்கு இந்த வசதிகள் பயிற்சியின் வழி செயல் நேரத்தைக் குறைத்து கற்பனை உலகில் பெரும் சுதந்திரத்துடன் இயங்க வழிசெய்கிறது.

1993 பார்பர் மசூதி இடிக்கப்பட்ட போது
'அரங்கேற்றம்' இதழில் வெளிவந்த
ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருதுவின் கேலிச்சித்திரம்

கடந்த இரண்டு கட்டுரைகளில் இரண்டு வரிகளில் 'சுருக்கமாகப் பேச வேண்டியது பற்றிச் சொன்னால் அதற்கு இரண்டு கட்டுரையே திரும்பவும் எழுதுகிறான். விரிவு தேவை இல்லை என்று சொல்பவர் வீணர் என்று திரைப்படத்தில் வந்துதான் கடைசியில் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்றும் சொன்னவுடன் இடித்திருக்கிறது என்றும் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

படிமவழி தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதாகி வந்துவிட்டது உலக சமூகம். "புளித்தமாவு" என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் படிமமாக இனி என் வாழ்நாளில் மனதில் முதலில் தோன்றும் படிமம். ஒருவர் மருத்துவமனை கட்டிலில் தண்ணீர் போத்தலுடன் அமர்ந்திருக்கும் படிமம்தான். 'புளித்தமாவு' இல்லை இதுதான் படிமத்தின் சக்தி.

கடந்த 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெறும் படம் போடும் செயலில் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் நான் நிராகரித்த எழுத்து. இதை தமிழகத்தின் அனைத்துப் பத்திரிக்கை ஆசிரியர்கள் உதவி ஆசிரியர்கள் அனைவரும் அறிவர். தெரியாது பத்திரிகை அலுவலகம் அனுப்பிவிட்ட போதும் திரும்ப அவ்வெழுத்தைத் திரும்ப அனுப்பியிருக்கிறேன். கடந்த 30 ஆண்டுகளில் வெகு மக்கள் பத்திரிக்கை, சிறுபத்திரிக்கை வெளியில் இயங்குகிற பார்ப்பனர்கள் இப்படிப்பட்டவருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க இயங்கியபடி அவர்கள் ஒன்றாக அமர்ந்து பேசி முடிவு செய்கிறபோது நானும் பல நேரம் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறேன். அவர்களும் நான் படம்தானே வரைபவன் என்று கருதிக்கொண்டு நான் அருகில் இருந்தாலும் பொருட்படுத்தாது இயங்கியதைக் கண்டு வந்தவன். பண்பு கருதி பலவற்றை நான் வெளியில் பேசவில்லை. அவ்வளவே. மற்றபடி படைப்பு வெளி இயக்கமும் அதை விட்டு வெளியில் வாழ்வதும் சேர்த்துத்தான் படிக்கும் சமூகம். வெளியில் வாழ்கிற நேர்மையைக் கொண்டே படைப்பை மதிப்பீடு செய்யும்

உலகம். அதில் யாரும் தப்ப முடியாது. படைப்பும் படைப்பாளியும் வேறுவேறு என்பது வியாபாரியின் கூற்று. எனது கோடே என் உணர்வைப் பேச வேண்டும்.

மற்றபடி உலகு துறைசார்ந்த சிறப்பை நோக்கிச் செல்லுகிற வழியில் கசடுகள் கழியும். படிமம் வழி என்பதில் சித்திரங்கள் குறைவாக இருக்கிற வெறும் எழுத்துகளோடு மட்டும் உள்ள புத்தகங்களையே அள்ளிக்கொண்டு திரிந்த தமிழ்சமூகம், பேசிக்கொண்டே இருந்த சினிமா, அடுக்குமொழி பட்டிமன்றப் பேச்சு இவற்றிலேயே மயங்கி இருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை காலம் பிடித்துத் தள்ளுகிறது.

யூடியூபில் காணொலி, முகநூல் மீம்ஸ் என்று காட்சி ஊடகத்தேவை தள்ளுகிறது. இப்போது கல்வித்திட்டம் சித்திரங்கள் நிறைந்த பாடப்புத்தகம், QR கோட் வழி காணொலி என்றும் இயங்க வேண்டி அவசியம் கண்டுவட்டது. ஏன் இந்த வெளியிலும் பாடப்புத்தக வெளியின் உள்ளும் அடிப்படைவாதி வேறு வேறு வடிவங்களில் சாதியை, சனாதனத்தை, அடிப்படைவாதத்தை தமிழகம் வேற்று மாநிலத்திலிருந்து தனித்திருந்ததை மாற்ற வேண்டும் என்றும் திரை மறைவில் வேலையும் செய்கிறார்கள். மத்திய அரசும் அதன் அடிவருடிகளும், தமிழகத்தின் அடையாளத்தை அழித்தால்தான் அது மத்திய பார்ப்பனிய சொல் கேட்டும் என்று கல்வித்திட்டத்தின் வழி இளைய சமூகத்தை மூளைச்சலவை செய்ய கடுமையாக வேலை செய்கிறது. வார்த்தைகள் சொல்லும் பொய்யை படிமம் மறுக்கும்-படிமம் இதைத் தவிர்க்கும். கற்றுக்கொடுக்கும். அவர்களைச் சமூகத்திற்கு காட்டிக்கொடுக்கும். சமூகத்தின் வார்த்தைகளால் ஆன பொய்யை தகர்த்த அனுமானத்தைத் தவிர்த்து காட்சிப்படுத்தும். அசையும் சித்திரமான திரைப்படமும் அதன் சக்தியும் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று இயங்க முடிகிற கலாப்பூர்வமாக சாத்தியங்களை அறிந்து முன் நடக்கும்.

எனக்கு இத்துறையின் (குறிப்பாகத் திரைப்படம், அனிமேஷன்) மேன்மை வழி உரிய இந்த நேரத்திலேயே தன்னை முன்பைவிட தமிழ் சமூகம் மேம்படுத்திக்கொள்ள விழிப்புடன் இயங்கவேண்டும் என்பதே கவலை.

தொடர்ந்து பேசலாம்.

குமிழி நிர்க்கதியாகிப் போன ஒரு நூற்றாண்டுக் கனவு

”படிப்பு, குடும்பச்சமை என காய்ந்துபோன வரப்பில் சிறு ஓடையாக ஓடிக்கொண்டிருந்த என் பாலிய கால வாழ்வை மடைமாற்றி புதிய பாதையில் திறந்து விட்டேன். துணிச்சலா, அப்பாவித்தனமா, விடுதலை வேட்கையா எதுவோ தெரியாது. புலனாகாத அந்தப் பாதையில் முழு நம்பிக்கையுடன் பரவினேன் என்பது மட்டும் உண்மை. உண்மையிலும் உண்மை.

”இந்த நம்பிக்கைகளை எல்லாம் பின் தளம்(தமிழகத்தில் பயிற்சிக் களம்) கிழிசல் ஆக்கியது. உயிர் தப்பி ஊர்வந்து சேர்தலே வாழ்வின் மிகப்பெரும் பாக்கியம் ஆகிப் போனது. இலட்சியமாகவும் தேய்ந்திருக்கலாம்; எப்படியோ ஊர் திரும்பும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பின்னர் எனது நாட்டை விட்டும் வெளியேறினேன். அகதியாய் இங்குவந்து சேர்ந்தேன்” மொத்த நாவலின் பொருளடக்கம் இது. ஒவ்வொரு எழுத்தாய், ஒவ்வொரு வார்த்தையாய், ஒவ்வொரு சொல்லாடலாய் 223 பக்கங்களில் விரிகிறது.

” என் குழந்தை அவன்” என வீட்டுக்கு முன் நட்டுவைத்த வேம்பு கதை சொல்லத் தொடங்குகிறது. கதையை நினைவுகூர்ந்து ஞாபக அடுக்குகளில் இருந்து உருவிஉருவி, தலைகீழாய் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் சாகசம் போல வெளியில் கொண்டுவந்து ‘ குழந்தை ரகுவின்’ வாழ்வைப் பேசுகிறது.

ரகு ஒரு போராளி . போராளியின் கைவசம் நிறைய ஆவணங்கள் இருந்தன . ” நான் நாட்டைவிட்டு விலகியபோது எழுதிவைத்திருந்த விசயங்களை, அனுபவங்களை நண்பர் ஒருவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். அவர் அதைப் புதைத்து பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார். இந்திய ராணுவம் ஈழத்தின் மீது ஆக்கிரமிப்புச் செய்த போது அவர் பதுகாப்புக் கருதி அவரை வெளியே எடுத்து எரிக்க நேரிட்டது.

” 35 ஆண்டுகளின் பின் அந்த ஆவணங்கள் என் மூளைக்குள் இல்லை, இருக்கும் ஞாபகங்களை கைக்கொண்டு நாவல் வடிவில் எழுத தீர்மானித்தேன்”

கதைசொல்லல் என்பது சுயானுபவத்தின் விரிவு.

ஆவணம் என்பது வரலாறு. வரலாறு ஒருபோதும் நாவலாகாது. மணல் என்ற எனது நாவலின் சொந்த அனுபவத்தில் இதை விளக்க முடியும். நான் சேகரித்து வைத்த ஆவணங்கள் மடி நிறைந்து கொண்டியது. கதை சொல்வதிலுண்டு அங்கங்கு ஆவணங்களை இணைத்து இருந்தேன். ”ஆவணப்படுத்தி, தொகுத்து , வாசிக்க அளிப்பது எனில் அது வரலாறு ; ஆனால் கதை சொல்லலில் உங்கள் வாசகன் நெட்டோட்டமாய் தொடர்ந்து ஓடிவரவேண்டும், மட்டுமல்ல, நீங்கள் போகாத திசைக்கெல்லாம் அவன் பயணிப்பான் - நீங்கள் கதை சொல்லுங்கள்” என்று பதிப்பாளர் உணர்த்தினார். ஒருவேளை அந்த ஆவணங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தால், இன்று ‘பிளோட்’ எனப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைக் கழகத்தினதும், பிற ஆயுதக் குழுக்களினதும் தெளிவான சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கும்.

சிறு பிராயம் முதலே இவனை உருவாக்கிய அப்பா, ஒரு இலகுவான கற்பித்தல் ஆசிரியர். (ப-22) தமிழ் எவ்வாறு கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் எளிதான புரிதலுக்கு உரித்தான வழிமுறைகளை கண்டிருந்தார். எழுத்து கற்பிக்கும் முறையில் புதிய உத்திகளைக் கையாண்டார். பிள்ளைகள் முதலில் எழுதப் பழகுகிற எழுத்து ‘ ட ’ வாக இருக்கும். பின்னர் ‘ ப ’ என அது இலகுவத் தன்மையிலிருந்து பயணிக்கத் தொடங்கும். வகுப்பறையின் எல்லைகளை அவர் குறுகலாக உணர்ந்தார்.

தந்தை குடும்பத்துக்கு வெளியில் இயங்குவதில் தான் அதிக கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார் - பின்னர் இந்தக் குழந்தை ஆயுதக் களத்தில் நின்றதற்கான மூல குத்திரம் இது.

” மண்ணுக்காய் மரித்தவர்களின் சாம்பலிலிருந்து தமிழ் அன்னை என்ற அடையாளத்துடன், தமிழன் என்ற அடையாளத்துடன் நான் எழுந்தது பொய்யில்லை; எல்லாப் பொய்களையும் நம்பியதும் கூடப் பொய்யில்லை” (பக்கம் 26)

நடுக்கடல் கள்ளத்தோணி . வானத்திலிருந்து

தொங்கவிடப்பட்ட நீர் ஊஞ்சலில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் ஆபத்தான விளையாட்டு என விவரிக்கையில், ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனினும் கூடுதலான ஒரு கலைஞன் மேல்கை எடுக்கிறான். "தீப்பந்துகள் இப்போ எமது தோணிக்கு சற்றுத் தொலைவில் விழுந்தன. பிறகு அவை தூரத்தில் விழுந்தன. நாங்க நடுக்கடல் இப்போ தாண்டி விட்டிருந்ததை யூகிக்க முடிந்தது. சிறைப்பட்டிருந்த மூச்சுக் காற்று எட்டிப் பார்த்தது. (பக் -33)

போர்க்கள நாயகர்களை அல்லது ஆயுதமேந்திய யுத்தப் பிரபுக்களை பெயர் சொல்லி விமர்சித்து எழுதுகிற ஈழ எழுத்துக்கள் இப்போது நிறைய வரத் தொடங்கிவிட்டன. பேரழிவுக்குப் பின்னரான நிலையை - அதற்கெல்லாம் மூல காரணமான நடைமுறையை பேசாமல் இருக்க இயலாது. "அவ்வாறு பேசாமல் வாழ்ந்தால் அது மக்களுக்கு செய்யும் துரோகம்" இந்தப் புதினம் போகிறபோக்கில் அல்லாது, செவிளில் அறைகிற மாதிரி நிறுத்தி கேள்விகள் எழுப்பி விமர்சனங்களை கொக்கியிட்டு நடக்கிறது. சுயாதீனமான எழுத்தின் கம்பீரம் இது.

தற்போது இயக்கங்கள் களத்தில் இல்லை, தலைமைகள் உயிரோடுமில்லை, எது வேண்டுமானாலும் பேசலாம், எழுதலாம் என்று ஒரு தர்க்கம் முன்னெடுக்கப்படலாம். இத் தர்க்கத்தினூடே சனநாயக இயங்குதல் மறுக்கப்பட்ட உண்மையும் பூனைக்குட்டி போல் மறைந்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது. தன்னை, தம்மை மறு விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தும் ஒரு சுய ஆய்வு நாவல் இந்த சந்தர்ப்பத்தை மிகச் சரியாகவே கைப்பற்றிப் பேசுகிறது. இப்போது விட்டால் வேறு எப்போது சுய விமர்சனத்துக்கு ஆட்படுவது?

"விடுதலை அரசியலைப் புரிந்துகொள்ளாமல், ஒரு போராளியாக ஆவதிலுள்ள போதாமையின் சாட்சியாக அவர்களிருந்தார்கள்" (பக்-193). என உணர்ந்ததை, பட்டதை வெளிக் கொட்டுகிறார் படைப்பாளி. இந்தப் போதாமையின் தொகுப்பு பூதாகரமான இயக்கங்களாகி வெறுமையில் முடிந்தன. தனியொரு ஜோன் உதிர்க்கிற மனசாட்சியின் வாசகம் அல்ல; இந்த நாவல் போதாமையின் கூட்டுக்குரல்களது சாட்சியம்.

"ஆரம்பத்தில் காட்டுக்குள் ஒரு சிறிய குழுமாக இருந்தபோது நடத்தத் தொடங்கிய துரோகிகள் அழிப்பில் இருந்து தொடங்கி இயக்கங்களின் உட்கொலை ஊடாகப் பயணித்து, வைத்தியசாலைகளில் வைத்துப் படுகொலை செய்வதிலும், என்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் கூட்டாக சுகஇயக்கத் தோழர்களை சுட்டுத்தள்ளி உயிரோடு ரயர் போட்டு எரித்ததிலும், பள்ளிவாசலுக்குள் தொழுகையில் இருந்தவர்களைப் படுகொலை செய்ததிலும், அணுராதபுரத்தில் சிங்களப் பொதுமக்களை கூட்டாக சுட்டுத்தள்ளியதிலும், கந்தன் கருணைப் படுகொலையிலும், சுழிபுரத்தில் ஆறு இளைஞர்களைக் கொன்று புதைத்ததிலும், இயக்க உட்படுகொலையிலும், சமூக விரோதி அழிப்பிலும் எனத் தொடர்ந்த இயக்கங்களின் வரலாறு பூராவும் இந்த காட்டுமிராண்டித்தனம் தன்னை பலமுறை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறது" பக்கம் 194)

கூடவே இதனோடு தனது மூளையின் கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். "எங்கடை சனம் விடுதலை அடைவதற்கு தகுதியில்லாத சனம். நாங்கள் உள்ளூர்க்கை

காட்டுமிராண்டித் தனத்தோடுதான் இருந்திருக்கிறோம் என்று தெரியுது. விடுதலைக்கெண்டு வெளிப்பட்டு, உள்ளூர்க்குள் இருந்தவன், பக்கத்தில் நின்றவன், எதிர்த்து நின்றவன் எல்லோரையும் போட்டுத் தள்ளுகிற கூட்டம். இந்த கேட்டுக்கு எங்களுக்கு விடுதலை கேக்குது"

இது ஆயுத அரசியல்; தேர்தல் அரசியலிலும் இதுபோலவொரு விரக்தியின் குரல் எழும்புவதுண்டு. படிப்பறிவில்லாத கூட்டம்; வாக்கு என்றால் என்ன, வாக்களிப்பின் முதன்மை நோக்கம் யாது எனப் பகுத்தறியும் அரசியல் தெளிவில்லாச் சனம். இந்த சனம் கெட்ட கேட்டுக்கு வாக்குச்சீட்டு வேணுமா என்னும் சாதாரண மக்கள்மீதான பாய்ச்சல், இதிலும் கேட்கிறது. இவை யாவும் மக்களின் பிழையல்ல. ஆயுதக் குழுக்களின் சண்டித்தனத்தால் விளைந்தவை. ஒரு இனத்தின் விடுதலைப் போர் ஒரு சோப்புக் குமிழி போல் ஆயுதங்களால் உடைக்கப்பட்ட போது பாதிக்கப்பட்டோர், அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள முடியாது போனோர் அவர்கள்தாம்.

மனிதன் இயந்திரத்தை இயக்க ஆரம்பித்ததும், இயந்திரமாக மாறிவிடுகிறான். இயந்திரம் வேகம் அவனது வேகமாகிறது. அவனால் மட்டுப்படுத்த முடிவதில்லை. அதுபோலவே ஆயுதம் ஏந்தியவன் ஆயுதமாக ஆகிவிடுகிறான்.

"துப்பாக்கி ஒரு மரண வாயிலாகவும் அதேநேரம் மரண வாயில் காவலாளியாகவும் மாறி மாறித் தெரிந்தது" (பக்கம் 200.) தெளிவாக ஜோன் வரையறுக்கிறான்

படைப்பின் பிற்பகுதி, (200 முதல் 223 ஈறாக) ஒரு துப்பறியும் நாவல் போல் விறுவிறுப்பாய் ஓடுகிறது. பின் தளத்திலிருந்து தளத்துக்கு வந்த பின்னும் தொடருகிற தேடுதல் வேட்டை, தலைமறைவு, வெளிநாட்டுக்குத் தப்பியோடல், கொலை, காணாமல் ஆக்குதல் என அத்தனையும் துப்பாக்கியால் இயக்கப்படும் காட்சிகள் தாம்.

அரசுக்கு எதிரான அதிகாரம் துப்பாக்கியிலிருந்து

பிறப்பதாக ஒவ்வொரு இயக்கமும் கூறிக்கொண்டு திரிந்தனர். மாறாக அது மக்களுக்கு எதிரான நகர்வாகவே அமைந்தது. சிங்கள ராணுவம் நிகழ்த்தும் அட்டகாசங்களை பேசுவதற்குப் பதிலாக, அதை ஈடு செய் கடமை போல பயிற்சி முகாமினை ராணுவ ஒழுங்குகள் குவிப்பாக ஆக்கி இருந்தனர். இவ்விடத்தில் குணாகவியழகனின் 'நஞ்சுண்ட காடு' நாவல் போராளிகள் பயிற்சி முறை எனப் பலவற்றை ஒப்பிட முடிகிறது.

“ அடிப்படையில் நாம் ஒரு முதலாளித்துவ இராணுவக் கட்டமைப்புடன் இயங்குகிறோம். போராளிகள் பிரக்கை பூர்வமாக இயங்க பயிற்றுவிக்கப் படாதவரை, அரசுக்கெதிரான அதிகாரமென்பதை விடவும் மக்களுக்கெதிரான அதிகாரம் எமது துப்பாக்கியிலிருந்து பிறக்காது என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. மக்கள் சார்ந்த பிரக்கை என்பது போராளி எனப்பெயர் பெற்றுவிடுவதால் வருவதில்லை.”

அறிவார்ந்து, மக்கள் சார்ந்து, உணர்வு பூர்வமாக, கால்ரோ போல சுய சிந்தனையைக் கோதிவிட்டுக் கொள்கின்றோரும், அதில் தம்மைக் கொளுவிக்கொள்வோருமுள்ளனர். வெளிப்படையாக சிந்திப்பைப் பறிமாறிக் கொள்ள முடியா நிலை அங்கே.

முகாம் தோழர்கள் எல்லோரும் மோட்டார் சைக்கிளை நன்கு செலுத்தக் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். எப்போதும் பெண் தோழர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. அல்லது அவர்கள் கண்டுகொள்ளப்படாமல் இருந்தனர். முகாம் பொறுப்பாளர் 'பதி' அல்லது பெண் தோழர்கள் உட்பட எவருமே இதுகுறித்துக் கதைக்கவில்லை. சிந்திக்கவில்லை என்றும் சொல்லலாம். சோசலிச தமிழீழத்துக்கான போராளியம் இப்படியாய் வளர்ந்தது என ரகு கசந்து போகிறான்.

ஆயுதங்கள் பற்றியும் அதை கழட்டிப் பூட்டுவது பற்றியுமான வகுப்புகளை எடுத்துக்கொண்டிருந்த தேவன் ஒரு கட்டத்தில் 'எஸ்.எல்.ஆர். துப்பாக்கியை கையில் வைத்திருந்து அதை கட்டுவதற்கு எத்தனித்தபோது கொஞ்சம் வில்லங்கமாக இருந்தது. அதன்படியே சீமந்து (சிமெண்ட்) தரையில் மெல்ல செல்லமாகக் குத்தினான். "ஆயுதத்தை பெண்களைக் கையாளவது போல பக்குவமாக கையாள வேண்டும்" என்று அவன் சொல்லியபோது, அதிலிருந்து பொறிகிளம்பியது. "அதென்ன பெண்களைக் கையாளுவது?" என்று கேட்டான் யோகன். தேவன் அதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை." பெண்கள் என்ன, ஆண்களால் கையாளப்பட வேண்டியவர்களா? அவர்களையும் ஆயுதத்தையும் ஒப்பிடுகிறீர்கள், அவர்களென்ன பண்டமா?" என்று கேட்டான் ஜோன்." பெண் விடுதலை பற்றி கதைக்கிறம், சோசலிசம் பற்றி, சமத்துவம் பற்றிக் கதைக்கிறம். நாம் இப்படி ஒப்பிடலாமா?" எனக் கேட்டான் என்னலரோ. " பிழைதான்" என மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டு வகுப்பைத் தொடர்ந்தான் தேவன்.

தமிழகப் பின் தளப் 'பிம்ப உருவாக்கம்' தாயகத்தின் தளம் வரை தொடர்ந்தது. அலைஅலையாய் பரிணமித்தது. பிளாட்டில் "பெருசு" : புலிகள் இயக்கத்தில் 'அண்ணை' : இன்னொரு இயக்கத்தில் தலைவர்.

"ஆனால் ஆயுதம் தாங்கிய குழு தானே நாம். முந்திக் கொள்பவர் தான் பிழைக்கலாம் என்ற ஒரு உள்விதி இதற்குள் இயங்குகிறது. அரசியல் மனோபாவத்தில் தோழமை என்று நாம் வரையறுக்கையில், அது சக மனிதர்களின் அன்னியோன்னியத்தைக் கோருது ; சக

மனிதர்களில் தன்னைக் காணக் கோருது. ராணுவ மனோபாவத்தில் தற்காப்பு என்ற வேட்கை, அது சக மனிதரை சந்தேகிக்கிறது ; அவங்களை தன் எதிரியாய்க் காணக் கோருது"

யோகன் அந்த நடைமுறை உண்டுபண்ணும் மனோபாவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். தோழமை மனோபாவத்துக்கும் இராணுவ மனோபாவத்துக்குமான பாரதூரமான வேறுபாடு அடிக்கோடு போட்டுக் காட்டப்படுகிறது.

"தீப்பொறி இதழ்" தளத்தில் இருந்து வெளியானபோது பின் தளமான தமிழகத்துள்ளும் எங்களை வந்து சேர்ந்தது. மனஓசை, கேடயம், புதிய கலாச்சாரம், புதிய ஜனநாயகம் - போன்ற இதழ்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது பின் தளத்தில் 'பிளோட்' போன்ற இயக்கங்களில் இன்னுமிருப்போர் கலைச்சல் மாடுகளாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு இரங்கற்பா போல் வருகின்றன துயர வரிகள் .

" அண்ணாந்து பார்த்த நிலை போய் கவிஞர்கள் கற்பனையில் கவியெறியும் முகில் திரளாக்கு மேலாக மும்பையிலிருந்து விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தோம். புகைப்பாலை வனத்தில் குன்றுகளாய்த் திரட்சியுற்றிருந்தன இளம் சாம்பல் நிற முகில் கூட்டங்கள் ! அவைகளின் பின்னாலும் தேடிப் பார்க்கிறேன். ஏந்திய கனவுகளைக் காணவில்லை; மாலியையும் (பிரியத்துக்குரியவன்) காணவில்லை."

ரகு, ஜோன், யோகன்., அன்பு, கால்ரோ, ஏர்னெஸ்ரோ போன்ற அர்ப்பணிப்பாளர் பலரும் செய்த பிழை என்ன? ஆயுதக் குழுக்களை போராளிக் குழுக்கள் என நம்பியது! இந்நூற்றாண்டின் விடுதலைக் கனவு நிர்க்கதியாகி, உடைத்து சில்லுசில்லாய் வீசப்பட்டுப் போனது. ஒரு இனவிடுதலைப் போரை எப்படி நடத்தவேண்டுமென்ற உணர்த்தி இல்லாமல் நடத்தியதால், லட்சக்கணக்கில் உயிர்கள் இழப்பு. பல பத்தாயிர எண்ணிக்கையில் போராளிகள் இழப்பு. இறுதியில் ஈழம் இழப்பு.

ஒரு கையறு நிலைப் பாடலைப் பாடும் ரவியின் எழுத்தில் ஒரு நாதம் உண்டு. அது வெங்கல உலோகத்தில் எழும் நாதம். அந்த இசை அதிர்வு அதிர்வுகளாய் நடந்து போகும். அதனால்தான் கோவிலில் வெங்கல மணியைக் கடினார்கள். நகர்மய மாக்கலில், தொழில் வளர்ச்சி என்ற பெயரில் மாசு கெட்டிக்காத லகுவான காற்று அன்றிருந்தது. காற்று வெங்கல இசையை தொலைதூரம் எடுத்துச் சென்றது.

ரவியின் இந்த நாவல் வெளிவராது போயிருந்தால், வெங்கல ஒலியின் இசையை இழந்து போயிருப்போம். இந்த எழுத்து கிடைக்காமல் இருந்திருக்குமாயின், ஈழ விடுதலையின் முக்கியமான வரலாற்று மாணவர் கிடைக்காமல் போயிருப்பார்; எழுத்தில் கலைவண்ணம் தெளித்த தேர்ந்தொரு கலைஞன் மேல்வாராது போயிருப்பார்.

குமிழி : நாவல்.

படைப்பாளி: ரவி

கதைக்களம்: ஈழம், தமிழகம்.

காலம்: 1984-1985

வெளியீடு: 2020

விடியல் பதிப்பகம், கோவை.

விலை ரூ.180 / =

கட்டுரை

● முனைவர் நா.சுலோசனா

நூலளவே ஆகுமாம் நுண்ணறிவு

தூக்குமேடைக்கு
அழைத்துச்
சென்றபோதும் கூட,
'இருங்கள், ஒரு புரட்சிக்
காரன், மற்றொரு புரட்சிக்
காரனுடன் உரையாடிக்
கொண்டிருக்கிறான்'
என்றார் பகத்சிங்.
புரட்சியின் வடிவாக
வாசித்துக்கொண்டிருந்த
புத்தகம் லெனினின்
'அரசும் புரட்சியும்'.

எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொரு நாள் கொண்டாடப்படுவதுபோல் புத்தகங்களுக்கென ஒரு நாளை யுனெஸ்கோ 1996 இல் ஏப்பிரல் 23ஐ உலகப்புத்தக நாளாகக் கொண்டாடத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அதன்படி ஆண்டுதோறும் புத்தக நாள் கொண்டாடப்படுகிறது. புத்தகங்களைக் கொண்டாடுவோம். எங்கு பார்த்தாலும் புத்தகக் கண்காட்சிகள், வாசிப்பு கூட்டம் எனப்பரவலாகிக் கொண்டிருக்கும் ஆக்கச்செயல்கள் எல்லாம் அடுத்த தலைமுறையினரை அறிவார்ந்த சமுதாயமாக மாற்றக்கூடிய செயல்கள்தான் இவைபோன்றவை. வாசிப்பே நேசிப்பை உருவாக்கும். வாசிப்பு மனிதனை மனிதனாக்குகிறது; மாமனிதனாக்குகிறது. இதை முன்னிட்டுத்தான் நூலகங்களுக்கு வாசகசாலை என்று பெயர் வந்தது. தர்மசாலா இலவச மருத்துவமனை, பாட சாலா பள்ளிக்கூடம், பண்டகசாலை பொருள்கள் விற்கும் இடம், அதுபோல நூல்களை வாசிக்கக்கூடிய இடம் வாசகசாலை ஆனது. இப்பொழுதும் கிராமங்களில் நாள்தோறும் நாளிதழ்களை வாசிக்கவும், சிறு புத்தகங்கள் வாசிக்கவும் என உருவாக்கப்பட்ட நூலகங்களை யாரும் நூலகம் என்று சொல்வதில்லை வாசகசாலை என்றுதான் சொல்கிறார்கள். ஏனென்றால் வாசகர்களால் நிரம்பியவை நூலகங்கள். நூலகத்திற்குச் செல்லாத நாள்களை மூச்சுவிட மறந்தநாள்களாகவே எண்ணுகின்றனர் அறிஞர்கள். வாசிப்பு என்பது ஒரு தவம். வீட்டிற்குள் முடங்கிக்கிடக்கும் மனிதனுக்கு ஒரே ஆறுதல் புத்தக வாசிப்புதான்.

புத்தகங்கள் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் உன்னத படைப்புகளாகும். ஒரு சமூகத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள படைப்புகள் பேருதவியாக இருக்கின்றன. சமூக வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை வரலாறு என மனிதனின் வாழ்வியல் விழுமியங்களைப் புத்தகங்களே எடுத்துரைக்கின்றன. புத்தகங்களைப் படித்த சமூகம் ஓர் அறிவார்ந்த சமூகமாகத் திகழும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

தாய், தந்தை, அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை, மாமா, மச்சான், அத்தை, தாத்தா, பாட்டி போன்ற உறவுகளைப் பொதிந்து வைத்திருக்கின்றன புத்தகங்கள். எந்தத் துணையில்லை என்றாலும் பல உறவுகளோடு உறவாடும் உன்னத மனத்தைத் தருவதில் புத்தகங்களுக்கு இணை வேறு எதுவுமில்லை. கனத்த இதயத்தை இலகுவாக்குகிறது. கத்திமுனையைவிட பேனாமுனை கூர்மையானது. புத்தகங்களே புரட்சியை விதைக்கும் விதைகளாகும். அறிவார்ந்த சமூகத்தை வீழ்த்த நூலகங்களை இரையாக்கிய வரலாறு உண்டு. அப்படித்தான் நாலந்தா பல்கலைக் கழகமும், யாழ்ப்பாண நூலகமும் அழிக்கப்பட்டன. பத்திரிகைகளும், இதழ்களும், நாளிதழ்களும், புத்தகங்களும் வாசகனின் மனத்தைப் புடம்போட்டன. உலகத் தலைவர்களையும், மாபெரும் புரட்சி யாளர்களையும், அறிஞர்களையும், தத்துவவாதிகளையும், ஞானிகளையும்

வாசிப்பு உருவாக்கின. வாசிப்பு மனிதனை மனிதனாக்குகிறது. மனிதத்தைப் புனிதமாக்குகிறது.

நடப்பியலில் தனிமையில் இருக்கும் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம் புத்தகத்தோடுதான் என்னுடைய இறுதிக்காலம் கரைகிறது. அருகில் இல்லாத உறவுகளைப் புத்தகங்கள் கொடுக்கின்றன. வாசிப்பு ஒன்றுதான் எனக்கு ஆறுதலாகவும் மனத்திற்கு மாமருந்தாகவும் இருக்கிறது. புத்தக வாசிப்புதான் உடலையும் மனத்தையும் நலத்துடன் வைத்துக்கொள்கிறது. உடல்நிலை சரியில்லாமல் மருத்துவமனையில் இருப்போருக்கு சத்துமிக்க பழங்களும் உணவுகளும் எப்படி உடலை நலத்துடன் வைத்துக்கொள்ள உதவுகிறதோ அதுபோல நல்ல புத்தகங்கள் மனக்காயங்களை ஆற்றுவதற்கு பெருந்துணையாக இருக்கின்றன.

தமிழ்த்தாத்தா டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள் தேடித்தேடி சுவடிகளைச் சேகரித்து பதிப்பிக்கவில்லையென்றால் பழந்தமிழர்களின் பெருமைபேசும் இலக்கியங்கள் கிடைத்திருக்காது. அவ்விலக்கியங்களின் வாசிப்பால்தான் கீழடி அகழாய்வில் கிடைத்த தொன்மத்திற்கு வலுசேர்க்க முடிந்தது. கடந்தகால வரலாற்றின் சுவடுகளை அறியச் செய்வது புத்தகங்களும் வாசிப்பும் தான். ஒவ்வொரு படைப்புக்குள்ளும் படைப்பாளன் உயிர் வாழ்கிறான் என்கிறோம். அதுதான் உண்மை. ஊசியின் காதின் வழியே நூல் நுழைந்து துணிதைக்கப்படுவதுபோல மனிதனின் காதின் வழியே நூல்வாசிப்பு சென்று மனதைத் தைக்கிறது. நூலகங்கள் அறிவுக்கோயில்கள். உன்னதமானவர்களின் வாழ்வில் புத்தகங்கள் பலதிருப்பங்களைச் செய்திருக்கின்றன.

சட்டமேதை டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் தம் வாழ்க்கையில் படிப்பும் வாசிப்பும் மனிதனின் தரத்தை உயர்த்தும் என்பதை நன்கு அறிந்தவர். எப்போதும் புத்தகங்களுடனே தம் வாழ்க்கையைப் பயணித்தவர். நூலகம் திறந்தது முதல் நூலகம் மூடும் நேரம்வரை நூலகத்தில் புத்தகங்களினூடே சுவாசித்தவர். வாசிப்புக்கு இலக்கணமாய்த் திகழ்ந்தவர். மாபெரும் சான்றோர்களின் பின்னால் சாட்சியங்களாகத் திகழ்ந்தவை புத்தகங்களே.

அம்பேத்கர் இலண்டன் சென்றபோது அவருடைய தோழர்கள் எங்கே தங்க விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்டபோது எந்த விடுதி நூலகத்திற்கு அருகில் உள்ளதோ அங்கே தங்கிக் கொள்கிறேன் என்றாராம்.

உலகப் பொருளாதார மாமேதை, பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தாத்தின் ஆணியேவரான கார்ல் மார்க்ஸ் இலண்டன் நூலகத்தில் படித்து ஆய்வு செய்து பின்னாளில் உலக வரலாற்றில் இடம்பிடிப்பதற்குக் காரணம் அவரின் வாசிப்புதான்.

சி.என்.அண்ணாதுரை பேரறிஞர் அண்ணாதுரை எனும் அளவுக்கு உயர்ந்ததற்குக் காரணமாக விளங்கியமை அவருடைய புத்தக வாசிப்புதான். ஒரு வீட்டில் சமையலறை, படுக்கையறை, வரவேற்பறை எனப் பல்வேறு அறைகள் இருக்கும் போது புத்தகத்திற்கென தனி அறை அமைக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். வீடுதோறும் நூலகம் வேண்டும் என்றார் பேரறிஞர் அண்ணா.

துப்பாக்கிகளிருந்து வெளிவரும் குண்டுகளைவிட பயங்கரமான ஆயுதங்கள் புத்தகங்கள் என்று மார்ட்டின் லூதர்கிங் குறிப்பிடுகிறார்.

மாவீரன் பகத்சிங் புத்தகப் பிரியராக இருந்திருக்கிறார். சிறைச்சாலையில் இருக்கும்போது கார்ல் லிப்ட்ஸ்டீன் 'மிலிட்டரியிசம்', மாவீரன் லெனினின் 'இடதுசாரி கம்யூனிசம்' அப்டன் சின்க்லேயரின் 'தி ஸ்பை' போன்ற புத்தகங்களைக் கொடுத்தனுப்புமாறு தன் நண்பர் ஜெய்தேவ்வுக்கு கடிதம் எழுதுகிறார். 'புரட்சிக்காரன் எனில் குண்டுகளும், துப்பாக்கிகளும் வைத்திருப்பவன் என்பது பொருள் அல்ல. புதிய சமூகத்தைப் படைக்க மக்களிடையே பணியாற்றுவவனும் புரட்சிக்காரனே என முழங்கியவர். புத்தகங்கள் பல அனுபவங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தன. புத்தகங்களைப் புரட்சியின் வடிவாகப் பார்த்தவர். தூக்குமேடைக்கு அழைத்துச் சென்றபோதும் கூட, 'இருங்கள், ஒரு புரட்சிக்காரன், மற்றொரு புரட்சிக்காரனுடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றார் பகத்சிங். புரட்சியின் வடிவாக வாசித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகம் லெனினின் 'அரசும் புரட்சியும்'.

ஒரு நூலகம் திறக்கப்படும்போது 100 சிறைச்

சாலைகள் மூடப்படுகின்றன என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். சேசுவேராவின் வளரிளம் பருவத்திலே பாபிலோ நெருடாவின் வார்த்தை அலைகள் கவிதைகளை நேசித்தவர். கார்ல் மார்க்ஸ், வேர்னே, லெனின், ஏங்கெல்ஸ், ஜவஹர்லால் நேரு, போன்றோரின் நூல்களை விரும்பி வாசித்திருந்ததின் அடிப்படையில் புரட்சியின் சித்தாந்தமாகத் திகழ்ந்தவர்.

கியூபாவின் அதிபர் பிடல் காஸ்ட்ரோ அந்நாட்டு மக்கள் அறிவுடையவர்களாகத் திகழ வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காட்டினார். சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் பணி முடிந்ததும் மாலையில் நேராக வகுப்புகளுக்குச் சென்றனர். கடப்பாறை வைத்திருந்த கைகளில் எழுதுகோல் ஏந்தி எழுதக் கற்றுக் கொண்டனர். கத்தி வைத்திருக்கும் மரம் அறுப்பவர்கள் நூலை மடியில் வைத்திருந்தனர். ஒரே ஆண்டில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததாக வரலாறுகள் உண்டு.

மனித கண்டுபிடிப்புகளில் மிகச் சிறந்தது புத்தகங்களே என்றார் விஞ்ஞானி ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் எந்த வீட்டில் நூல் நிலையம் இருக்கிறதோ அந்த வீட்டில்தான் ஒளிவிளக்கு இருக்கிறது என்கிறார் பிளாட்டோ. பெண்களைப் போற்றும் சமுதாயம், ஒருவரின் அறிவார்ந்த கருத்துகளுக்குச் செவிசாய்க்கும் சமூகம் அவரை நடமாடும் நூலகம் என்கிறது. நூலகங்கள் இல்லாத ஊர்கள் ஊரே அல்ல என்கிறார் லெனின்.

தந்தை பெரியார் பகுத்தறிவை விதைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் மக்களிடம் கொண்டுசெல்ல மாபெரும் உத்தியாக தான் செல்லும் இடங்களில் லெல்லாம் புத்தக மூட்டையைச் சுமந்துசென்று எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி மலிவு விலையிலும், அடக்கவிலையிலும் புத்தகங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்த பெருமைக்குரியவர். அவர்வழி வந்த பேரறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, பாவேந்தர் பாரதிதாசன் போன்றோரும் வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்தினார்கள்.

தொடங்கையில் வருந்தும்படி

இருப்பினும் ஊன்றிப்படி

அடங்கா இன்பம் மறுபடி

ஆகும் என்ற ஆன்றோர் சொற்படி என்கிறார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

சில புத்தகங்களைச் சுவைப்போம், சிலவற்றை அப்படியே விழுங்குவோம், சில புத்தகங்களை மென்று செரிமானம் செய்வோம் என்றார் தத்துவ ஆசிரியர் பிரான்சிஸ்பேகன் ('some books are to be tasted, others to be swallowed, and some few to be chewed and digested'). சிலர் புத்தகங்களைக் கைக்குட்டையாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிலர் புத்தகங்களை ஆடையாக அணிகிறார்கள் என்றார் வெ.இரையன்பு இ.ஆ.ப. இது மாபெரும் உன்னத வரிகள். சில புத்தகங்களை பொழுது போக்கிற்காக வாசிப்போம். சில புத்தகங்களைப் படிக்கவேண்டும் என்பதற்காக வாசிப்போம். சில புத்தகங்களை நின்ற நிதானமாக உள்வாங்கிக் கொண்டு நிலைநிறுத்துவோம்.

எதிர்மறை எண்ணங்கள் தோன்றும்போதெல்லம் ஒரு புதிய நூலினை வாங்கி வாசிக்கத் தொடங்குங்கள்

என்றார் இங்கர்சால். ஆம் நம் எண்ணங்களை வண்ணங்களாக்கும் வலிமை புத்தகங்களுக்கு உண்டு.

ஒரு நாட்டில் புரட்சியை உருவாக்க வேண்டுமானால் அங்கு முதலில் இறக்குமதி செய்ய வேண்டியது ஆய்வுகளை அல்ல புத்தகங்களைத்தான் என்கிறார்கள் புரட்சியாளர்கள். துணிவில்லாதவனை வீரனாக்குவதும் புத்தகங்களே. புத்தகங்கள் சமூகப் புரட்சியை உண்டாக்கும் அறிவாய்தங்கள் ஆகும்.

உறவுகள் இல்லாத வீடு எப்படி வாழ்வை முழுமையடையச் செய்வதில்லையோ அதுபோல வாசிப்பு இல்லாத மனது மகிழ்ச்சியால் நிறைவதில்லை. இல்லங்கள் பல்வேறு உறவுகளால் பிணைந்திருப்பதுபோல நூலகங்கள் பல்வேறு சிந்தனைகள் உள்ள நூல்கள், களஞ்சியங்கள். அகராதிகள், நிகண்டுகள், மட்டுமல்லாது நாளிதழ்கள், சிற்றிதழ்கள் எனப் பல்வேறு அறிவுக் குழந்தைகளால் நிரம்பியவை. ஒவ்வொரு புத்தகத்தைத் தொடும்போதும் குழந்தையைத் தொட்டுத் தூக்குவது போல உணர்வைத் தருகின்றன.

நாளும் பொழுதும் என்னோடு நாவாடிக் கொண்டிருக்கிற என்னை எப்போதும் வீழ்த்திடாத நண்பர்கள் புத்தகங்களே என்கிறார் கவிஞர் ராபர்ட் கதே உடலுக்கு உடற்பயிற்சி போல மனதுக்கு பயிற்சி புத்தக வாசிப்பு என்கிறார் உளவியல் அறிஞர் சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட். வாசிக்க வாசிக்க மனது பண்படும்.

புத்தகங்களை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் புத்தகத் தேடலையும் உருவாக்கலாம். பாடம் கடந்து பன்முகப்பட்ட வாசிப்புத்திறன் இருக்கும்போது எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு முன்மாதிரியாகவும் திகழமுடியும். வாசிப்பு ஒன்றே நம்மை நிரந்தரமாக்கும். செம்மையாக்கும். வாசிப்பு வட்டங்களும், வாசகசாலை அமைப்புகளும், பல்வேறு இலக்கியக் கூட்டங்களும், தமிழ் அமைப்புகளும் வாசிப்பை ஊக்குவிக்கின்றன. பல்வகையான சிற்றிதழ்களும் காத்திரமான கட்டுரைகளை வெளியிட்டு படைப்பாளிகள் மற்றும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தாங்கியும் ஊக்கப்படுத்தியும் வருகின்றன. எதிர்காலத் தலைமுறை வாசிப்பினால் மட்டுமே தலைநிமிர்ந்து வாழும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. உலகை உலுக்கியும் வல்லரசு நாடுகளையே அச்சுறுத்திவரும் உயிர்க்கொல்லி கொரானா நச்சு நாளைய வரலாற்றில் நீங்காத இடம் பெறுகிறது என்றாலும் ஊரடங்கால் செய்த நன்மைகளுள் ஒன்று வாசிப்பு. பல்வேறு இணைய செயலிகள் வழியேயும், மின்னூல்கள் வழியேயும் புத்தகங்களை வாசிக்க வைத்திருக்கின்றன. புத்தகங்கள் நல்ல தூக்கம் வருவதற்கான ஊக்க மாத்திரைகளாகும். குழந்தைகளுக்கு நல்ல நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்துவதுபோல நல்ல புத்தகங்களை அறிமுகப்படுத்தி வாசிப்பு பழக்கத்தை உருவாக்கினாலே எதிர்காலச் சமுதாயம் வளம் மிக்க நலமிக்க சமுதாயமாக வளரும்.

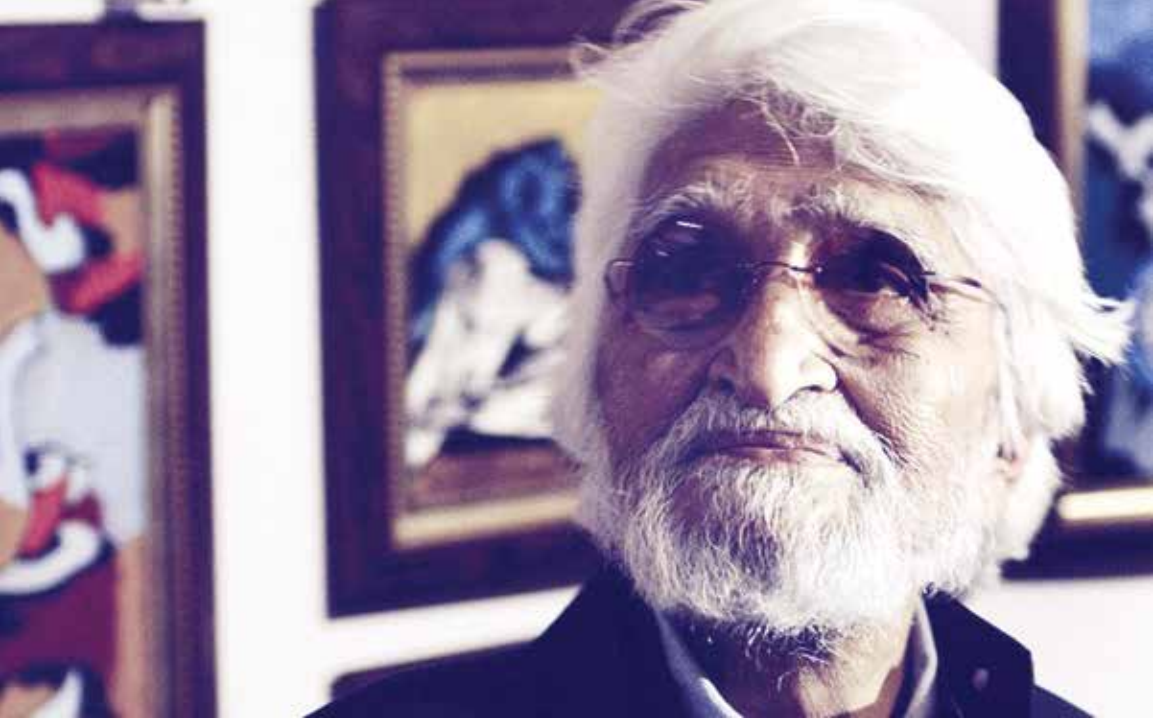
கட்டுரையாளர்: உதவிப் பேராசிரியர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

கட்டுரை
■ ஜோசப் குமார்

கலை வழுவத்தின் புதிய எல்லைகளை உலகிற்குத்
திறந்து காட்டிய பெருங்கலைஞன்

மக்பூல் : டொ உசேன்

மராட்டிய மாநிலத்தில் உள்ள
பந்தர்பூரில் பிறந்தவர்; இளம்
வயதிலேயே தாயை
இழந்ததால் தாத்தா, பாட்டி
அரவணைப்பில் இந்துரூரில்
வளர்ந்தவர். பிறவிக்
கலைஞனாகப் புகழ் பெற்றவர்;
மும்பை நகரில் தனது
வாழ்வைத் தொடங்கியவர்.
பத்மஸ்ரீ, பத்மபூஷன்,
பத்மவிபூஷன் உள்ளிட்ட
நாட்டின் உயரிய விருதுகளைப்
பெற்றவர். பிற்காலத்தில்
அடிப்படைவாதிகளின்
மிரட்டலுக்குப் பயந்து துபாயில்
தஞ்சமடைந்து லண்டனில்
மரணமடைந்தவர்.

இந்திய நாடு இன்றைய அரசியல் சூழலில் எதிர்நோக்கியுள்ள பல சிக்கல்களில் தலையாயது, அதன் பன்முகத்தன்மை. ஆள்பவர்களாலேயே ஆனால், அது, சிதைக்கப்பட்டு வருவதும், பெரும்பான்மை இந்துக்களைத் தவிர்த்த பிற சிறுபான்மையினர் பல சொல்லொணாத் துன்பங்களை எதிர்கொள்ள நேரிட்டிருப்பதும் தான் கொடுமை. இசுலாமியர், கிறித்துவர் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய சிறுபான்மை சமூகத்தினர் பலர், பெரும் அறிஞர்களாகவும், கலைஞர்களாகவும் இருந்து, இந்தியப் பண்பாட்டுக்குச் செறிவூட்டி, வரலாற்றில் தங்களது முத்திரையைப் பதித்துவிட்டுச் சென்றுள்ளனர். இத்தகு மாமனிதர்களின் சாதனைகளை நினைவுகூர்வது, வக்கிரமனம் கொண்ட ஒரு சில காழ்ப்புணர்ச்சிக்கும், தாக்குதலுக்கும் உள்ளாகியிருக்கும் சிறுபான்மையினரின் துயருள்ளத்திற்கு திண்மையையும் எழுச்சியையும் தரக்கூடியதாகும்.

இந்தியாவில், நவீன ஓவியக் கலையின் முகமாயும் முகவரியாயும் கருதப்படும் மக்பூல் ஃபிடா உசேன், இத்தகு மாமனிதருள் ஒருவர். இவருடைய வாழ்க்கையையும், சாதனைகளையும், போராட்டங்களையும் நாம் ஆராயும்போது, இப்படியும் ஒரு மனிதர் அண்மைக் காலத்தில் நம்மிடையே வாழ்ந்து சென்றிருக்கிறாரே என்ற வியப்பு நமக்குள் எழுகிறது.

உசேன், 1913ஆம் ஆண்டு, மராத்திய மாநிலத்தில் உள்ள பந்தாபூர் என்ற ஊரில் பிறந்தார் என்று அவரது மருமகன் நஜ்மா உசேன் தமது 'உசேனின் ஓவியக் கலை' (HUSAIN'S ART) என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், "தி டைம்ஸ்" இதழில் பணியாற்றிய வில்லியம் கிரைம்ஸ் என்பவர், தனது கட்டுரையொன்றில், உசேன் 17.09.1915 அன்று பிறந்தார் என்று குறிப்பிடுகிறார். தந்தையார் ஃபிடா உசேன் முதலில் திருமணம் செய்த பெண்மணி, சில நாட்களிலேயே காலமாகிவிட, அவர் தனது மனைவியின் தங்கையைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ஐனஸ் என்ற அந்தப் பெண்மணியும் உசேன் பிறந்து இரு ஆண்டுகட்குப் பிறகு காலமாகி விட்டார். ஆனால், தான் உயிருடன் இருந்த காலத்திலேயே, தனது ஆசை மகனுக்கு மக்பூல் ("அனைவருக்கும் பிடித்தமானவன்") என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்திருந்தார். தனது குழந்தைப் பருவத்திலேயே, உசேன் தன் அன்னையாரை இழந்து விட்டதால் அவரது முகமே, உசேனுக்கு நினைவில் வராத போயிற்று. தனது அன்புக்குரிய அன்னையின் முகத்தின் குறியீடாக, அவரால் இறுதிவரை எதையும் கற்பனை செய்து பார்க்கமுடியவில்லை. பின்னாளில், அவர் நூற்றுக் கணக்கான அன்னையர்களின் தோற்றங்களை ஓவியமாக வடித்தாலும், அவ்வோவியங்களிலெல்லாம் முகம் மட்டும் வரையப்படவில்லை. அன்னையின் இழப்பு அந்த அளவிற்கு அவருடைய அடிமனத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. கோடிக்கணக்கான ரூபாய்க்கு விற்பனையான அவரது அன்னை தெரசாவின் ஓவியம் இதே முறையில் முகத்தின் அவயவங்கள் ஏதுமின்றி (கண்களும், உதடுகளும் இன்றி) வரையப்பட்டது.

உசேனின் தந்தையார் ஃபிடா ஒரு சிறிய நிறுவனத்தில் கணக்காளராயும் உசேனின் பாட்டனார் தகர விளக்குகள் செய்பவராயும் இருந்தனர். தனது இரண்டாவது மனைவியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஃபிடா, பந்தாபூரில் இருக்க விரும்பாமல், இந்தூர் நகருக்கு குடிபெயர்ந்தார். அன்னையின் அரவணைப்பு உசேனுக்குக் கிடைக்காத நிலையில், தாத்தாபேரன் இருவருக்கிடையே ஆழமான பாச உணர்வு வேர்விட்டது. தாத்தா தனது சிறிய பட்டறையில், நூற்றுக்கணக்கான சிறு கருவிகளுக்கு மத்தியில் ஒரு மேசை முன் அமர்ந்து கடினமான தகரத்தை தனது வலுவான கரங்களால் எளிதாக வளைத்தும் உருட்டியும் விளக்கை செய்யும் ஆற்றலை, சிறுவன் உசேன் நாள் முழுவதும் அவர் அவருகே அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

இந்நிலையில் ஒரு நாள், தாத்தா வீட்டில் இல்லாதபோது, உசேன் அவருடைய பட்டறைக்குள் நுழைந்து, தகர விளக்கொன்றை செய்ய முனைந்தான். ஆனால், அவனது சின்னஞ்சிறு விரல்களால், சுத்தியலைத் தூக்க முடியவில்லை. அதேபோல, தகரத்தையும், அவனால் வளைக்கவோ உருட்டவோ முடியவில்லை. அவனது பெரும் முயற்சிகளும் தோல்வியில் முடிய அவனது கண்களில் நீர் வடிய ஆரம்பித்தது. அப்போது, தாத்தாவின் மேசையிலிருந்த ஒரு காகிதமும், பென்சிலும் இருந்தது. உடனே அவன் அந்தக் காகிதத்தையும், பென்சிலையும் எடுத்தான். 'விளக்கை செய்ய முடியாவிட்டால் என்ன, வரைந்தால் போயிற்று' என்ற சிந்தனையுடன், விளக்கை ஓர் ஓவியமாக, அன்று அவன் வரைந்தது தான் உசேனின் முதல் கலைப் படைப்பாகும்.

ஃபிடாவின் குடும்பம் இந்தூரில் குடியேறி சில

ஆண்டுகள் கழித்து, அவர் மீண்டும் மூன்றாவது முறையாகத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இத்திருமணத்திற்காக, அனைவரும் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள பரோடா நகருக்குச் சென்றனர். பயணத்தின் ஊடாக, உசேன் தான் கண்ட புதிய இடங்களையும், மக்களையும் அவர்களது வண்ணமிகு ஆடைகளையும் வெகுவாக ரசித்தார். இந்தூரில், அவர்களது வீட்டிற்கு அண்மையில் இருந்த நவலக்கா தோட்டம் (இதன் பொருள் "ஒன்பது லட்சம் மரங்களையுடைய தோட்டம்") கொண்டிருந்த பல்வித வண்ணக்கலவையால் மனம் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டிருந்த உசேன், தனது வண்ணமிகு பயண அனுபவங்களில் ஊறித் திளைத்தார். இயற்கை தனக்குள் ஆயிரம் விதமான வண்ணச் சேர்க்கையைத் தனக்குள் பொதிந்து வைத்திருந்தது அவருடைய ஆர்வத்தைக் கிளறி, பிரமிப்பூட்டியது.

திருமணம் முடிந்து அனைவரும் இந்தூர் திரும்பினர். உசேனின் சிற்றன்னை ஷிர்ன், உசேனிடம் மிகவும் பாசத்துடனும் பிரியத்துடனும் நடந்து கொண்டார். ஆகவே உசேனுக்கும் அவரை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. உசேன் விரும்பும் உணவுகளையெல்லாம் அவர் சமைத்துத் தந்தார். உசேனுக்குப் பிடித்தமான வண்ண ஆடைகளையெல்லாம் அவர் வாங்கித்தரத் தவறவில்லை. அவர் மிகுந்த களிவுடன் உசேனிடம் நேசம் பாராட்டிய போதும், தன் நினைவில் இல்லாத தன் அன்னையின் முகத்தோடு, தன் சிற்றன்னையின் முகத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கமுடியவில்லை.

ஆண்டுகள் சில கழிந்த பின்னர், ஃபிடா, தனது மகனை அவனது தாய்வழி தாத்தாவின் வீட்டுக்கு அனுப்பினார். அங்கு, அவரின் பராமரிப்பிலும், மேற்பார்வையிலும், உசேன் ஒரு மதராசு பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டான். இயல்பாகவே எதையும் ஆழந்து நோக்கும் பார்வையும் கூர்த்த அறிவுத் திறனும் உடைய உசேன், பள்ளியிலேயே முதல் மாணவனாக விளங்கினான். அந்த ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் இரண்டாம் நாள், காந்தியடிகள் பிறந்த நாள் விழா நடைபெற்றது. விழா மேடையிலிருந்த கரும்பலகையில், உசேன் வரைந்த காந்தியடிகளின் ஓவியம், அனைத்து ஆசிரியர்களின் பாராட்டையும் பெற்றது. தலைமையாசிரியர் உசேனை மேடைக்கு அழைத்து சில நொடிகள் பேசப் பணித்தார். சற்றும் தயங்காமல் உரையாற்றத் துவங்கிய உசேன், இறுதியில், "மிகச் சிறந்த கலைப் படைப்பாளிகளை உலகம் உறுதியாக நேசிக்கும்; கலையுணர்ச்சி அல்லாதார் அனைவரும் அந்நியமாய்ப் போய்விடுவர்" என்ற பாரசீக்கக் கவிதை வரிகளோடு உரையை முடித்தபோது, ஒட்டுமொத்த மாணவர்-ஆசிரியர் குழாமும் கைதட்டியது.

பள்ளிப் படிப்பை முடித்து, மீண்டும் இந்தூருக்குத் திரும்பிய உசேனுக்கு, புகைப்படக் கலையில் ஈடுபாடு பிறந்தது. அவனது ஆர்வத்தை புரிந்து கொண்ட அவனது தந்தையார் அவனுக்கு ஒரு புகைப்படக் கருவி வாங்கிக் கொடுத்தார். இந்தூர் நகரின் வரலாற்றுச் சின்னங்களும், காள் என்ற ஆற்றின் அழகும் பிற இயற்கைக் காட்சிகள் அனைத்தும், அவனுடைய புகைப்படக் கருவியில், பிம்பமாய்க் கூடுகட்டி மகிழ்ந்தன. ஒரு முறை, அந்த விடலைப் பருவத்தில், தன் வீட்டுப் பணிகளில் உதவி செய்ய அமர்த்தப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய பெண்ணை சைக்கிளில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு,

தொலைதூரம் சென்று, அவனைப் பல தோற்றங்களில் புகைப்படம் எடுத்தது, அவனின், பாலுணர்வு ஈர்ப்பின் முதல் வெளிப்பாடாய் அமைந்தது. அப்புகைப்படங்கள் அனைத்தும், உசேனின் நண்பர் வட்டத்தில் பாராட்டப்பட்டாலும், அந்தப் பெண்ணுக்கு உசேன் மீது எந்தவித ஈடுபாடும் வராமற் போயிற்று!

இந்தூரில் ஆண்டுதோறும் நடக்கும் ராம் லீலா விழாவில், முகம்மது காசிம் என்ற கலைஞரின் இசைக்குழு பங்கேற்கும் நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் வெகுவாய் ரசித்த உசேன், அக்காட்சிகளையெல்லாம் ஏராளமான ஓவியங்களாகத் தீட்டினார். அவர், ஓவியங்கள் தீட்டுவதற்கான பொருட்களை வாங்க, தனது பாடப்புத்தகங்களை விற்கவும் தயங்கவில்லை. மகனின் கலையார்வத்தை உணர்ந்த ஃபிடா, அவனுக்கென்று தனியே ஓர் அறையை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். ஓவியங்கள் வரைவதற்குத் தேவையான வண்ணக் கலவை அனைத்தும் வாங்கிக் கொடுத்து, அவனை ஊக்கப்படுத்தினார். அதே வேளையில், உசேன் தனது தந்தையின் நண்பரான பர்கத் அலி என்பவரிடமிருந்து ஆங்கில மொழியைக் கையாளுவது பற்றி கற்றுக் கொண்டார். இதற்காக, உசேன், பர்கத் அலியிடமிருந்து ஏராளமான புத்தகங்களை வாங்கிப் படித்தார். அதுவரை, குரான் என்ற மறைப் புத்தகம் ஒன்றை மட்டுமே படித்திருந்த உசேனுக்கு இது ஒரு புதிய அனுபவமாயிருந்தது. இந்தூரிலுள்ள கிறிஸ்டியன் கல்லூரி நூலகத்திற்கு நண்பர்களுடன் சென்று, அங்குள்ள புத்தகங்களைப் படிப்பதும் வழக்கமாயிற்று.

இந்த காலகட்டத்தில்தான், உசேனின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய வகையில், அவருக்கு பிந்தரே என்ற ஓவியின் நட்பு கிடைத்தது. இருவரும் ஒத்த வயதாயிருந்தனர். உசேனின் ஓவியங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட பிந்தரே, உசேனின் தந்தையிடம், உசேனை இந்தூரிலுள்ள ஓவியக் கல்லூரியில் சேர்த்து விடும்படி ஆலோசனை வழங்கினார். தன் மகன் ஏதாவது ஒரு துறையில் காலூன்றி, சுயமாக பொருள் ஈட்ட ஆரம்பிக்க மாட்டானா என்ற கவலையோடிருந்த ஃபிடா, தனது மகனை ஓவியக் கல்லூரியில் சேர்த்தார். ஓவியக் கல்லூரியில் சேர்ந்தவுடன்தான் உசேனின் கலைத் திறமை அனைத்தும் வெளிப்படத் துவங்கின. விரைவிலேயே, கல்லூரி முதல்வரின் கவனத்தை ஈர்த்தார்; ஆதரவைப் பெற்றார். இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தார் போன்று, அந்த ஆண்டு, ஹோல்கர் என்ற ஊரில் நடைபெற்ற ஓவியப் போட்டியில் முதல் விருதைப் பெற்றார். இந்த விருது தான் அவரது நெடிய கலைப்பயணத்தில் அவருக்குக் கிடைத்த முதல் அங்கீகாரமாகும்.

ஓவியக் கல்லூரியில் அவருக்குக் கிடைத்த பயிற்சி, முதன் முதலாக ஓர் விருது பெற்றமையின் விளைவாய் மனதில் கிளைத்த பெருமிதம், ஊக்கம், உற்சாகம், இவற்றின் துணையோடு, அவர், தன் எதிர்காலத்தைத் தானே அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற வேட்கையுடனும், மனத்திண்மையுடனும் 1933ஆம் ஆண்டு, பம்பாய் நகருக்குக் கிளம்பிவிட்டார். அன்றைய பம்பாய், திறமையும் தாகமும் உடைய எவரையும்

வரவேற்கும் நகராய்த் திகழ்ந்தது. பகல் முழுவதும் பம்பாய் சாலைகளில் அலைந்தார். இரவில் நடைபாதையில் படுத்து உறங்கினார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு திரைப்பட இயக்குநராக வேண்டும் என்ற குறிக்கோளோடு பம்பாய் வந்த அவருக்கு திரைப்படங்களுக்கான விளம்பரப் பதாகைகள் வரையும் வேலைதான் கிடைத்தது. பதாகை தயாரானவுடன், சதுர அடிக்கு நான்கு அணா என்ற விதத்தில் ஊதியம் கிடைக்கும். இரவு நேரங்களில் ஒரு அரிக்கேன் விளக்கின் துணையோடு, நடைபாதையில் நீண்ட துணியை விரித்து வைத்து, வண்ணக் கலவைகளைக் கொட்டி ஓவியங்கள் தீட்டுவார். அவருக்குப் பிடித்தமான ஓவியப் பணி என்பதால், உடல் களைப்பு சிறிதுமின்றி, ஒரே இரவில் பல பதாகைகளை வரைந்து விடுவார்.

இவ்வாறு இரவு நேரங்களில், அரிக்கேன் விளக்கின் துணையோடு, திரைப்படங்களுக்கான விளம்பரப் பதாகைகளை வரையும் உசேனை, அருகிலிருந்த ஒரு வீட்டின் மாடியிலிருந்து, ஒரு பெண்மணி கண்டு அதிசயித்தார். நெடுநெடு வென்ற உயரத்துடனும் ஒல்லியான உடல் வாகுவுடனும் இயந்திரகதியில் செயல்பட்ட உசேனை, தாயுள்ளம் படைத்த அந்தப் பெண்மணி, ஒரு நாள் உணவுண்ண அழைத்தார். முதலில் தயங்கிய உசேன், அப்பெண்மணியின் வற்புறுத்தலின் பேரில், அவரது அழைப்பை ஏற்று, அவரது இல்லத்தில் உணவருந்தினார். அவ்வில்லத்தில், அப்பெண்மணியும் அவரது மகனும் வசித்து வந்தனர். அவர்களது கனிவான உபசரிப்பும், சுவையிக்க வீட்டுச் சாப்பாடும் உசேனுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயின. நாளாவட்டத்தில், உசேன், பாசில் என்ற அம்மகளோடு காதல் வயப்பட்டார். இடைப்பட்ட காலத்தில், உசேனின் ஆற்றலையும், நற்பண்புகளையும் உணர்ந்த பெண்ணின் தாய், அவர்களது திருமணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவித்தார். சின்னாட்களிலேயே, உசேன், பாசிலுக்கு நாற்பது ரூபாய் மகர் பணம் கொடுத்து, திருமணம் செய்து கொண்டார். பெண் வீட்டார் பலரும், பாண்டு வாத்தியம் முழங்க, துருக்கிய தொப்பிகள் அணிந்து திருமணத்திற்கு வந்து சிறப்பித்த போதும், உசேன், தன் வீட்டாருக்குத் தன் திருமணத்தைப் பற்றித் தெரிவிக்கவில்லை.

பம்பாயில், தன் குடும்ப ஊதியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக, அவர் கலைநயத்துடன் கூடிய சிறு மரப்பொம்மைகளையும் செய்தார். அவருடைய படைப்புக்கள் அனைத்தும் இந்தியப் பண்பாடு, கலாச்சாரம் ஆகியவைகளைத் தழுவிவைகளாகவே இருந்தன. இந்து புராணங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஆண் பெண் கடவுள்களை, தான் ஒரு இசுலாமியராக இருந்தபோதும் எவ்வித மனச் சிக்கலுமின்றி, வண்ண ஓவியங்களாகத் தீட்டி அகமகிழ்ந்தார். 1947ல் இந்திய விடுதலைக்குப் பின்னர், உசேனின் சமகாலத்தவரான ஓவியர்கள் பலர், வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று, அங்கு நிகழ்ந்த கலைப் புரட்சியையும், கலைத்துறையில் ஏற்பட்ட மாபெரும் மாற்றங்களையும் கண்டனர். ஆனால், உசேனோ, விடுதலைக்குப் பின்னர், தாய் மண்ணின்

அனைத்துத் திக்குகளிலும் பயணித்து, மக்களை நேரடியாகச் சந்தித்து, தான் கண்டவற்றையெல்லாம் எண்ணிக்கையிலடங்கா ஓவியங்களைத் தீட்டி தனது கலைத் தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டார். “தீபக் ராகா” என்ற தலைப்பில், அவர் வரைந்த ஒரு வீணைக் கலைஞரின் ஓவியம், உசேன், தன் படைப்புக்களில் எவ்வளவு ஆழமாக இந்தியப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலித்தார் என்பதற்குச் சான்று. தனது பயணம் முடிந்து மீண்டும் பம்பாய் திரும்பியவுடன், தனது ஓவியக் கண்காட்சி ஒன்றை அமைத்தார். ஒரே நேரத்தில் ஆறு திரைச்சீலைகளில் ஆறு ஓவியங்களை காலை முதல் மாலை வரை வரைந்தார். இந்த சாதனையை அவர் நிகழ்த்தியபோது, தனது ஓவியங்களைக் காண வந்திருந்த பொதுமக்களைக் கேள்வி கேட்க அனுமதித்தார். அவர் ஓவியம் வரையும் பாணியும், மக்களின் கேள்விகளுக்கு நயமுடன் பதில் சொன்ன முறையும், அவருக்கு ஏராளமான ரசிகர்களை ஈட்டித் தந்தன. தொடர்ந்து, பல ஊர்களில் அவர் ஓவியக் கண்காட்சிகளை அமைத்திட, இந்தியா முழுமையும் அவரது புகழ் பரவியது. பல மொழி இதழ்களும், அவரைப் பற்றி எழுதத் துவங்கின. 1952ஆம் ஆண்டு ஸ்விஸ் நாட்டின் குரிச் நகரில், உசேன் தனது கலைப் படைப்புகளுக்காக மட்டுமே ஒரு கண்காட்சி நடத்தினார். இந்த நிகழ்வின் மூலமாகத்தான் அவர் முதன் முதலாக அகில உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தார்.

1967ஆம் ஆண்டு, ஜெர்மனியின் பெர்லின் நகரில், நடைபெற்ற ஓர் ஓவியக் கண்காட்சிக்கு, உசேன், சிறப்பு விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டார். இந்நிகழ்வில், உசேனுக்கு, “தங்கக் கரடி” விருது அளிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, அவர் ஒரே நாளில் உலக நாடுகள் அனைத்திலும் அறியப்பட்டார். அவருடைய ஓவியங்கள், லண்டனிலுள்ள கிறிஸ்டி ஏல நிறுவனம் மூலம் விற்கப்பட்டு, அவருக்குக் கோடிக்கணக்கில் வருமானத்தை ஈட்டித்தர ஆரம்பித்தன. ஓய்வின்

ஓவியங்கள் தீட்டினார்; ஓய்வறியாது, உலகநாடுகள் அனைத்திற்கும் பயணித்தார். தனது ஓவியங்கள் மூலம் இந்தியத் திருநாட்டிற்குப் பெரும் புகழைப் பெற்றுத் தந்தார். உலக நாடுகள் அனைத்திலுமுள்ள ஓவியக் கலைஞர்கள் அவருக்கு நண்பராயினர். நியூயார்க் நகரின் ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்தில் உள்ள, இந்திய அலுவலகத்தின் சுவரை, “மகா பவி” (பெருந்தியாகம்) என்ற தலைப்பில் அவர் வரைந்த ஒரு பிரம்மாண்டமான ஓவியம் இன்றளவும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது இம்மண்ணுக்கும், இம்மண்ணின் மகத்தான மைந்தருள் ஒருவரான உசேனுக்கும் எவ்வளவு பெருமை சேர்க்கின்றது?

1971ம் ஆண்டு பிரேசில் நாட்டின் சான் பாவ்லோ நகரில் நடைபெற்ற விழாவிற்கு, உசேனும், புகழ்பெற்ற இத்தாலிய ஓவியர் பிக்காஸோவும் அழைக்கப்பட்டு, சிறப்புச் செய்யப்பட்டனர். இந்திய மண்ணில், பத்மபூர் (1955) பத்மபூஷன் (1973) பத்ம விபூஷன் (1991) ஆகிய விருதுகளெல்லாம் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டன. பல பல்கலைக்கழகங்கள், அவருக்கு கௌரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கி, தங்களைத் தாங்களே கௌரவப்படுத்தி கொண்டன. 1986ஆம் ஆண்டு, உசேனுக்கு ராஜ்யசபா உறுப்பினர் பதவி அளிக்கப்பட்டது. அந்த நாட்களில் எழுத்தாளர் ஆர்.கே. நாராயணனும் ராஜ்ய சபா உறுப்பினராக இருந்ததால், அவர்களிருவரும் வாணாள நண்பர்களாயினர்.

உசேனின் ஓவியங்களில், குதிரைகளின் தாக்கம் அதிகமாக இருக்கும். பல கோணங்களில் பாய்ந்தும் சீறியும் வரும் குதிரைகள் அவரது தூரிகை மூலமாக உயிர் பெற்றே வந்திருக்கின்றன. அவர் இளமையில் இந்துர் நகரில் மொகரம் ஊர்வலங்களில் கண்ட குதிரைகளே, அவைகள்பால் தான் கொண்ட லயிப்புக்குக் காரணம் என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது பல ஓவியங்கள், ஒரே புத்தகமாகத் தொகுக்கப்பட்டு, “சிலந்திக்கும் அரிக்கேன் விளக்குக்கும் இடையே” என்ற

தலைப்பில், டாட்டா நிறுவனத்தால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

உசேன் ஒரு சிறந்த கவிஞராகவும் திகழ்ந்தார். இலக்கிய உலகுக்கு அவரது பங்களிப்பு மிகக் குறைவாக இருந்தாலும், 1966ஆம் ஆண்டு அவர் எழுதி, அவரது நண்பர் சுவாமிநாதன் என்ற ஓவியக் கலைஞர் நடத்தி வந்த “கான்ட்ரா” என்ற இதழில் வெளிவந்த “உடைந்த ரெம்பிரான்ட் ஓவியம் (Cracks in Rembrandt)” என்ற கவிதை, ஆழமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டியதொன்றாகும். இது உசேன் ஆங்கில மொழியில் எழுதிய கவிதையாகும். அதன் தமிழ் வடிவம்.

“ரெம்பிரான்ட் ஓவியம் ஒன்று

சிதறிக் கிடக்கின்றது.

தூசி படிந்த காலணிகளால்

இது கொடுமாத நசுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்

இருந்தும், சூரியச் சுடரொன்றை

இதில் நான் காண்கிறேன்”

(இந்தத் தமிழாக்கத்தில் நான் நிறைய சலுகைகள் எடுத்துக் கொண்டிருப்பதும் உண்மையே.)

ரெம்பிரான்ட் 1600களில் வாழ்ந்த ஒரு உச்ச ஓவியர். காலத்தை வென்ற அவரது ஓவியங்கள், இன்றும் ஐரோப்பிய கலைக் கூடங்களில் மிகுந்த பொருட்செலவில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், சென்ற நூற்றாண்டில், இட்லரின் தலைமையில் நானூற்றாண்டுகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியபோது, அவர்கள் ஜெர்மனியின் பழம்பெருமை சாற்றும் சின்னங்களையெல்லாம் அழித்திட்டனர். உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியர்களின் கலைப் படைப்புகளெல்லாம், அவர்களது அதிகார வெறியாட்டத்திலிருந்து தப்பவில்லை. ரெம்பிரான்டின் ஓவியங்கள் பல அவ்வாறே சிதைக்கப்பட்டன. இந்த அவலத்தை நினைவுகூர்ந்துதான், 1966ல், உசேன் இந்தக் கவிதையை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

1996ல், இந்தியாவிலுள்ள இந்துத்துவ அடிப்படைவாதிகள், உசேனின் மீது தாக்குதல் நடத்தத் தொடங்கினார்கள். இந்து, இசுலாமிய மதங்களின் ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தும் வகையில், அவர் தீட்டிய “கிருஷ்ணனும் மரியம்மும்” என்ற ஓவியம், அவரது எல்லை கடந்த சிந்தனைகளையும், பரந்துபட்ட பார்வையையும் பறைசாற்றியிருந்தபோதும், அதையெல்லாம் இந்த அடிப்படைவாதிகள் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. உசேன் இந்து மதக் கடவுள்களை நிர்வாணக் கோலத்தில் ஓவியங்களாகத் தீட்டிவிட்டார் என்பதுதான் அவர்களது கூக்குரலின் மையக்கரு. இதற்காக, அவர்கள் தங்கள் கோரப் பற்களால் உசேனைக் கடித்து காயப்படுத்தினர். அவதூறுகளை அள்ளி வீசினர். கொலை மிரட்டல் விடுத்தனர். இந்தியாவின் பெரும் நகரங்களிலிருந்த கலைக் கூடங்களின் சுவர்களையெல்லாம் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த அந்த உன்னதக் கலைஞரின் ஓவியங்களை சின்னாபின்னப்படுத்தினர்; எரியூட்டி நிர்மூலமாக்கினர். அவரைக் கொல்பவருக்கு 51 கோடி பரிசு என்றும், கைகளை வெட்டுபவருக்கு 11 கோடி பரிசு என்றும், அவரைக் குருடாக்குபவர்களுக்கு 1 கிலோ தங்கம் பரிசு என்றும் அறிவித்தனர். (ஆதாரம்: திரு. ஜே. வெங்கடேசன், “தி இந்து” ஆங்கிலக் இதழில், 09.06.2011 அன்று எழுதிய கட்டுரை). அனைத்து நகரங்களிலுமிருந்த நீதிமன்றங்களிலும் அவர்மீது பொய் வழக்கு புனைந்தனர். ஒரு கட்டத்தில், உசேன் வெளிப்படையாக, தான் எவர் மனதையும் புண்படுத்தும் நோக்கத்தோடு செயல்படவில்லை என்று கூறியும்,

அடிப்படைவாதிகளின் வெறியாட்டம் தொடர்ந்தது. 2008ல், இவ்வழக்கை விசாரித்த டெல்லி உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் எஸ்.கே. கால், உசேனை, அவர் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களிலிருந்து விடுவித்தது மட்டுமல்ல, “90 வயதான ஒரு ஓவியர் தன் வீட்டில் அமைதியாக ஓவியங்கள் தீட்ட வேண்டும் என்பதுதான் முறையான முடிவு” என்றும் கூறினார். (இதே நீதியரசர் எஸ்.கே. கால் தான் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில், “மாதொரு பாகன்” நூல் வழக்கில், எழுத்தாளர் பேரா. பெருமாள் முருகன் அவர்களை விடுவித்து, “எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகன் மீண்டும் தனது எழுத்துத் தளத்தில் உலவ வரவேண்டும்” என்று தீர்ப்பளித்தார்”).

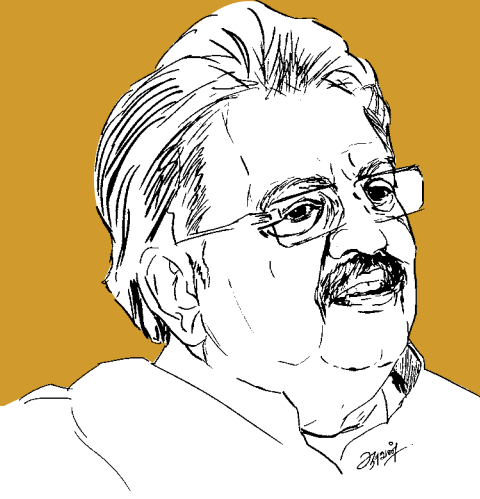
இறுதியாக இந்த வழக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றபோது, உச்ச நீதிமன்ற நீதியரசர்களும், “இந்தியாவில் உள்ள கோவில்களில் உள்ள சிற்பங்களெல்லாம் நிர்வாணமாகத் தான் இருக்கின்றன” என்று கூறி, உசேனை விடுவித்தனர். “இந்தியப் பண்பாட்டு காவலர்கள்” என்று தங்களைத் தாங்களே அழைத்துக் கொள்ளும் குறுமதியாளர், தொடர்ந்து உசேனுக்கு உயிர் மிரட்டல் தொடர்ந்து விடுத்த காரணத்தால், அவர் வேறுவழியின்றி 2006ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து நீங்கி, துபாய் சென்றார். துபாய் அம்மாபெரும் கலைஞனை இரு கரம் நீட்டி வரவேற்று, குடியுரிமை தந்து அரவணைத்துக் கொண்டது. மேலும், அராபிய அரச குடும்பத்தினரின் கோரிக்கைக்கிணங்க, அரபு நாகரிகம், இந்திய நாகரிகம் ஆகியவை குறித்து, நூற்றுக்கணக்கான ஓவியங்களைத் தீட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இது அவருக்கு மிகுந்த மனநிறைவைத் தந்த பணியாய் இருந்தபோதும், அவர் இந்தியாவிலிருந்து அவரது நண்பர்களிடம் “நான் இந்தியா திரும்பவே விழைகிறேன். வேற்று நாட்டின் மண்ணில் என் உயிர் பிரிவதை நான் விரும்பவில்லை” என்றே அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

துபாயில் அவர் இருந்த காலை, ஒரு நாள் அவருக்கு நெஞ்சு வலி ஏற்பட்டு, மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர், மருத்துவ நிபுணர்களின் ஆலோசனையை ஏற்று, லண்டன் சென்று, அங்குள்ள ஒரு மருத்துவமனையில் சேர்ந்தார். ஆனால், மருத்துவர்களின் முயற்சியையும் மீறி, அவரது உயிர் 09.06.2011 அன்று, அதாவது அவரது 97வது வயதில், பிரிந்தது. தனது அன்னையின் முகம் தனக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டதே என்ற ஏக்கத்தை 97 ஆண்டு களாகத் தன் நெஞ்சில் புதைத்து வைத்திருந்த அந்த ஒப்பற்ற கலைஞன் மறுமையில் தன் அன்னையின் முகத்தைக் காணும் ஆவலோடு, தன் பெரு வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார்.

உசேனின் துணைவியாரும் ஒரு மகளும் ஏற்கனவே காலமாகிவிட்ட நிலையில், அவரது பிற நான்கு மகன்கள், இரு மகள்கள் முன்னிலையில் உசேன் லண்டன் மாநகரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

லண்டனிலுள்ள இந்தியத் தூதரகம் தனது அஞ்சலி செய்தியில் இவ்வாறு கூறியது: “உசேனின் மரணம், இந்தியர்களுக்கு மட்டுமல்ல, இந்தியா-இங்கிலாந்துக்கு மட்டுமல்ல, உலகெங்கிலுமுள்ள அவரது கோடானுகோடி கலா ரசிகர்களுக்கு பேரிழப்பாகும். கலை உலகின் புதிய எல்லைகளை நமக்குத் திறந்து காட்டிய அந்த மேதையின் மரணத்தினால் விளைந்துள்ள நட்புத்தை எதனாலும் நேர் செய்ய முடியாது.”

பாடு நிலாவே... தேன் கவிதை..

எனக்கு பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. என் எதிரே அமர்ந்திருந்த சாந்தினி தன் அழகையை கட்டுப்படுத்தவே முடியாமல் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். உண்மையில் மானுட இனத்தின் அழகை தனித்துவமானது. யார் அழுதாலும் அழகை அவர்களை வயது குறைவானவர்களாக காட்டிவிடுகிறது. அழகை என்பது சிறுவர்களுக்கான செய்கை என்பது போல ஒரு மனத்தடம் நம் மனதில் ஆழ பதிந்திருக்கிறது. துயர் மிகுந்து ஒருவர் அழும் விழிகளில் அவரின் பால்யத்தின் நிழல் படிந்து கொண்டே இருப்பதுதான் வாழ்வின் விசித்திரம்.

சாந்தினியும் ஒரு சிறுமியைப் போல மாறி விட்டிருந்தாள். அழுது அழுது அவளது கண்கள் வீங்கி இருந்தன. என்னோடு அமர்ந்திருந்த குமார் அவளது அழகையை பொருட்படுத்தாமல் அலட்சியமாக இருப்பது போல வலிந்து காட்டிக்கொண்டது எனக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. “நான் வேண்டுமானால் வெளியே இருக்கட்டுமா.. ? “என்ற எனது தயங்கிய கேள்விக்கு “சும்மா அனத்தாம உட்காருடா..” என உறுதியான குரலில் பதிலளித்தான் குமார்.

குமார் என்னோடு பள்ளியில் படித்தவன். பெங்களூரில் பணிபுரியும் போது மும்பையைச் சேர்ந்த சாந்தினியை காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டான். ஓரிரு வருடங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த அவர்கள் என்னவோ காரணத்தினால் பிரிய முடிவு செய்துவிட்டார்கள். குமார் பல காரணங்களை சொன்னான். சாந்தினியிடம் இருந்தது ஒரே ஒரு காரணம் தான். “குமாருக்கு என்னை பிடிக்கவில்லை.”

அப்போது ஒரு இளம் வழக்கறிஞராக இருந்த எனது சட்ட ஆலோசனை கேட்கத்தான் இருவரும் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். குமாருடன் அவளது பெரியப்பா வந்திருந்தார். நடிகர் வினு சக்கரவர்த்தி போல காட்சி அளித்த அவர் கடுகடுத்த குரலில் “சீக்கிரமாக செல்ல வேண்டும்..” என அவசரப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தார். சில வருடங்கள் காதலித்து இருந்திருக்கிறார்கள். ஓரிரு வருடம் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பிரிவினை மட்டும் சில நிமிடங்களில் எடுக்கச் சொல்லும் குமாரின் பெரியப்பா எனக்கு மூர்க்கமான மனிதராக தெரிந்தார்.

குமார் கிளம்ப தயாரானான். “சரி மாப்பிள்ளை.. நீ மீயூசுவல் டைவர்ஸ் பெட்டிஷன் தயார் செய். நாங்கள் திங்கட்கிழமை வந்து கையெழுத்து போடுகிறோம்..” என்றான். சாந்தினி “சார்.. உங்கள் போன் நம்பர் வேண்டும்..” என கேட்டாள். “அதுதான் எல்லாமே முடிந்துவிட்டதே.. எதற்கு அவனுடைய போன் நம்பர்...” என குமார் அதிர்ந்து பேச.. நான் அமைதியாக எனது விசித்திரங் காட்டை அவளிடம் கொடுத்தேன்.

அன்று இரவே சாந்தினி என்னை அழைத்தாள். போனில் ஒரே அழகை.யாரோ சொந்தக்காரப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்வதற்காகத்தான் குமார் இப்படி நடக்கிறான்

என சொல்லி அழுதாள். எனக்கு என்ன சொல்லி தேற்றுவது என்றே புரியவில்லை. எப்போதும் நேசிப்பதற்கு ஓராயிரம் காரணங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் வெறுப்பதற்கு எந்த காரணமும் தேவையில்லை. நோக்கம் மட்டும் இருந்தால் போதுமானது.

“நீங்க சொல்லுங்க சார்..நான் அவசியம் டைவர்ஸ் பெட்டிஷனில் கையெழுத்து போடணுமா..?” என சாந்தினி கேட்டதற்கு என்னிடத்தில் பதில் இல்லை.

“அது.. உங்க விருப்பங்க. ஆனால் இப்படி வெறுப்பவனோடு இனி எப்படி வாழ்வீர்கள்..?” எனக் கேட்டேன்.

சாந்தினி அமைதியாக இருந்தாள்.

அதன் பிறகு நீதிமன்றத்தில் கையெழுத்துப் போட வருகையில் சாந்தினியை பார்த்தேன். தெளிவாகவும் ஏதோ ஒரு சிந்தனையோடும் அவள் இருப்பதாக தோன்றியது. அமைதியாக கையெழுத்து போட்டுவிட்டு அங்கிருந்து வேகமாக சென்று விட்டாள். இதுபோன்ற விவாகரத்து வழக்குகளில் நீதிமன்றத்திலேயே கதறியழுும் பல பெண்களையும், சில ஆண்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். வாழ்க்கை என்பது இத்தனை கடினமானதா.. ஒரு நேசிப்பின் முறிவு என்பது ஏறக்குறைய மறுபிறப்பு போல அமைந்துவிடுகிறதே.. என்றெல்லாம் யோசித்திருக்கிறேன். இந்த அனுபவங்களால் எனக்குள் திரும்பத் திரும்ப நான் சொல்லிக்கொள்வது என்னவென்றால்..

“எது அதிக இன்பம் தருகிறதோ.. அதுவே அதிகத் துன்பம் தரும்.”

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு சாந்தினி அலைபேசியில் வந்தாள். நீதிமன்ற வாய்தா தேதி உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும், ஆர்டர் காப்பி எப்போது வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதை அறிந்து கொள்ளவும் என்னோடு பேசுவதாக கூறினாள்.

தற்போது தான் மும்பையில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை பார்ப்பதாகவும், விடுதியில் தங்கி இருப்பதாகவும் கூறினாள். நான் விவரங்கள் சொன்னதும் சரியாக அதே நாளில் வந்து மீண்டும் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகி தங்களது விவாகரத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு சாந்தினியும், குமாருமும் பிரிந்து போனார்கள்.

நீதிமன்றத்தில் காத்திருந்தபோது சாந்தினி வாக்கெனில் ஏதோ பாடல்களை கேட்கவாறு சற்று துணிவாக அமர்ந்திருந்தது வழக்கமான அந்த நீதிமன்ற சூழலுக்கு பொருந்தாது போல எனக்குத் தோன்றியது. அன்று இரவு மீண்டும் சாந்தினி அழைத்தாள். இந்த முறை சற்று தெளிவாக பேசினாள்.

“நீங்க சொன்ன பிறகு தான் சார் புரிஞ்சிச்ச. ஏன் பிடிக்காதவங்களோடு வாழணும்.. ? நம்பிக்கையும் அன்பும்

இல்லாத வாழ்க்கை என்ன வாழ்க்கை சார்..?" என்றெல்லாம் அவள் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

"எப்படி குறுகிய காலத்தில் எவ்வாறு மீண்டு வந்து இருக்கிறீர்கள்..?" என கேட்டேன்.

"நிறைய ஊர் சுத்தினேன் சார். நிறைய பாட்டு கேட்டேன். குறிப்பா உங்க ஊர் எஸ்பிபி சாங்ஸ். அந்தக் குரல் எப்போதுமே லைட்டா இருக்கும் சார். அதே சமயத்தில் கம்பீரமாகவும் இருக்கும். எவ்வளவு கடினமான பாட்டா இருந்தாலும், எஸ்பிபி அதை அலட்டிக்காம லைட்டா பாடுவார் சார். அந்தக் குரலே ஒரு மெசேஜ் சார்.எதையும் லைட்டா எடுத்துக்கணும் எனச் சொல்வது போல இருக்கும்."

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். எஸ்பிபி தமிழ் திரைப்பட பாடல்கள் நிறைய பாடி இருக்கிறார் என தெரியும். ஒரு சில ஹிந்தி பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார் என அப்போது கேள்விப்பட்டும் இருந்தேன். ஆனால் ஒரு தீவிரமான எஸ்பிபி ரசிகை தமிழகத்தில் இல்லாமல் மும்பையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் என என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்கவில்லை.

ஆனால் சாந்தினி பேசிக்கொண்டே போனாள். "ஹம் ஆப் கே ஹைன் கோன்..படத்தில் எல்லா பாட்டும் எஸ்பிபி தான் பாடி இருப்பார். அதேபோல "ஏக் துஜே கேலியே" படத்தில் எல்லா பாட்டும் எஸ்பிபி தான் பாடியிருப்பார். இன்னொரு கோர்ல்ட் கூட நான் இருந்தபோது "ஹம் ஆப் கே ஹைன் கோன்.." பாட்டை தான் சார் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் என்றாள் அவள். விவாகரத்து வாங்க வந்திருந்த அவள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது திருமணக் கொண்டாட்டத்தை பற்றிய படமான "ஹம் ஆப் கே ஹைன் கோன்" படத்தின் பாடலை என்பதுதான் சற்று வினோதமாக இருந்தது.

"எஸ்பிபி"

என நம் அனைவராலும் அழைக்கப்பட்ட திரு எஸ்.பி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் சுமார் 42 ஆயிரம் திரை இசைப் பாடல்களைப் பாடி இருப்பவர். தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட எஸ்பிபி 1946 ஆம் வருடம் ஜூன் 4 இல் ஆந்திர மாநிலம் கொகேண்டாம் பேட்டையில் பிறந்தார். இயற்பெயர் சீர்பதி பண்டிதரத்யுல் பாலசுப்பிரமணியம். பழம்பெரும் நடிகர் ஜெயினி கணேசன் நடப்பில் வெளிவந்த சாந்தி நிலையம்(1969) படத்தில் "இயற்கை என்னும் இளைய கன்னி.."என்று எஸ்பிபி பாடிய பாடல் தான் அவர் பாடிய முதல் பாடல். சிறந்த பாடகருக்கான தேசிய விருதை ஆறு முறை வென்றிருக்கும் அவர் 60 படங்களுக்கு இசையமைப்பாளராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார்.

எஸ்பிபி பாடகரான புதிதில் தமிழ்த் திரை உலகில் டி.எம் செளந்தரராஜனின் கொடி பட்டொளி வீசி பறந்து கொண்டிருந்தது. அழுத்தம் திருத்தமான தெளிவான உச்சரிப்பிற்கு பேர்போன டிஎம்எஸ் குரலில் இருந்து எஸ்பிபி முற்றிலுமாக வேறுபட்டவர். மொழி அழகின் வளைவு நெளிவுகளை தன் குரலை இழைய விட்டு தன் பாடும் திரையிசைப் பாடலை வேறு வடிவத்திற்கு கடத்தி சென்று எல்லையில்லா பேரின்பத்தை கேட்போருக்கு அளித்தவர் எஸ்பிபி.

இவரின் சக பாடகராக திகழ்ந்த ஜேசுதாஸ் கொஞ்சம் கடினத்தன்மை வாய்ந்த குரல் கொண்டவர். ஆனால் எஸ்பிபி ஒரு மெல்லிய கோடு போல எத்தனை கடினமான இசைக் கோர்வை களாக இருந்தாலும் அதனோடு ஒட்டி இணைந்து பாடுவதில் தேர்ந்தவர். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி, பெங்காலி, மராத்தி என பல இந்திய மொழிகளில் பாடியவர். எஸ்பிபி தன் வாழும் காலத்தில் இசையமைப்பாளர்களின் பாடகராக திகழ்ந்தார்.தன் குரலால் ஒரு பாடலை எவ்வளவு மேம்படுத்தி தர முடியும் என்கின்ற மேதமை அவரிடம் இயல்பிலேயே இருந்தது.

கடந்த 15 வருடங்களுக்கு முன்னால் "லட்சுமண-ஸ்ருதி" சார்பில் கும்பகோணத்தில் நடந்த கச்சேரி ஒன்றினில் எஸ்பிபி அவர்களை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு

எனக்கு கிடைத்தது. அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நான் தான் சட்ட ஆலோசகராக இருந்தேன். அதனால் நிகழ்ச்சி முடிந்து இரவு உணவு அவரோடு சாப்பிடும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது. ஐஸ்கிரீம் உள்ளிட்ட எதையும் மீதம் வைக்காமல் அவர் சாப்பிட்டு மகிழ்ந்தது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இப்படி எல்லாம் குளிர்ச்சியாக சாப்பிடுகிறீர்களே.. உங்கள் குரலுக்கு எதுவும் ஆகாதா..?" எனக் கேட்டேன். "இதுவரை அப்படி ஆனதில்லை. ஏன் அப்படி ஆகவில்லை என நானும் ஆராய்ந்ததில்லை.."

என சொல்லிவிட்டு சிரித்தார்.

அந்த இசை இரவில் அவர் பாடும் நிலாவே பாடிய போது.. எனது பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு வயதான அம்மா கண்கலங்கி நெகிழ்ந்து கூறியது இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

"இவன் பாடும் போதெல்லாம் அந்த நிலாவே வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து கேட்கும் போல.."

உண்மைதான். எஸ்பிபி தன் பாடும் பாடலுக்கு அவ்வளவு நேர்மை செய்யக்கூடிய மனிதராக திகழ்ந்தார். "மலையோரம் வீசும் காற்று.." என அவர் பாடும் போதெல்லாம் நம் காதோரத்தில் மலையோரம் வீசுகிற காற்று தொட்டுத் தீண்டியது. தொலை தூரப் பயணங்களில் காரில் செல்லும் போது மெளன் ராகம் படத்தில் வருகிற "மன்றம் வந்த தென்றலுக்கு..பாடலைக் கேட்கும்போதெல்லாம் நாம் பயணம் செய்யும் கார் ஏதோ மிதப்பது போல உணர்வை நாம் அடைந்திருக்கிறோம். அவர் பாடிய பாடல்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த பாடல் சிப்பிக்குள் முத்து படத்தில் "துள்ளித் துள்ளி நீ பாடம்மா சீதையம்மா.." என்ற பாடல். இதன் தெலுங்கு வடிவம் மொழி புரியாவிட்டாலும் நமக்கு அது இன்னும் நெருக்கமாக இருக்கும். அதுதான் மூல வடிவம். வெறும் பாடலாக மட்டும் கேட்பு வாய்ப்பாக மட்டும் இல்லாமல் அதை பேரின்ப அனுபவமாக அரை நூற்றாண்டுகாலம் மாற்றியவர் எஸ்பிபி அவர்கள். அமேசானின் "அலெக்ஸ் இன் வொண்டர்லாண்ட்" நிகழ்வில் கூட நிகழ்கலை கலைஞர் அலெக்ஸ் சொன்னது போல தமிழில் புகழ்பெற்ற "மாசி மாசம் ஆளான பொண்ணு.." என்ற பாடலை தெலுங்கில் எஸ்பிபி குரலில் கேட்டவர்கள் புண்ணியவான்கள்.

எங்களது எத்தனையோ இரவுகள் அவரால் தான் முழுமை அடைந்தன. எங்களது துயரங்கள், இழப்புகள், பிரிவுகள் என மனித வாழ்வின் இயல்பான வலிகளில் இருந்து மிக்கவராக அவரது குரல் விளங்கியது.

உண்மையிலேயே சொல்கிறேன்.

எங்கள் தலைமுறையின் ஈடு இணையற்ற பாடகர் அவர்தான்.

இன்று தொலைக்காட்சித் திரைகளில் எஸ்பிபி மரணமுற்ற செய்தி கேட்ட கேட்டபோது எனக்கு ஏனோ சாந்தினியின் நினைவு வந்தது. அவளது அலைபேசி எண்ணிற்கு முயற்சி செய்தபோது அது சுவிட்ச் ஆப் ஆகி இருந்தது.

விவாகரத்து நாளின் போது கூட அழாமல் அவளை காப்பாற்றிய எஸ்பிபி இன்று அவளை கலங்கி அழ வைத்திருப்பார் என நான் யோசித்த போது..

எஸ்பிபி எதிரே இருந்த தொலைக்காட்சி திரையில் பாடத் தொடங்கினார்.

"போகும் பாதை தூரமே..

வாழும் காலம் கொஞ்சமே..

ஜீவ சுகம் பெற ராக நதியினில்

நீ நீந்தி வா..

இந்தத் தேகம் மறைந்தாலும் இசையாய் மலர்வேனே..

கேளாய் பூ மனமே.."

காக்கைச் சிறுகினிலே...

“மொழிப் பிரச்சினையாகட்டும், கல்விப் பிரச்சினையாகட்டும் எல்லா மாநிலங்களும் எங்களோடு ஒத்துப் போகின்றன. தமிழ்நாடு மட்டும்தான் ஒவ்வொரு முறையும் முறுக்கிக் கொண்டு நிற்கிறது” என்று அமைச்சர் ஒருவர் கூறியதற்கு, தமுஎகச திருச்சியில் நடத்திய கல்வி உரிமை மாநாட்டில் பதிலளித்த மக்களவை உறுப்பினர் திரு ச.வெங்கடேசன், “வெளஞ்ச நிலத்துக்காரன்தான் மாடுகள் மேய்ந்துவிடக் கூடாது என்று கவலைப்படுவான். தரிசு பூமிக்காரனுக்கு அந்தக் கவலை ஒருபோதும் இல்லை. மொழி, கலை, இலக்கியம், அறிவியல், கலாச்சாரம் என்று சகலமும் விளைந்து செளித்த பூமி தமிழ்நாடு. அதனால்தான் பதறுகிறோம்” என்றார். உத்திரப்பிரதேசம், பீஹார் போன்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இதில் உள்ள உண்மை புலப்படும்.

எப்போது பார்த்தாலும் மொழி அரசியல் செய்தபடியே இருக்கிறீர்களே என்று நம் மீது குற்றம் சொல்கிறார்கள். உண்மை என்னவெனில், இதுவரை மொழி அரசியலை நாம் செய்ததே இல்லை. அவர்கள் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருக்கும் மொழித் திணிப்பு அரசியலுக்கு எதிர்வினை மட்டுமே செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

இனிதான் மொழி அரசியலை நாம் தொடங்க வேண்டும். மொழி அரசியலை இனியும் நாம் தொடங்கவில்லை என்றால் விளைந்து செழித்த நமது பூமி பாழாய்ப் போகும்.

மொழி அரசியலை நாம் செய்துகொண்டிருப்பதாகவும் திமிரெடுத்து முறுக்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் இன்றைய மத்திய அமைச்சர்களோ இந்திமொழி வெறியர்களோ மட்டும் சொல்கிறார்கள் என்று கொள்ளக்கூடாது. ஆயிரத்து தொள்ளாயிரம் தொடங்கிய பத்து ஆண்டுகளுக்குள் ஒருநாள்,

“சென்னை மாகாணத்து மக்கள் இந்தியை ஏற்க மறுக்கிறார்களே” என்று காந்தியிடம் கேட்கிறார்கள். இதற்கு பதில் சொல்கையில் “அது சிறுபான்மையினரின் கொடுங்கோன்மை” என்கிறார் காந்தி. இந்தத் தகவலை தனது “மொழி எங்கள் உயிருக்கு நேர்” என்ற நூலில் ஆழி செந்தில்நாதன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இந்தி என்பது தமிழைப் போல ஒரு மொழி. நமக்கு எப்படி தமிழ் தாய்மொழியோ அதுபோல இந்தி இந்திக்காரர்களின் தாய்மொழி என்பதை என்பதை மிகச் சரியாக உணர்ந்தவர்கள் தமிழர்கள். சில பத்துக் கோடி மக்களின் தாய்மொழியை ஒருபோதும் தமிழர்கள் பகடி செய்வது இல்லை.

எனக்கு தமிழ் தாய் எனில் அவர்களுக்கு இந்தி தாய். எல்லாத் தாய்மார்களையும் நேசிக்கவும் மதிக்கவும் வேண்டும் என்பதே நமது நிலை. இன்னும் சொல்லப் போனால் இந்தி நம் மீது திணிக்கப்படுவதை மட்டும் அல்ல எந்த மொழியை யார்மீது திணித்தாலும் நாம் அதை எதிர்க்கவே செய்வோம்.

இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழை ஏதோ ஒரு மாநிலத்தில் திணிக்க முயற்சித்தாலும் தமிழர்கள் எதிர்க்கவே செய்வோம்.

இப்படியான நம்மைப் பார்த்து சிறுபான்மையினர் என்பதும், நம் மீது திணிக்கப்படும் ஒரு அன்னிய மொழியை எதிர்க்கும் நமது செயலை கொடுங்கோன்மை என்பதும் அதை சொன்னது காந்தி என்றாலும் மூர்க்கத்தனமான மொழி அரசியல்.

”பேச்சு வழக்கில் மட்டுமே உள்ள மொழிகளை வளர்ப்பதற்கு பாடுபடுவதோ அல்லது அவற்றிற்கு எழுத்து வடிவம் கொடுப்பதற்காக உழைப்பதோ தேசத் துரோகம் மட்டுமல்ல உலகத் துரோகம்.

இந்த மொழிகள் எல்லாம் இல்லாமல் அழிந்து இந்தியில் கலப்பது என்கிற தியாகத்தை செய்ய வேண்டும்” என்று,

27.08.1925 நாளிட்ட “யங் இந்தியா”வில் காந்தி எழுதுகிறார். இதுதான் மொழி அரசியல். எழுத்து வடிவம் இல்லாத மொழிகள் அழிந்துபோக வேண்டும் என்று காந்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, “இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து மொழிகளும் மறைந்து, கோடான கோடி இந்திய மக்களின் ஒரு தனிப் பொது மொழியாக ஆங்கிலமே விளங்கும் நன்னாள் வர வேண்டும்” என்று ராஜாராம் மோகன்ராய் கனவு கண்டதாய் தனது “இந்தியாவின் மொழிச்சிக்கல்” என்ற நூலில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதல் தலைமைக் குழுவில் உறுப்பினராய் இருந்த மோகன் குமாரமங்கலம் பதிவு செய்கிறார்

1961ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்போது இந்தியாவில் உள்ள தாய்மொழிகளின் எண்ணிக்கை 1652 என்று கணக்கெடுக்கப்பட்டுள்ளது. 2,23,781 இந்தியப் பிரஜைகளின் தாய்மொழி ஆங்கிலம் என்கிறது அந்த அறிக்கை. மூன்று கோடி மக்களுக்கும் மேல் பேசக்கூடிய ஐந்து மொழிகள், ஒன்றரை மக்களுக்கும் மேல் பேசக்கூடிய ஒன்பது மொழிகள் என, 87 சதம் மக்கள் பேசக்கூடிய 22 மொழிகளை அட்டவணைக்குள் அரசு கொண்டு வருகிறது. விடுபட்டுப்போன பதிமூன்று சதம் மக்கள் பேசக்கூடிய மொழிகளையும் மதிக்க வேண்டும், எழுத்து வடிவம் இல்லாத மொழிகள் எழுத்து வடிவம் பெறுவதற்கான முயற்சிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்றே நாம் ஆசைப்படுகிறோம்.

எங்களிடம் இத்தனை மொழிகள் உள்ளன என்பதில் பெருமைகொள்ள வேண்டும் என்கிறோம். அத்தனை மொழிகளையும் சமமாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்கிறோம். அவரவரும் அவரவர் மொழியில் கல்வி கற்க வேண்டும், நீதியும், அரசு நிர்வாகமும் கூட அவரவர் மொழிகளிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும் என்கிறோம். இது சாத்தியம் இல்லை என்கிறார்கள். நாம் சாத்தியம் என்கிறோம்.

எத்தனை மொழிகளில் அறிக்கைகளை அச்சடிப்பது என்கிறார்கள். அத்தனை மொழிகளிலும் அடிக்க வேண்டும். அதுவும் இன்றைய இணைய காலத்தில் இது மிக மிக சுலபமான காரியம் தான். அல்லது அட்டவணையில் உள்ள மொழிகள் அனைத்திலும் மத்திய அரசின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை வெளியிட்டு அதனை அந்தந்த மாநில அரசுகள் தங்கள் தங்கள் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுக் கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். அதேபோல அந்தந்த மாநிலங்களின் நிர்வாக குறிப்புகளை மத்திய அரசு அட்டவணை

மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்

இந்திய மொழிகள் இல்லாமல் போய் ஆங்கிலம் வரவேண்டும் என்று ராஜாராம் மோகன்ராய் சொன்னபோது, “ராஜாராம் மட்டும் தனது சொந்த மொழியில் வரலாறுகளைப் படித்திருந்தால் இந்திய சுதந்திரப்போராட்டத்திற்கு அவர் இன்னும் கூடுதலான பங்களிப்பை செய்திருப்பார்” என்று காந்தி சொன்னதாகவும் மோகன் குமாரமங்கலம் குறிப்பிடுகிறார்

காந்திக்கும் சொந்த மொழியின் வலிமை புரிந்தே இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் அவர் குஜராத்திகள் குஜராத்தியிலேயே கல்வி கற்க வேண்டும் என்கிறார். ஜப்பான் எழுத்துக்கள் கடினமானவை என்றபோதும் ஜப்பான் பிள்ளைகள் சொந்த மொழியில் மட்டுமே படிப்பதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். பிற மொழிகளில் உள்ளவற்றை தம் மொழியில் கொண்டு வருவதற்காக அந்த மொழிகளை சிலர் கற்றுத் தேறினால் போதும் என்கிறார்.

அந்நிய மொழிவழி படிப்பு மாணவர்களின் சக்தியை உறிஞ்சி அவர்களது ஆயுளைக் குறைத்து விட்டதாகக் கவலைப்படுகிறார். அதே காந்திதான் இந்தித் திணிப்பை ஏற்க மறுத்த நம்மைப் பார்த்து “சிறுபான்மையினரின் கொடுங்கோன்மை” என்கிறார் என்றால் தவறு அவரிடம்தான் இருந்திருக்கிறது.

ஒருவர் ஒரு மொழியில் பேசினால் மற்றவர்கள் அதை அவரவர் மொழிகளில் கேட்கக்கூடிய கருவிகள் நிறைந்துள்ளபோது அவற்றை எல்லாம் நான் பயன்படுத்த மாட்டேன்

எனக்குத் தெரிந்த என் மொழியான இந்தியில்தான் பேசுவேன். நீங்கள் கேட்க வேண்டுமானால் என் மொழியான இந்தியைக் கற்றுக் கொண்டு வாருங்கள். இந்தி தெரியாவிட்டால் எழுந்து போங்கள் என்று கருத்தரங்கத்திற்கு வந்திருந்த மருத்துவர்களைப் பார்த்து ஆயுஷ் செயலாளர் கூறுகிறார். இதுதான் ஆதிக்க மொழி அரசியல்.

அதை நியாயப்படுத்திய ஊடகங்களும் தலைவர்களும் “இந்தி தெரியாது போடா” என்ற எமது பிள்ளைகளின் எதிர்வினையை தேசத்தூரோகம் என்று சொல்லத் துணிகிறார்கள். எங்களுக்கு இவர்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டும்

“இருமொழிக் கொள்கைதான் எங்களுடையது. மும்மொழிக் கொள்கை குறித்து ஆராய்ந்து பரிந்துரைக்க ஒரு குழு அமைக்கப்படுகிறது” என்று சொல்லுகிற எமது மாநில அரசினையும் எதிர்கொள்ள வேண்டும். கஷ்டம்தான். ஆனால் அதை செய்தே தீரவேண்டும். செய்வோம்.

காக்கைச் சிறகினிலே மாத இதழ் முன்னெடுக்கும் ஆறாவது ஆண்டு
கவிஞர் கி பி அரவிந்தன் நினைவு இலக்கியப் பரிசு
உலகத்தமிழ் அறிவியல் புனைவு சிறுகதைப் போட்டி 2021

வள்ளுவராண்டு 2052

- 2050களில் புவியில் தமிழர் வாழ்வு என்பது சிறுகதையின் மையக்கருவாக இருக்க வேண்டும்.
- போட்டிக்கான கால எல்லை: 03.01.2021
- போட்டி முடிவு: மார்ச்சு 2021இல் வெளிவரும்
- காக்கைச் சிறகினிலே இதழின் தொடக்க நெறியாளராகப் பணியாற்றி மறைந்த இலக்கியவாதி 'கி பி அரவிந்தன்' கனவின் மீதியில் எழும் புதிய தடமாக அமைகிறது இந்தப் போட்டி.
- பாரதி கண்ட "சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும், கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!" என்ற கனவை நனவாக்கும் முயற்சிகளில் ஒன்று. உலகெங்கும் வியாபித்தவர்களாகி தொடரும் வாழ்வில் அடுத்தடுத்த தலைமுறையினர் எண்ணங்களைக் கொண்ட எழுத்துகளையும் படைப்புகளையும் ஊக்குவிக்கும் முகமாக இப் போட்டி அமைகிறது.
- 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என வாழும் தமிழ் மக்களின் பூர்வீகம் - புலப்படைய்வு அதன் நீட்சியென வாழத் தலைப்பட்ட வாழ்வினரது எதிர்காலக் கதைகளை பரவலாக எதிர்பார்க்கிறோம்.

படைப்பு அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
kipian2021kaakkaicirakinile@gmail.com

நெறியாளர்

மதிப்புக்குரிய பத்மநாப ஜயர் (இங்கிலாந்து)

நடுவர் குழு

மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. இராமசுப்பிரமணியன் (இந்தியா)

மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் ச. சுகிர்தராஜா (இங்கிலாந்து)

மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திரு ரஞ்சகுமார் (ஆஸ்திரேலியா)

மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)

மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திருமதி கீதா மதி (ஆஸ்திரேலியா)

- முதல் பரிசு :
10000
இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்
- இரண்டாவது பரிசு :
7500
இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்
- மூன்றாவது பரிசு :
5000
இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்
- நான்கு ஆறுதல் பரிசுகள் :
தலா 2000
இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்
- ஊக்கப் பரிசு :
சான்றிதழ்

படைப்பு அனுப்பவேண்டிய
கடைசி நாள்: 03.01.2021

காக்கைச் சிறகினிலே
இதழ்க் குழுமம்

- ▶ kaakkaicirakinile@gmail.com
- ▶ www.facebook.com/kakkai.cirakinile
- ▶ kaakkai.in

(நன்றி : இப்போட்டிக்கான பணப் பரிசினை வழங்கும் கிபி அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக திருமதி சுமதி மற்றும் இலண்டன் துளிர் நண்பர்கள்)

பேசும் படங்கள்

டெல்லியும் கொழும்பும் 2020

கரம் கோர்த்துத் தொடரும் பயணம்; இருப்பின் பின்னே எதிர்காலத்தைக் கட்டியமிடும் திட்டம்.

